

Mèo Tinh Nhà Ta

Contents

Mèo Tinh Nhà Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15	14
16. Chương 16	15
17. Chương 17	16
18. Chương 18	17
19. Chương 19	18
20. Chương 20	19
21. Chương 21	19
22. Chương 22	20
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	24
27. Chương 27	25
28. Chương 28	26
29. Chương 29	27
30. Chương 30	28
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	32
35. Chương 35	33
36. Chương 36	34
37. Chương 37	37
38. Chương 38	38
39. Chương 39	39
40. Chương 40	40
41. Chương 41	41

42. Chương 42	42
43. Chương 43	43
44. Chương 44	44
45. Chương 45	45
46. Chương 46	45
47. Chương 47	46
48. Chương 48	47
49. Chương 49	48
50. Chương 50	49
51. Chương 51	50
52. Chương 52	51
53. Chương 53	52
54. Chương 54	53
55. Chương 55	54
56. Chương 56	55
57. Chương 57	56
58. Chương 58	57
59. Chương 59	58
60. Chương 60	59

Mèo Tinh Nhà Ta

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, một chút huyền huyền, HEEdit: bạn RùaTruyện Mèo Tinh Nhà Ta, câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-tinh-nha-ta>

1. Chương 1

Trình Hiến là luật sư.

Nhưng vẫn hoàn toàn kinh ngạc khi thấy một niên thiếu, đứng trong nhà mình, cầm thìa ăn sữa chua —— trên thực tế đây là một biểu hiện hiếm thấy ở một luật sư vốn đã quen với việc khống chế cảm xúc trên khuôn mặt như hắt.

Thiếu niên chỉ mặc một cái áo sơ mi cỡ hơi lớn so với người, áo sơ mi vừa vặn chạm đến hông, lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp...

Trình Hiến phát hiện ánh mắt của mình đang tiến đến nơi kì quái.

Nhóc này chắc vừa mới lục tủ lạnh nhà hắn, Trình Hiến vẫn nhớ trong tủ lạnh có sữa chua, chính là cái loại nhóc đang cầm trong tay, vị nha đam.

Hai người mắt to tròng mắt nhỏ phải đến ba giây, sau đó, thiếu niên hét lên một tiếng, quăng ngay hộp sữa chua lên bộ âu phục đẹp đẽ không có lấy một nếp nhăn của hắn, phi thẳng vào phòng ngủ của Trình Hiến.

Trình Hiến lưỡng lự giữa việc bắt trộm hay là cứu vớt bộ đồ, cuối cùng từ bỏ việc giặt đồ, chạy ào vào phòng ngủ, không ngờ cửa phòng không đóng, cửa sổ cũng mở toang. Trình Hiến xanh mặt nhòm xuống phía dưới, không có ai.

Nhà hắn ở tầng hai, nếu như tên trộm liều mình nhảy xuống thoát thân khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

Thế nhưng vấn đề là ở chỗ...

Trình Hiến nhặt cái áo sơmi bị vứt lại trên giường, nghĩ đến cảnh tượng nhóc kia trần truồng mà chạy trốn, khuôn mặt anh tuần khê nhăn một cái.

“Meo meo.” Em mèo đen từ trong góc nhà tiến lại cọ cọ vào chân Trình Hiến, nhòm nhòm đôi mắt màu hổ phách lấy lòng hắn.

Trình Hiến ngồi xổm xuống gãi cằm mèo ngoan nhà mình, nhưng thế nào lại chạm phải một chất ướt át, nhìn kĩ, đầu ngón tay dính một chút dịch thể màu trắng, hình như là...

Trình Hiến lại nhìn cái thứ đang dính trên quần áo mình, uhm, chắc là mèo con ăn bánh bị kem dính vào râu thôi mà.

“Đoàn Tử, ăn thôi.” Trình Hiến vỗ vỗ vào đầu nó, xuống bếp.

Em mèo tên Đoàn Tử ngồi trước cửa phòng ngủ, đảo đảo con mắt, dùng chân lau lau cằm dưới, nghĩ thầm lần sau trộm sữa chua phải cẩn thận hơn.

2. Chương 2

Một lần gặp trộm là bị kịch, hai lần gặp trộm thì đúng là thảm họa, đáng sợ nhất chính là kẻ trộm vẫn trộm chính cái thứ lần trước.

Hôm nay Trình Hiến quên vài giấy tờ nên phải quay về lấy, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng xả nước trong WC, sau đó là một thanh âm lẩm bẩm nói: “Ăn nhiều sữa chua sẽ bị tiêu chảy na.”

Chắc vì tiếng nước át tiếng mở cửa, nên người kia không biết chủ nhân căn nhà đã trở về.

Sau đó là tiếng mở tủ lạnh, tiếp đó là tiếng đảo đồ trong tủ lạnh, Trình Hiến ỷ vào việc mình biết karate, lớn mật lần mò vào bếp tìm hiểu sự thật.

Kết quả nì, hắn thấy một niên thiếu chui hết nửa người vào tủ lạnh đảo qua đảo lại, vẫn chỉ mặc độc cái áo sơmi của hắn, bởi vì đang ngồi chồm hổm nên vô tình lộ ra cả cặp đùi trắng nõn, vừa mềm vừa thẳng.

Cảnh này đối với một gay như hắn lực sát thương không hề nhỏ.

Nhóc kia kiểm được thứ mình muốn thỏa mãn chui ra, ngã ngửa khi thấy Trình Hiến lạnh nhạt đứng trước cửa bếp.

Thiếu niên nhìn hộp sữa chua còn chưa bóc vỏ trên tay mình, lại nhìn Trình Hiến nghiêm mặt, bỗng nhiên ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Xem, Có máy bay!” Nói xong nhảy qua một bên người Trình Hiến chạy trốn, đáng tiếc chạy chưa được vài bước đã bị Trình Hiến kéo áo sơmi lại, roạt một cái...

Kim thiên thoát xác.

Trình Hiến cầm áo sơmi, đại ra nhìn bóng dáng thiếu niên tiêu thất vào phòng ngủ của hắn, cửa phòng ngủ rầm một cái, đóng lại.

Trình Hiến khóe miệng run rẩy, mở cửa, cửa vừa mở ra, quả nhiên lại là cảnh tượng như lần trước, cửa sổ mở, không một bóng người.

Mẹ nó, ban ngày ban mặt trần truồng chạy mà không ai thấy sao ? !

Trình Hiến như trước kiểm tra tủ quần áo, rồi tới gầm giường, một người cũng không có, chỉ có Đoàn Tử ngồi xồm góc tường, vẫn như lần trước meo meo đòi cơm tối.

“Đoàn Tử người trông nhà không nghiêm.” Trình Hiến ngồi xuống, thở dài nói.

“Meo meo.” Đoàn Tử ủy khuất cọ tay hần, chẳng hiểu vì sao Trình Hiến thấy trong đôi mắt hổ phách tràn đầy nịnh nọt.

...

Đêm đó

...

“Đoàn Tử, sao em lại bị tiêu chảy ? ?”

3. Chương 3

Trình Hiến thanh lý một mớ sữa chua quá hạn trong tủ lạnh, đây chính là những thứ còn sót lại của lần em gái chạy đến đây sau khi cãi nhau với chồng, kết quả, em về chạy đến mềm nhẹ khuyên can, hốt người về ngay trong đêm, gớm, có thể mà cũng làm ầm ĩ cả lên.

Đoàn Tử ngồi xồm bên tủ lạnh, gắt gao nhìn chăm chăm mớ sữa chua, đầy vẻ thèm thuồng.

“Quá thời hạn không thể ăn, sẽ bị tiêu chảy na.” Trình Hiến sờ sờ cầm Đoàn Tử nói nhẹ.

Sống một mình thời gian dài khiến hần có thói quen nói chuyện với mèo, thông thường Đoàn Tử cũng rất hiểu ý, trong đôi mắt hổ phách ánh lên những tia tình cảm chỉ có ở con người.

Thế nhưng ngày hôm nay...

Đoàn Tử kêu thảm một tiếng dùng móng vuốt cào cào vào bao sữa chua, làm như thể sữa chua là chuột nhắt mà khi dễ vậy, Trình Hiến bỗng nhiên ảo giác có một đám tiểu u linh bay vòng vòng trên đầu Đoàn Tử nhà mình, oán khí đã thực thể hóa ư?!

“Đoàn Tử?” Trình Hiến nghi hoặc kêu một tiếng.

“Meo meo ~” Đoàn Tử bỗng nhiên dừng động tác, ngoe ngoe ngồi xuống lấy lòng Trình Hiến.

A, Trình Hiến trong đầu hiện ra bốn chữ: Giấu đầu hở đuôi.

Mùa xuân qua rồi mà sao nó vẫn còn nôn nóng như thế, quả nhiên mèo đực không thiện sẽ có những biểu hiện kì quái mà.

Tuy em gái đã nhiều lần nói phải đưa Đoàn Tử đi KC, thế nhưng Trình Hiến theo góc độ quyền của mèo biện luận hồi lâu, rốt cuộc dùng tài nói của một luật sư đánh bại em gái, giúp Đoàn Tử bảo toàn hoàn chỉnh là một em mèo đực.

Mèo Đoàn Tử nhà hần cũng là một em mèo ngoan, không hề chạy ra ngoài đánh nhau, kỳ động dục tới cũng có nôn nóng một chút, quần chân Trình Hiến cọ tới cọ lui, có người nói mèo đến kỳ động dục sẽ xem chủ nhân ả đối tượng mà cầu hoan, xem ra là thật rồi.

“Meo meo ~ meo meo ~” Đoàn Tử đi lòng vòng quanh túi sữa chua, thỉnh thoảng dùng móng vuốt gảy sữa chua quá hạn, sau đó thương cảm ủy khuất ngó Trình Hiến.

“Thích ăn cái này?” Trình Hiến ngồi chồm hỏm trước mặt nó, phỏng đoán.

“Meo meo.”

“Ngày mai mua cho em.”

Đoàn Tử vui vẻ ngao một tiếng, nhào vào lòng Trình Hiến cọ cọ, dùng đầu lưỡi liếm liếm chóp mũi Trình Hiến nức nở lấy lòng.

Mặt than tiên sinh rốt cục nhìn không được cười cười.

Tất cả ôn nhu của nam nhân này đều mất trong tay mèo ngoan nhà hắn.

Đoàn Tử thật đúng là một tiểu yêu tinh

4. Chương 4

Ngày nghỉ, Trình Hiến làm biếng lười qua lộn lại trên giường.

Bảy rưỡi, Đoàn Tử đói bụng, bò vào phòng ngủ đòi điểm tâm.

Nhảy lên giường dầm dẫm lên người chủ nhân, không có kết quả.

Dùng chân cọ cọ lưng chủ nhân, chủ nhân trở mình một cái, ngoan cố ngủ.

Đoàn Tử nổi giận, phù phù nhảy phốc lên bệ cửa sổ, nhắm mắt chủ nhân, thả người nhảy xuống, dĩ thiên móng vuốt vàng ngọc phải nhè ngay mặt chủ nhân bầu vào —— thẩm vô miêu nói a!

Chủ nhân hừ một tiếng, túm lông Đoàn Tử kéo khỏi mặt mình, ngồi dậy.

” Đoàn Tử...”

Đoàn Tử miễn cưỡng nằm ườn ra giường, ngược đôi mắt trông mong nhìn Trình Hiến.

“Hỗn đản nhà ngươi không biết ta bị dưng dậy sẽ rất cáu a ? !” Chủ nhân táo bạo truy vấn.

Đoàn Tử ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt trong veo như nước nhìn chăm chăm Trình Hiến, mang theo chút chút thương cảm, còn ủy khuất meo meo kêu một tiếng như muốn nói em thực sự đói bụng.

Một người một miêu đối diện trừng nhau, qua một phút đồng hồ, chủ nhân thất bại, phiên muộn rời giường, mặc nguyên áo ngủ, mặc cho tóc tai rối bời, lặn qua lặn lại làm bữa sáng, hồn nhiên không còn chút khí chất của một luật sư tinh anh, ngược lại còn giống gã đàn ông ở nhà nội trợ.

Đoàn Tử vui thích theo sát bên chân, kêu meo meo meo meo liên tục một hồi, chủ nhân vài lần thiếu chút nữa đập trúng, cuối cùng đem Đoàn Tử quát lớn, đuổi khỏi khu vực.

Một người một miêu lại cùng nhau dùng điểm tâm, Đoàn Tử bị làm hư, luôn đòi ngồi chung một bàn với chủ nhân. Mỗi lần ăn cơm nó liền một cái nhảy lên ghế, nhảy thêm một cái đã lên bàn, sau đó dùng đĩa riêng của mình, cùng ăn với chủ nhân, thường thường thềm nhỏ dãi ngón thức ăn của chủ nhân nhà mình, dùng nhãn thần mơ ước nhìn chăm chăm món cá, cuối cùng chủ nhân bất đắc dĩ thỏa hiệp, gấp một xiu thả vào đĩa của Đoàn Tử, Đoàn Tử mới vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

Ăn sáng xong Đoàn Tử sẽ đi vận động, cái gọi là vận động chính là...

Luyện thảo.

Đoàn Tử maảo loạn cào, rất có khí thế giống như ngày đó giành sữa chua hết hạn, luyện xong thoải mái, bắt đầu quấy rầy chủ nhân làm việc tại nhà, phù phù một chút nhảy lên đầu gối, cọ cọ vào bụng chủ nhân.

Chủ nhân sờ sờ Đoàn Tử.

Được mười phút, Đoàn Tử sờ soạn tiểu kê kê (của em í ấy), bắt đầu ngồi xổm trên đùi chủ nhân kêu meo meo meo meo.

Chủ nhân một tay gõ bàn phím, tay kia cầm một cái lông chim dài phe phẩy ngứa ngứa, Đoàn Tử ngồi xổm vươn móng vuốt, một trảo, một trảo, xua xua lông chim.

Cứ như vậy giỡn chơi em mèo.

Đoàn Tử mệt mỏi không thèm chơi nữa, cuộn tròn một cục bắt đầu ngủ.

Chủ nhân cúi đầu nhìn mèo ngoan đã say ngủ, trên mặt hiện ra một tia ôn nhu khó gặp.

5. Chương 5

Đoàn Tử nóng ran lên.

Nằm trên sàn nhà lạnh băng, hữu khí vô lực. Trình Hiến đau lòng, sờ sờ lỗ tai và đuôi, chỗ nào cũng nóng, xem ra sốt không nhẹ.

“Lại đây, đo nhiệt độ na.” Chủ nhân cầm nhiệt kế đã bôi dầu trơn ôm lấy Đoàn Tử.

Đoàn Tử miễn cưỡng vịn vẹo liếc mắt, ngoan ngoãn ngoắt đuôi lộ ra cái mông.

Na, xem ra cũng không phải lần đầu tiên bị bạo cúc... (bạo cúc?! Chết cười)

Kỹ thuật của chủ nhân giờ đã rất tốt, thoát một cái đã tống được nhiệt kế vào, nhớ rõ lần đầu tiên chủ nhân chẳng có chút kinh nghiệm ôm chặt Đoàn Tử trực tiếp nhét nhiệt kế vào, Đoàn Tử thảm kêu một tiếng cào xé loạn xạ, muốn bao nhiêu thê có bấy nhiêu thảm.

Bạo cúc cũng là một nghệ thuật, trước tiên vào một đoạn ngắn, sau đó rút ra một ít, rồi lại tiếp tục vào tiếp một đoạn... Như vậy nhiều lần, mèo nhỏ mới không hung mãnh phản kháng, đương nhiên, được chủ nhân chăm sóc chiều chuộng như Đoàn Tử cũng không nhiều, người khác đều trực tiếp mãn mê PP cầu bạo cúc thôi.

40°C, bình thường là 38-39. Thế này là có hơi phát sốt, nhưng cũng chưa đến mức phải đưa tới thú y.

“Ta đi mua thuốc, ngoan nhé.” Chủ nhân sờ sờ cằm, Đoàn Tử phát sinh thanh âm khò khè khò khè, híp mắt thập phần hưởng thụ.

Tiếng đóng cửa vang lên, Đoàn Tử giật giật cái lỗ tai, vẫn nằm úp sấp.

Phát sốt chẳng dễ chịu chút nào, Đoàn Tử thấy khát, miễn cưỡng kéo lê thân thể chạy tới bồn uống nước, kết quả phát hiện bồn nước trống không.

Thật là bất nhân, không, thật là bất miếu mới đúng, Đoàn Tử phiến muộn cúi đầu đi tới vòi nước.

Được rồi, buộc phải xuất chiêu thôi.

Em mèo đen biến mất, thay vào đó là một thiếu niên tóc đen ngồi xổm trên mặt đất, gỡ gỡ tóc mở vòi uống nước, vì đang phát sốt, nên khuôn mặt niên thiếu cũng hơi hồng hồng.

“Chẳng lẽ là vì ăn nhiều sữa chua hay sao?” Niên thiếu lẩm bẩm một tiếng, lão đảo quay về phòng khách ngồi chồm hổm trên sofa.

Cạch một tiếng, cửa lớn mở ra.

Một người một miếu yêu bốn mắt nhìn nhau.

Aigu, thấy vệt đùa giỡn mèo mà chết cười, hảo đùa hảo đùa, vệt hảo phúc hắc a, miếu nhỏ thực sự là vừa gốc vừa yêu, LZ bị dụ dễ ợt à...

6. Chương 6

“...” Trình Hiến mua thuốc cảm dành cho trẻ em về đến, ngơ ngác nhìn thiếu niên toàn thân đỏ ửng ngồi trong nhà mình.

Thiếu niên khẽ nhếch miệng, vừa ngượng ngùng vừa quăn bách nở một nụ cười gượng gạo, lại một lần nữa lúi vào phòng ngủ.

Quá tam ba bận, một lỗi không thể mắc ba lần, Trình Hiến chớp được thiếu niên, đè lên tường.

Thiếu niên bị dọa mất hồn, đỏ bừng mặt: “Người, người buông.”

“Người là ai? Vì sao hết lần này đến lần khác tới nhà ta?” Trình Hiến lạnh giọng ép hỏi.

Thiếu niên khó chịu giãy dụa, ngoảnh mặt không trả lời.

“Không nói lời nào ta sẽ báo công an, đột nhập bất hợp pháp nhà người khác sẽ bị tù ba năm... Người bao nhiêu tuổi?” Trình Hiến bệnh nghề nghiệp phát tác.

“Ba trăm bảy.” Niên thiếu nhỏ giọng nói.

“...”

“Người thả tay ra có được không.” Thiếu niên nhìn hấn đầy vẻ tội nghiệp.

“Vì sao tới nhà ta nhiều thế?” đây là lần thứ ba Trình Hiến phát hiện nhóc này, thế nhưng hấn kiểm tra đi kiểm tra lại cũng không thấy mất mát thứ gì, hình như nhóc này chỉ đảo đảo mấy vòng chứ chẳng trộm cắp gì, việc khả nghi nhất chính là nhóc không bao giờ mặc quần áo.

Đôi mắt của nhóc như hai viên đá mắt mèo, xoay xoay tròn tròn, nhìn đông nhìn tây suy suy nghĩ nghĩ.

“Buông trước đi, làm đau ta na.” Thiếu niên quệt miệng nói, vẻ mặt tràn đầy vô tội.

Trình Hiến tự phụ luyện qua quyền cước, không sợ hấn lật lọng, buông lỏng tay ra.

Thiếu niên thản nhiên lộ ra thân thể mềm dẻo xinh đẹp, không hề ngượng ngùng.

“Hiện tại người có thể nói rồi đi.” Ngược lại, Trình Hiến bị thái độ thản nhiên của hấn làm cho có chút mất tự nhiên, thoáng nhắm mắt.

Thiếu niên cười hì hì, chớp chớp đôi mắt đen tuyền, nâng tay làm một tiếng vang giữa không trung (siêu năng lực ư?).

Trình Hiến trước mắt tối sầm, lập tức không còn tri giác.

Thiếu niên đỡ lấy thân thể hấn nhẹ nhàng đặt lên sàn nhà, quay qua quay lại nhìn ngó một chút, ghé sát mặt hấn chu~ một cái, rồi liếm liếm miệng mình.

Còn nhớ lúc chủ nhân dạy hấn thân chớp mũi đã mất rất nhiều sức lực, thậm chí còn đắp cá lên chớp mũi để dụ dỗ hấn. Hấn mới đầu tỏ vẻ khinh thường, thế nhưng thấy chủ nhân thương tâm hấn cũng không đành lòng, cuối cùng vẫn là cọ cọ lên mũi hấn mấy cái.

“Ngu ngốc, nuôi ta bảy năm rồi cũng không biết.” Thiếu niên lẩm bẩm mấy tiếng, quay lại nằm ườn trên sofa.

Nháy mắt, thiếu niên trên sofa không còn, thay vào đó là một em mèo đen cuộn tròn biếng nhác.

Ghét phát sốt, và ghét nhất là. . .

Bị phát hiện.

7. Chương 7

Trình Hiến tỉnh lại phát hiện mình nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, Đoàn Tử nằm trên ngực liềm liềm mũi hần.

“Đoàn Tử đừng nháo.”

Đoàn Tử lại nín ngực cọ tiếp.

Trình Hiến sờ sờ lỗ tai nó, vẫn nóng hầm hập.

Nhóc kia đã biến mất không chút dấu vết.

Cuối cùng thì nhóc đó là ai? Vì sao cứ thần nhiên như không quanh quẩn trong nhà mình? Kỳ quái chính là hần cảm giác nhóc kia không hề có ác ý, hần thậm chí chưa từng trộm cái gì.

Trình Hiến nhất thời nhớ ra có loại camera theo dõi trong gia đình.

Hạ quyết tâm, Trình Hiến cho Đoàn Tử uống thuốc.

Đoàn Tử ngày hôm nay thập phần phối hợp, ngay cả rẽ từng lam (một loại thuốc bắc) cũng không cự tuyệt, ngoan đến dị thường.

“Ngày hôm nay có phải đã làm chuyện xấu hay không?” Trình Hiến gãi cằm hỏi Đoàn Tử, lần trước Đoàn Tử ngoan như thế, còn đứng cạnh cửa hoan nghênh chủ nhân trở về là bởi vì chàng ta chạy nhảy làm vỡ bình hoa.

Đoàn Tử nhìn hần vô tội, meo meo meo meo, cặp mắt linh động trông ranh mãnh không thể tả, bỗng nhiên khiến chủ nhân lạnh cả gáy, trong nháy mắt hần liên tưởng đến thiếu niên kia.

Sao lại nghĩ đến người kia a?

Trăm nghĩ không có lấy một lời giải, thôi thì tạm thời dừng nghĩ.

Đoàn Tử uống thuốc rồi lăn ra ngủ, thế nhưng vẫn bám chặt chủ nhân không tha, Trình Hiến bất đắc dĩ, ôm Đoàn Tử trở về phòng. Đoàn Tử co một cục bên đầu gối hần ngủ, bởi vì còn sốt nên toàn thân nóng hầm hập.

Trình Hiến bỗng nhiên nhớ lại, lần đầu tiên gặp Đoàn Tử...

Đó là một đêm mưa vào bảy năm về trước.

8. Chương 8

Ngày đó mưa rất lớn, Trình Hiến lặn lội đội mưa đi giữa đường.

Thi công chức chưa qua, cha mẹ đồng thời qua đời do tai nạn khiến hần bàng hoàng trong một thời gian dài.

Điện thoại di động đổ chuông rộn rã, Trình Hiến không nhận máy.

Đã qua 12h đêm, trên đường chỉ còn vài chiếc xe lướt đi vội vã, Trình Hiến đi vào hiên một nhà ga công cộng trú mưa.

Điện thoại vẫn reo vang, rốt cục hần cũng nghe máy, thanh âm lo lắng của em gái truyền đến, hỏi hần ở đâu.

Trình Hiến trầm mặc thật lâu, nước từ mái tóc ướt sũng chảy xuống, lăn vào trong cổ, thật lạnh.

“Anh sẽ về, đừng lo lắng.” Trình Hiến thấp giọng nói, không đợi em gái hỏi thêm cái gì liền ngắt máy.

Có một con mèo đen vẫn ngồi trong sân ga, dường như cũng đang trú mưa, nó trừng đôi mắt tằm ra thứ hào quang xanh biếc nhìn Trình Hiến, chẳng sợ hãi gì, thậm chí nhìn chán rồi nó còn bắt đầu kêu meo meo ~ ~ ~.

Còn mèo này chắc cũng ngồi đây lâu rồi, cả người không bị mưa ướt chút nào, có lẽ là mèo hoang, Trình Hiến nghĩ thầm.

Mưa nhỏ dần, Trình Hiến gọi một chiếc taxi chuẩn bị về nhà, cửa xe vừa mở, con mèo đó đã nhanh nhẩu nhảy ngay vào. Trình Hiến sửng sốt, định đuổi nó ra, nhưng gặp ánh mắt đáng thương của nó, như đang khẩn cầu hẳn không nên đuổi nó đi.

Trình Hiến khi đó cũng phát hoảng, cũng không làm khó em mèo, mặc nó ngồi xuống cạnh bên.

Kết quả, mèo kia theo hẳn về nhà, theo hẳn lên lầu, rồi ngồi xồm cạnh cửa nhìn hẳn lấy lòng.

Trình Hiến sờ sờ đầu cũng không phản kháng, trái lại còn hí mắt về mặt điệu ngoạn xem chừng rất tin tưởng hẳn.

Trình Hiến lấy mấy cái xúc xích còn sót lại trong tủ lạnh ra, nhìn nó hân hoan ăn ăn, xem chừng đã đói bụng lắm, ăn xong rồi cũng không hề nơi chạy loạn, trái lại lại ở hẳn lại nhà Trình Hiến, đáng vẻ tự nhiên như thể đã ở đây lâu lắm rồi.

Lúc đó hẳn vốn đang cô độc, cũng muốn có người làm bạn, Trình Hiến không đuổi nó đi, còn đưa nó tới thú ý tiệm phòng, còn nhớ lúc bị tiệm mèo nhỏ nâng đôi mắt tràn ngập ủy khuất không phục nhìn Trình Hiến, lại sợ không dám chọc giận Trình Hiến nên đành phải ngoạn ngoạn.

Cứ như vậy, mèo con chuyển hộ khẩu về nhà Trình Hiến.

Một ngày Trình Hiến đang ăn bánh trôi bỗng nhiên nhớ ra mèo ngoạn nhà mình vẫn chưa có tên, cứ kêu mèo nhỏ mèo nhỏ mãi cũng không ổn, phải nghĩ cho em ấy một cái tên.

Mèo nhỏ nhìn chăm chăm bánh trôi với vẻ mặt thèm nhỏ dãi, Trình Hiến múc một cái bánh trôi bỏ vào đĩa ăn của nó, mèo nhỏ liếm liếm bánh trôi nghĩ thầm bánh này không có mùi vị gì, liền ngốc xít cắn phập một ngụm, hạt mè phun ra, dính tõe loe lên mặt nó. Mèo nhỏ ù ù cạc cạc dùng móng lau lau mặt, một ít mè dính lên móng nó, nó lại liếm liếm móng, hí hửng vì mùi vị cũng không tệ.

Trình Hiến vui vẻ, ban thưởng tên cho em mèo — Đoàn Tử (kiểu như đoàn viên sum họp í).

9. Chương 9

Ngày kế, Đoàn Tử vẫn còn nóng ran, mơ mơ màng màng ngủ trên sofa, Trình Hiến đi làm.

Đoàn Tử có chút buồn chán, ngủ đến mụ mị đầu óc, muốn xem TV. Đối với một em mèo mà nói, TV thực sự có chút cao, Đoàn Tử rơi vào đường cùng, rốt cục phải biến thành người mới có thể vịnh quang bật TV... Thì ra đây chính là lý do mà mọi em mèo luôn nỗ lực tu hành để có thể biến thành người sao?

Kỳ thực Đoàn Tử đã tu hành được ba trăm năm, nhưng khả năng biến thành người thì chỉ mới có vài ba năm trở lại đây thôi, mục đích a... ha ha, nói ra dọa người mất mặt.

Đoàn Tử thấy lạnh, chui vào phòng Trình Hiến kiếm cái chăn đắp đắp, nằm trên sofa xem TV, liên tục chuyển kênh, lại không có kênh thể giới động vật mà hẳn thích nhất. Đoàn Tử rất thất vọng, bắt đầu cắn điều khiển, hai tiểu răng nanh làm thành một dãy N cái dấu răng trên điều khiển.

Trình Hiến từ lâu đã biết điều khiển đáng thương bị cắn cắn, hung thủ chẳng thể ai khác ngoài Đoàn Tử, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều, hẳn biết nó không thể tự mình mở TV, chỉ là thỉnh thoảng xem thời sự nhìn thấy cái điều khiển te te tua tua lại thở dài thở ngắn một trận, mượn cớ chà đạp Đoàn Tử thuận tiện giáo huấn nó một chút.

Nhưng giáo huấn Đoàn Tử thì cũng là vào tai trái ra tai phải mà thôi, dù sao vết cắn là không thể lằm.

Khiến Trình Hiến hiểu kỳ chính là rõ ràng hắn đang cầm điều khiển trong tay nhưng Đoàn Tử vẫn bám riết không tha, rõ ràng quanh đó có rất nhiều đồ đạc có thể thỏa mãn như cầu cần xé của nó, thậm chí có cả đồ chơi cao su, thế nhưng Đoàn Tử hết lần này tới lần khác không chịu bỏ qua cho em điều khiển... (hảo đàng thương a)

Khụ, chủ nhân không biết mèo yêu nhà hắn nè lúc hắn không ở trộm xem TV a, còn vì tìm không được tiết mục yêu thích mà hành hạ điều khiển a.

Đoàn Tử không xem được tiết mục mình thích rất là chán nản, chui vào chăn cuộn tròn, ngủ, hồn nhiên quên mất hiện tại mình không phải là mèo.

Mà, đã gần đến giờ chủ nhân trở lại.

Đoàn Tử rời nhà trốn đi

10. Chương 10

Trình Hiến mở cửa, thay giày xong liền gọi Đoàn Tử, không biết Đoàn Tử đang sốt cuộn tròn.

Vào phòng khách lại thấy một người co ro trong chăn, người đó ngóc đầu ra nhìn hắn một cái, meo meo một tiếng.

Trình Hiến hoàn toàn không nhận ra mình đã buông tay, cặp tài liệu rơi bộp xuống đất.

Thiếu niên vì phát sốt mà mơ hồ không rõ, ngáp một cái, gối đầu lên hai tay, đáng ngủ như mèo.

“Đoàn Tử?” Trình Hiến trông rỗng, thử hỏi.

Thiếu niên miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn, màu mắt cực kì giống Đoàn Tử nhà hắn.

“Meo meo.” Thiếu niên kêu một tiếng, tiếp tục ngủ.

Thời gian như ngưng trệ, niên thiếu bỗng nhiên trợn to hai mắt kinh hãi, kêu thảm một tiếng cả người cuộn vào chăn bất động.

Sau một khắc chăn run lên, xẹp xuống.

Trình Hiến hai bước tiến lên túm chăn lên, Đoàn Tử rớt ra khỏi chăn nhìn hắn đến tội nghiệp, thấy vẻ mặt bàng hoàng của Trình Hiến thì ủy ủy khuất khuất meo meo, quay đầu không dám nhìn hắn.

Những động tác thái độ giống như con người mà Đoàn Tử thể hiện lâu nay, Trình Hiến căn bản không để ý, còn tưởng rằng Đoàn Tử nhà mình tương đối thông minh.

Một người bình thường có thể chấp nhận việc thú cưng của mình biến thành người không ta.

Trình Hiến vô thức dụi dụi mắt, chẳng lẽ gần đây làm việc quá độ nên bị hoang tưởng?

Thế nhưng liên hệ những lần xuất hiện bất thành linh gần đây của thiếu niên, xâu chuỗi sự kiện, khả năng duy nhất cũng chỉ có thể là, Đoàn Tử căn bản không phải là một con mèo bình thường.

Mèo bảy tuổi theo lẽ thường đã phải già rồi, thế nhưng lông của Đoàn Tử vẫn rất dày mượt, hoàn toàn không có dấu hiệu rụng lông, suy nhược, etc của tuổi già.

“Người, là gì vậy?” Trình Hiến lạnh giọng hỏi.

Đoàn Tử nhòm hắn, đôi mắt trong veo như nước ngập trong tầng tầng ủy khuất cùng mắt mát, cuối cùng ré ầm lên rồi thừa cơ chạy trốn. Trình Hiến sững sờ nhìn vết cào trên tay mình, rồi lại nhìn bóng dáng Đoàn Tử nhảy khỏi cửa sổ.

Đoàn Tử nhà hần, lần đầu tiên rời nhà đi ra ngoài.

11. Chương 11

Đoàn Tử chạy.

Ba ngày không về, mỗi ngày đi làm, Trình Hiến luôn mở sẵn cửa sổ, hần sợ Đoàn Tử về nhà nhưng không vào được, ngay cả thức ăn cũng chuẩn bị tốt, thế nhưng mỗi ngày trở về, đều không thấy Đoàn Tử, đĩa đầy thức ăn, chẳng ít đi lấy một chút.

Trình Hiến lo lắng, Đoàn Tử nuôi trong nhà, ra ngoài lỡ như bị mèo hoang khi dễ thì phải làm sao? Bị xe đụng thì phải làm sao? Bị người bắt nấu cao thì phải làm sao? Làm sao?

Sau nghĩ lại, Đoàn Tử nhà hần là yêu miêu, sao có thể bị khi dễ như những con mèo bình thường chứ.

Vì thế hần lại bắt đầu lo lắng liệu có đạo sĩ thay trời hành đạo nào bắt được rồi không.

Sau ba ngày suy nghĩ kĩ càng, Trình Hiến kết luận, Đoàn Tử là mèo nhà hần, dù là yêu tinh thì cũng là yêu tinh nhà hần, Đoàn Tử theo hần đã bảy năm, chưa từng gây hại gì cho hần.

Thế nhưng, Đoàn Tử vẫn không về nhà.

Thậm chí Trình Hiến ra đường tai lúc nào cũng vênh lên, nghe tiếng mèo kêu là lại dáo dác nhìn, đáng tiếc, vẫn là không thấy bóng dáng Đoàn Tử. Hần thậm nghĩ chỉ cần Đoàn Tử trở về hần nhất định sẽ cưng nó, dù nó không chịu dùng tấm gỗ hần đã chuẩn bị để luyện móng mà cứ chăm chăm cào rách sofa thì hần cũng sẽ không dùng bình xịt giáo huấn nó nữa, chỉ cần nó chịu về thôi.

Ngày thứ năm, đi làm về, nhóc kia mặc một bộ quần áo bản hoặc không biết lụm được ở đâu, nghe thấy tiếng bước chân của Trình Hiến liền ngẩng đầu, bày ra một bộ mặt mong chờ nhìn hần.

Mặt của nhóc cũng bản bản, trên cổ còn có vết cào, chắc ra ngoài đã bị khi dễ thảm lắm.

Nhìn thấy Trình Hiến, thiếu niên vẻ mặt ủy khuất quệt quệt miệng ô oa khóc lớn: “Hức, chủ nhân, bên ngoài mèo hoang hảo hung!”

Trình Hiến chưa hết sững sốt, thiếu niên đã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng-rất-bản của mình lên, nhỏ giọng nhận sai: “Chủ nhân, có phải anh không cần em nữa không? Sau này em sẽ ngoan, sẽ không bỏ ra ngoài, cũng sẽ không chọc giận anh nữa có được hay không?”

Trình Hiến thở dài, sờ sờ đầu nhóc, mặt mày bỗng biến sắc.

“Làm sao vậy?” nhóc kia thấy vẻ mặt chủ nhân đại biến, cẩn thận dò hỏi.

“Có rận.” Trình Hiến nhón hai ngón tay, túm ngay ra một con rận không biết bị lấy từ con mèo hoang nào nữa.

Thấy nhóc vẫn lo lắng bất động, Trình Hiến mở cửa, túm hần vào: “Còn không tắm?”

Nhóc hoan hô một tiếng, ôm lấy thắt lưng Trình Hiến cười nói: “Chủ nhân không bỏ em phải không?”

“Tắm đã.” Trình Hiến nhướn mày, kiểm cho Đoàn Tử một bộ quần áo.

Thiếu niên sững sốt, mặt đỏ lên, ôm mặt chạy thẳng vào phòng tắm.

Uy, Đoàn Tử, người nghĩ nhiều quá.

12. Chương 12

Đoàn Tử, người phải hăng hái lên.

Đoàn Tử nhìn vào gương, tự nói.

Thiếu niên trong gương có khuôn mặt hồng hồng, tóc lộn xộn, toàn thân đều bẩn.

Có tiếng gõ cửa, giọng Trình Hiến vang lên ngoài cửa: “Không có quần áo vừa đâu, mặc tạm áo ngủ của ta đã.”

Cửa giật mở ra, một bộ quần áo theo đó được ném vào.

Đoàn Tử cuống quýt nhận lấy, ôm chặt cứng trước ngực. Đây là áo ngủ của chủ nhân a, tuy rằng bình thường cọ qua cọ lại trên người chủ nhân, lúc chủ nhân không ở nhà thích nhất biến thành người, trộm áo sơmi của chủ nhân mặc, bởi vì, trên đó có mùi của chủ nhân.

Đoàn Tử càng đỏ mặt hơn.

Nửa tiếng sau.

Trình Hiến nằm trên giường đọc sách, tuy rằng đã tiêu hóa được sự thật Đoàn là yêu miêu, thế nhưng hẳn vẫn khó tưởng tượng việc mèo yêu mình nuôi bảy năm lại có ý thức như con người, lại còn biết hết nhất cử nhất động của hắn.

Không còn chút riêng tư nào... Trình Hiến nghĩ, chắc hẳn hắn có bao nhiêu cái underwear, màu sắc thế nào, kiểu dáng ra sao Đoàn Tử đều biết hết.

Cửa phòng tắm bật mở, Đoàn Tử bọc mình trong mớ áo ngủ của hắn nhảy vào phòng.

Tóc vẫn còn ướt, chốc chốc lại có vài giọt lặn xuống, mặt vẫn còn hồng hồng, làn da trắng nõn, khuôn mặt tươi ngon mọng nước, cặp mắt hổ phách chớp chớp nhìn hắn.

Trình Hiến nhìn những giọt nước vung vẩy chảy từ tóc, xuống cổ, tới xương quai xanh của Đoàn Tử, sau đó bỗng nhiên phát hiện chính mình đang suy nghĩ rất là lệch lạc.

Đúng lúc Đoàn Tử lại nhẹ giọng gọi: “Chủ nhân?”

Xong, lực sát thương quá lớn, đến chết mất thôi.

Trình Hiến ậm ừ một tiếng, Đoàn Tử thấy hắn không tức giận, mặt mày rạng rỡ nhào lên giường, muốn lăn lông lốc trên người Trình Hiến, lại phát hiện hiện tại mình không phải dạng mèo, không thể làm gì khác hơn là dụi dụi làm nũng.

“Đoàn Tử, ngủ ngoan.” Trình Hiến kiềm chế hạ thân bắt đầu rục rịch, nói lạnh nhạt.

“Em muốn ngủ với chủ nhân na.” Thiếu niên dụi mặt trên ngực Trình Hiến xin xỏ.

Trình Hiến lúc này nhắm mắt tự nói ba lần với bản thân, rằng, quấy rối nhi đồng là phạm pháp, sau đó bỗng nhiên nghĩ ra, Đoàn Tử đã không còn là nhi đồng từ lâu lâu lâu rồi.

13. Chương 13

“Chủ nhân, anh đang trong mùa động dục sao?” Đoàn Tử chớp chớp con mắt, truy vấn. Đoàn Tử suy nghĩ rất đơn giản, trong mùa động dục sẽ động dục, động dục thì nên ..., chắc là mình nên cùng chủ nhân...

“...” Trình Hiến giữ chặt Đoàn Tử, nín nhịn nói, “Đoàn Tử, loài người và loài mèo không giống nhau.”

“Sao?”

“Mèo đến mùa động dục mới động dục, nhưng con người bốn mùa đều (có thể) động dục.”

Đoàn Tử dùng đầu gối cọ vào háng chủ nhân, sau đó gật đầu: “Uhm.”

“Đi ngủ đi.” Chủ nhân ngoài miệng thì khuyên nhủ, nhưng trong lòng thì háo muốn phạm tội a.

“Không.” Đoàn Tử quệt miệng, tiếp tục ấn sâu vào lòng chủ nhân, thương cảm hề hề mà hỏi thăm, “Chủ nhân không cần em sao?” Thanh âm vừa mềm vừa ngoan, Trình Hiến nghe vào càng thêm khó nhin.

“Không phải vậy, chỉ là chúng ta như thế là sai, người vẫn còn nhỏ...” Nói đến đây Trình Hiến vội ngậm miệng, Đoàn Tử so ra còn lắm tuổi hơn hẳn.

“Thế nhưng sủng vật không phải là nên thỏa mãn chủ nhân hay sao? Chủ nhân cũng phải thỏa mãn nhu cầu của sủng vật na.” Đoàn Tử chớp mắt giảo hoạt cười, “Chủ nhân, anh hại em trở lại kỳ động dục rồi.”

Chủ nhân nhìn khuôn mặt ửng hồng của Đoàn Tử, trầm mặc ba giây, gục.

Chủ nhân vẫn còn trong cơn giãy dụa, cuối cùng Đoàn Tử hôn chu~ một cái lên môi liền mất thành vào tay giặc.

Đoàn Tử? Đúng là yêu tinh.

Hai người đang muốn rơi vào cảnh đẹp, bỗng nhiên nổ bùm một tiếng, cửa kính bật tung.

Trình Hiến trong đầu nhất thời hiện lên đủ loại trời phạt dành cho thứ tình cảm đồng giới thiên lí khó chứa, thì Đoàn Tử nhảy dựng lên nhào tới cửa sổ gào rú: “A Ngốc phá hỏng chuyện tốt của ta, ta nhất định không để yên đâu!”

Khóe miệng chủ nhân co quắp nhìn mỹ niên thiếu vừa rồi còn mặt đỏ e thẹn nằm trong lòng hắn, bây giờ đã ngạo mạn mắng người.

“Tiểu Giản ngu ngốc, ta không cần người mà để mặc người phá hỏng công sức tu hành thì đại ca của người sẽ giết ta a.” Một em bồ câu đậu trên bậu cửa sổ nói tiếng người âm ỉ.

Đoàn Tử đứng bên cửa đón gió, áo ngủ hở hở lộ ra xương quai xanh nhỏ xinh cùng những vết hôn ngân mới trên ngực, tràn xuống cả thắt lưng, bị khuỷu tay ngăn trở, rất có hiệu ứng phanh ngực bán nude.

Bồ câu cười khanh khách, vỗ cánh bay đi, trước khi đi còn cố nói thêm một câu: “Đại ca của người cũng sắp rời nhà rồi, người nên sớm sớm nhận tội, đừng để đến lúc đích thân hắn tới bắt người.”

Đoàn Tử mặt đơ đơ, trắng bệch.

“Xong đời rồi.” Đoàn Tử lẩm bẩm nói.

14. Chương 14

Theo giang hồ đồn thổi, đại ca của Đoàn Tử là miêu yêu, năm nay đã hơn năm trăm tuổi. Nhà bọn họ tới thế hệ của hắn đã không còn mấy người, hắn cũng chỉ còn có vị ca ca này là chung huyết thống. Nhân tiện cũng phải nói, Đoàn Tử tên thật là Bạch Giản, ca hắn là Bạch Phồn.

Đám yêu tinh thường gọi Đoàn Tử là bạch kiểm, thế nhưng ai dám gọi ca ca hắn là bạch kiểm thì mau mau về nhà tự đóng lấy một cỗ quan tài rồi chui vào mà nằm sẵn, đương nhiên, trước mặt ca ca hắn dám gọi Đoàn Tử là “Bạch kiểm” thì cũng về nằm thẳng chân thẳng tay đi là vừa.

Thế mới thấy được, ca ca của Đoàn Tử tức giận lên đáng sợ thế nào.

Đoàn Tử từ nhỏ được ca ca nuôi lớn, chưa từng ra khỏi cửa nửa bước, lần trốn nhà đi chơi duy nhất là nhân dịp ca ca hắn bế quan luyện công, thế là hắn gặp được chủ nhân, từ đó về sau hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt của loài mèo.

Đoàn Tử cũng là miêu yêu nhưng chẳng học được mấy “Yêu thuật”, ngoại trừ có thể biến thành người và làm cho kẻ khác ngất xỉu ra, thì cứ hễ ra ngoài sẽ bị đám mèo hoang khi dễ, lẫn lộn hai ba ngày sẽ lại khóc meo meo chạy về tổ khổ. Cũng vì Đoàn Tử là một yêu tinh level thấp nên ca hấn mới lo lắng cho hấn nhiều như thế, làm ca cũng không dễ dàng đi, khi còn bé thì ru hấn ngủ, đến lúc trưởng thành thì chuyên cãi lộn bênh vực Đoàn Tử, sợ đệ đệ nhà mình bị yêu tinh khác khi dễ, thật đúng là thâm nhất xã hội a.

Bồ câu A Ngốc bay đi, chắc là đi chỉ điểm cho ca ca hấn rồi, Đoàn Tử sợ đến mất hồn mất vía, nghĩ thầm nếu ca biết hấn và chủ nhân JQ (= rape???) phỏng chừng chẳng sợ bị tẩu hỏa nhập ma, lập tức xuất quan giết gian phu, nghĩ tới đây Đoàn Tử trắng bệch cả mặt. Chỉ cần nghĩ đến cảnh ca ngồi trên ghế cao tự tiếu phi tiếu nhìn hấn, đầu ngón tay gõ gõ lên tay vịn, Đoàn Tử đã cảm thấy hàn phí tấp vào mặt.

“Đoàn Tử ?” Chủ nhân thấp giọng kêu.

Đoàn Tử nỗ lực quay cái cổ cứng ngắc sang, nặn ra một nụ cười méo mó: “Xong, Vương Mẫu nương nương sắp tới.”

Sau đó nhào vào lòng chủ nhân gào khóc: “Xong đời rồi, xong đời rồi, đại ca sẽ đánh chết em.”

“Sao hấn lại đánh người?” thấy Đoàn Tử khóc không biết trời đất gì nữa, Trình Hiến cũng chỉ có thể ân cần hỏi han.

“Tư nhập thể gian, tư luyện phạm nhân.” Đoàn Tử tiếp tục gào.

“... A câu này nghe có chút quen tai.”

Đoàn Tử lép bép: “Bởi vì em đã trốn nhà lại còn dám yêu con người nữa na.” thấy Trình Hiến vẫn ngu ngơ, Đoàn Tử ủy khuất chua thêm, “Em thích chủ nhân.”

“Em thích chủ nhân.” Đoàn Tử nghiêng răng nhắc lại lần nữa, “Ban đầu em chỉ muốn làm mèo ở bên cạnh chủ nhân, thế nhưng em thực sự rất thích chủ nhân, chủ nhân đừng không cần em na? Em thề sau này sẽ rất ngoan, tuyệt đối không trốn nhà đi, tuyệt đối không cùng mèo hoang đánh nhau, tuyệt đối không trộm sữa chua, tuyệt đối không cào sofa...”

Trình Hiến bị mấy cái “Tuyệt đối không” của Đoàn Tử làm chóng cả mặt, chỉ yên lặng nhìn vào ánh mắt đầy trông mong của Đoàn Tử, nói: “Ta sẽ không bỏ người.”

Đoàn Tử mặt mày rạng rỡ, bay tới cọt loạn xạ: “Em cũng không bỏ chủ nhân, đại ca lấy đao bực, em cũng không đi.”

15. Chương 15

Trình Hiến vẫn thầm cho rằng, mình là công dân lương thiện, tuy nghề luật sư buộc hấn phải làm không ít chuyện trái lương tâm, thế nhưng trên thế giới này mấy ai có thể sống mà chưa từng thẹn với lương tâm a.

Thế nhưng gần đây, hấn nghĩ rằng mình đang bị quá báo.

Nhìn xem, đã luyện đồng lại còn luyện yêu (tinh), tuy rằng từ (nhi) đồng này có điểm khả nghi... =)))

“Chủ nhân...” Đoàn Tử nằm trên giường, chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng, che che hử hử — gần đây Đoàn Tử thập phần yêu thích áo ngủ của chủ nhân, rất có dấu hiệu cuồng áo sơmi.

“Đoàn Tử, mặc quần áo cho chỉnh tề.” Trình Hiến buông cặp lạnh nhạt nói.

Đoàn Tử không nghe, lăn từ trên giường xuống, ngồi chồm hồm bên giường nhìn hấn, đá mắt mèo chớp chớp.

“Chủ nhân, chúng ta làm đi.” Đoàn Tử thịnh tình mời mọc.

“...” Chủ nhân trán đầy hắc tuyến.

“Gạo đã thành cơm thì đại ca cũng bó tay thôi.” Đoàn Tử cười tủm tỉm.

Trình Hiến kiên định lắc đầu, thay quần áo xong vào bếp làm cơm.

“Chủ nhân, chủ nhân!” Đoàn Tử thấy chủ nhân nhà mình rời đi, nhào vào chặn phần hận lần qua lần lại cuốn lên cuốn xuống thành một đồng bèo nhèo, đến lúc mệt rồi mới lò dò vào bếp tiến hành khuấy rây.

Sao chủ nhân không chịu cùng hần ...? Lẽ nào chủ nhân không thích hần?

“Chủ nhân...” Đoàn Tử theo sát chủ nhân như hình với bóng, tuy rằng chủ nhân của hần rất anh tuấn, thể nhưng chỉ nhìn thôi thì cũng vô dụng a, A Ngốc về mặt báo nên chắc đại ca cũng sắp đến, nếu không nhanh nhanh đem gạo nấu thành cơm thì đại ca nhất định sẽ chia lìa đôi lứa a!

Đoàn Tử hết sức nôn nóng, làm thế nào để có thể quảng chue nhân lên giường ni...

Đoàn Tử ca hung mãnh

16. Chương 16

Người ta thường nói, chỉ cần có quyết tâm con người sẽ làm được tất cả, nhưng chân lý này xem ra chỉ đúng với người không đúng với yêu (quái).

Mấy ngày nay Đoàn Tử dùng hết biện pháp quyến rũ chủ nhân, mặc đồ sexy na, quyến rũ na, nửa che nửa hở na, rượu vào loạn tính na, nói chung hần vất hết óc ra chiêu nhưng đều vô dụng, ngô, thật ra thì chiêu cuối cùng thất bại là do tửu lượng của Đoàn Tử quá kém.

Vì vậy Đoàn Tử bắt đầu hoài nghi có phải chủ nhân bất lực trong chuyện X hay không, trách không được hần quen trai chưa từng vượt qua được sáu tháng, lý do chia tay không có gì khác là luôn chê chủ nhân không đủ ôn nhu chăm sóc, thế nhưng Đoàn Tử thấy chủ nhân hầu hạ hần vô cùng ôn nhu, có thể nói là đệ nhất ôn nhu luôn mà.

Đoàn Tử, kỳ thực chủ nhân nhà người chỉ ôn nhu với mỗi mình mèo ngoan của hần mà thôi.

Khi Đoàn Tử vẫn trong cơn điên cuồng dụ dỗ chủ nhân, thì xảy ra chuyện.

Hôm nay Trình Hiến đi làm về, mở cửa ra không nghe thấy tiếng Đoàn Tử ngọt ngào gọi “Chủ nhân...” Nghĩ có chút không đúng, nhìn vào nhà, lại thấy Đoàn Tử cúi đầu ủ dột ngồi dưới đất, như là vừa bị ai giáo huấn vậy, vừa nghe tiếng cửa mở vội quay đầu nhìn Trình Hiến, trong mắt đầy ủy khuất lẫn chờ mong, còn có vài phần sợ hãi.

Nhìn thêm vào trong, trên sofa, một người (yêu) bắt chéo chân đang thưởng thức trà, rõ ràng nghe thấy tiếng mở cửa cũng không thèm quay qua nhìn, thế nhưng vẫn có một loại áp bách vô hình từ không khí truyền đến.

Đem ly trà thả lại trên bàn trà, người nọ mở miệng nói: “Về rồi?”

Trình Hiến theo bệnh nghề nghiệp, yên lặng định tội xâm nhập bất hợp pháp cho kẻ kia, thế nhưng, xâm nhập bất hợp pháp nhà hần lại không phải là con người, đành phải bán thân bắt tội.

“Àn.”

Người nọ thở dài một tiếng, bỗng nhiên lên cơn, lưỡi dao sắc bén trong tay bỏ thẳng về phía đầu Trình Hiến, Đoàn Tử hét to một tiếng: “Không nên a!” Lưỡi dao chệch hướng, xẹt qua tai Trình Hiến, còn bức tường phía sau Trình Hiến vỡ ra cả miếng lớn (kính hồn a).

“Đại ca người dừng a.” Đoàn Tử nhảy dựng lên kéo tay áo Bạch Phồn cầu xin.

Bạch đại ca nhàn nhạt liếc đều Đoàn Tử, bạc thần khê mở: “Gian phu, lưu không được.”

“Hắn chết ta cũng không sống!” Đoàn Tử cái khó ló cái khôn rập khuôn lời thoại trong phim tình cảm giờ vàng.

Trình Hiến đổ một mớ mồ hôi lạnh, khoe miệng run rẩy, hắn kẹp giữa anh em nhà này có ngày toi mạng, nuôi một con mèo cũng có thể xảy ra thứ chuyện này sao, xin chữa a.

Thấy đôi mắt lạnh lẽo của ca ca, Đoàn Tử sợ đến nhũn não, lắp bắp nói: “Ta có con của hắn rồi, con ta không thể không có cha a, đại ca, người để ba ba lại cho chúng a.”

Bạch đại ca dùng đôi mắt cú vọ nhìn chòng chọc vào bụng của Đoàn Tử, khuỷu tay vung mạnh một cái, Đoàn Tử ôm bụng ngồi chồm hổm, oang oang gào to.

Bạch lão đại trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt hỏi: “Sẩy chưa?” với thái độ nếu người dám nói chưa thì đừng có trách.

Đoàn Tử vẻ mặt bất phục nhưng vẫn gật đầu lia lại.

Bạch đại ca toàn thắng.

17. Chương 17

Rốt cục trật tự cũng được lập lại, Bạch lão đại thu đao, tiếp tục uống trà, để mặc Đoàn Tử và Trình Hiến một ngồi chồm hổm, một đứng đắn ra một cục.

“Còn đứng đó làm gì? Ngồi xuống.” Bạch đại ca nhấp một miệng trà, nói.

Đoàn Tử bay qua ôm lấy chân Bạch tổng: “Đại ca, người đồng ý sao?”

Bạch đại ca liếc mắt, khoe miệng nở ra một tia cười nhạt: “Tĩnh ngữ đi.”

Đoàn Tử lập tức héo rũ.

“Còn người.” Bạch đại ca ngẩng đầu nhìn Trình Hiến, “Bất cóc Bạch Giản nhà ta là có ý đồ gì?”

Trình Hiến bị oan uổng, hắn hảo tâm thu dưỡng mèo lạc sao giờ đã thành dụ dỗ rồi... Quả nhiên hảo tâm không hảo báo a.

“Là ta tự nguyện theo chủ nhân.” Đoàn Tử vuốt mép, chớp chớp con mắt ý đồ dùng nhãn thần đã thông tư tưởng cho bạch đại ca.

“Người lớn nói chuyện con nít đừng có xen mồm!” Bạch đại ca mặt lạnh nói.

Đoàn Tử sợ trong lòng, thầm nghĩ đại ca nói chuyện không được rất dễ vác đao giết người, chỉ có thể khề cấn cấn môi, nhảy phóc vào lòng Bạch lão đại làm nũng: “Đại ca... Ta thực thích chủ nhân đó.”

Cuối cùng Bạch đại ca cũng lộ ra nét mặt ôn hòa, ôm Đoàn Tử đặt qua một bên sofa sờ sờ đầu ôn nhu nói: “Ta và chủ nhân người nói chuyện.” Nói xong kín đáo đưa cho Đoàn Tử một hộp sữa chua.

“Người thế nào biết ta thích cái này?” Đoàn Tử kinh ngạc nói.

Đại ca liếc hắn, rồi lại liếc qua A Ngốc đang đậu bên cửa sổ xem kịch vui.

Một người một yêu vào phòng đóng kín cửa, Đoàn Tử ngồi trên sofa chiến sữa chua, nghĩ thầm khi trở ra chủ nhân nhà mình liệu có giống như vừa bị ngũ mã phanh thây máu me be bét hay không. Đoàn Tử nghĩ mà phát, nhưng vì sợ uy của đại ca mà không dám mon men tới gần cửa, không thể làm gì khác hơn là ăn sữa chua như ăn rơm, không có chút ngon miệng nào.

“A Giản ngốc, người xong đời rồi.” Bỏ câu chít chít thầm thì nói bên cửa sổ.

Đoàn Tử nghiêng răng: “Ta muốn ăn bò câu nướng na.”

Bồ câu lập tức ngậm mỏ, nghiêng đầu không biết lắm lắm cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt thì cũng có thể đoán ra nó đang lắm lắm điều gì khoái trá lắm.

Cửa phòng đột nhiên bật mở, Đoàn Tử vọt tới cửa định thăm dò hiện trường, lại bị ca ca chặn ngang tầm mắt. Đoàn Tử ngó trái ngó phải muốn xem bên trong thế nào, lại nghe Bạch tổng cười nhạt: “Còn ngó ta chặt chân.”

Đoàn Tử lập tức đứng nghiêm, thấp thỏm mà hỏi thăm: “Đại ca, hần còn sống không?”

Bạch đại ca nhướn mày: “Người nói xem?”

Đoàn Tử : TAT

18. Chương 18

Bạch đại ca vỗ vỗ mặt Đoàn Tử nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đoàn Tử trong ngực hoảng hốt, đẩy đại ca ra chạy ào vào phòng, Trình Hiến tựa hồ đang ngủ, yên lặng nằm trên giường, Đoàn Tử bị dọa, khóc oa một tiếng, nhào lên người Trình Hiến khóc lớn.

“Chủ nhân a, anh không được chết a, anh chết em cũng không muốn sống a, oa.”

Bạch đại ca vẻ mặt hắc tuyến tựa người vào cửa: “Hần không chết.”

Đoàn Tử dùng con mắt đỏ quạch trừng hần: “Vậy người làm hần mất trí nhớ sao?”

Bạch đại ca nhếch mép: “Xin lỗi, ta không thích xem phim chuỗi giò vàng đâu.”

“Thế tại sao hần lại bất động ? !”

“Ta làm hần hôn mê.” Bạch đại ca nói.

Đoàn Tử nắm cổ áo Trình Hiến lay lay lắc lắc, “Người tỉnh lại cho ta, tỉnh lại, tỉnh lại a!”

Bạch đại ca táng cho Đoàn Tử một quyền, đánh cho Đoàn Tử ôm đầu, nước mắt lưng tròng, sau đó túm lấy áo Đoàn Tử tha đi: “Về nhà, còn nhùng nhằng là không kịp giờ cơm tối đó.”

Uy, Bạch đại ca, cơm tối quan trọng như vậy sao?

“Ta không đi, không không đi!” Đoàn Tử quơ quào loạn xạ, muốn túm đại thứ gì đó để chống lại sức kéo của Bạch tổng.

“Ngoan, về ta làm cá cho người ăn.” Bạch đại ca miệng đồ ngon đồ ngọt, tay vẫn dùng sức lôi lôi kéo kéo Đoàn Tử.

“Đại ca, ta sinh là người nhà chủ nhân, chết là ma nhà chủ nhân a!” Đoàn Tử khẳng khái.

“Người là miêu, không phải người.”

“Ta sinh là mèo của chủ nhân, chết vẫn là ma mèo của chủ nhân a!” Đoàn Tử vẫn khẳng khái.

Bạch đại ca bất động, không quay đầu lại nhìn mà chỉ điềm nhiên nói: “Ta sẽ cho người thỏa mãn.” Đại đao soạt ra khỏi vỏ, Đoàn Tử nháy mắt rút luôn một dúm tóc.

Đoàn Tử run run, đứng yên không dám nháo nữa.

“Đại ca, ta muốn ăn cá xào chua ngọt ~” và canh rong biển.” Đoàn Tử quay ngoắt cười cười lấy lòng.

Bạch đại ca tươi cười đầy mặt: “Ngoan.”

““Đoàn Tử : núi xanh còn đó, muốn phục gia phải chậm rãi suy tính a, chọc giận đại ca thì khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Cứ như vậy, Đoàn Tử bị áp giải về nhà.

Bắt được đạo sĩ giữ nhà

19. Chương 19

Gừng càng già càng cay, huống chi gừng này còn già hơn gừng già tận hai trăm tuổi.

“Tay nghề của đại ca càng ngày càng tuyệt.” Đoàn Tử vẻ mặt thỏa mãn nhón nhón chân nịnh hót.

Mỹ nhân đại ca cười tủm tỉm, sờ sờ đầu Đoàn Tử, không từ một cơ hội nào để đả kích hắn: “Người có nịnh nọt thể nào ta cũng sẽ không cho người về đâu.”

Đoàn Tử cười méo xệch: “Đại ca suy nghĩ nhiều quá.”

Đại ca cười khàn khạch: “Thật không.”

Đoàn Tử gật mạnh đầu: “Tuyệt đối, tuyệt đối.”

Đại ca lại cười tủm tỉm tiếp, tay phải dùng đũa gấp cá thường nóng cho Đoàn Tử, tay trái răng rắc một tiếng bóp nát một cái đĩa không. Âm thanh đủ khiến Đoàn Tử mất vía, bởi vì hắn tưởng tượng thứ đại ca đang bóp chính là đầu hắn.

Cửu âm bạch cốt trảo đại ca luyện ngày càng lợi hại TAT.

Đoàn Tử rất nhớ chủ nhân, thế nhưng dưới địa bàn của đại ca tuyệt không dám vượt rào, không thể làm gì khác hơn là ngồi yên trong nhà. Tuy rằng bọn họ là yêu tinh, thế nhưng đã không giống các trưởng bối ở rừng ở rú, Đoàn Tử ca ca không biết lấy tiền đâu ra mua lấy một căn phòng bình thường, sắp đặt y như một cái ổ, ca nói là do mua đồ trúng thưởng.

Tiến bước một đạo sĩ đã phục vụ cho nhà họ Bạch mười năm, hiện ở nhà rất lộn xộn, cũng không ai làm cơm, Bạch đại ca có làm cơm tệt thế nào, Đoàn Tử ăn chán ngấy cũng không dám ý kiến, sợ đại ca nhốt hắn vào phòng tối.

Tuy rằng tu luyện lâu như vậy sẽ có chút nhàm chán, nhưng Đoàn Tử vốn là một người đơn giản, đại ca ngược lại lại hơi âm hiểm, cả hai an an nhàn nhàn tu luyện tại gia. Cuộc sống cũng xem như tạm ổn, trừ việc Đoàn Tử rất nhớ chủ nhân.

Bồ câu A Ngốc thường qua ăn ké cơm, bình thường cũng trộm sạch hạt đậu ca ca mua cho Đoàn Tử, Đoàn Tử nổi giận, một mèo một bồ câu đuổi đuổi chạy chạy tứ tung, cuối cùng bồ câu vỗ cánh, chạy thoát, Đoàn Tử đứng tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi, meo meo meo meo gào thét.

Bạch tổng thấy vậy cười hiền, thấy Đoàn Tử tức giận hòa nhã nói: “Cần đại ca nấu cháo không?”

Đoàn Tử lập tức nghĩ đến món chim nướng, nhưng hắn không hề nghĩ ngờ trình độ trở mặt của ca ca, nên đành nuốt nuốt nước bọt gian nan nói: “Bằng hữu cả mà, xem như hết.”

Bạch đại ca cười cười, nhắc bóng Đoàn Tử giữa không trung, hai cặp mắt mèo trừng nhau, Đoàn Tử bị thua, quay đầu lảm bảm: “Hạt đậu bị trộm sạch bách rồi.”

Bạch tổng lại cười, sờ sờ đầu Đoàn Tử ôn nhu nói: “Sẽ mua nữa.”

20. Chương 20

Mấy ngày này Trình Hiến rất mơ màng, mỗi ngày về nhà không thấy Đoàn Tử vây lấy hần meo meo đòi ăn nên vô cùng trống vắng.

Ngày đó hần cùng Bạch lão đại cãi lí, dùng năng lực hùng biện đã được huấn luyện nhiều năm ra blah blah cùng Đoàn Tử ca nói một đồng, sắc mặt Bạch tổng chuyển từ đỏ sang trắng, rồi lại từ trắng sang đen, cuối cùng nhịn không nổi hần thao thao bất tuyệt mà dùng phép đánh ngất hần.

Đây là quan văn gặp quan võ a, dùng lí lẽ không thắng nổi bạo lực a.

Bạo lực thắng vua hùng biện.

Đoàn Tử cứ như vậy bị mang đi.

Trình Hiến nghĩ mình oan uổng, mèo nuôi bảy năm bị người ta tha đi, người tha đi lại chính là đại ca của Đoàn Tử, dựa theo pháp luật mà nói... Khụ, đều là mèo cả, không tính là công dân.

Trình Hiến chỉ có thể nấu cơm một mình, không có em mèo nào quần chân đòi ăn; một mình ngủ, không có em mèo nào quay ngang quay dọc đòi ôm; một mình làm việc, không có em mèo nào nhảy lên đầu gối đòi chơi; một mình chờ ra, không có em mèo nào làm nũng đòi chải lông.

Lúc là mèo, Đoàn Tử đã cho hần rất nhiều hi vọng cùng an ủi, dù là những khi phiền chán nhất, Đoàn Tử vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng hần dụi dụi, mỗi ngày chỉ có cá cùng cơm trắng, Đoàn Tử vẫn ăn rất hân hoan.

Đoàn Tử là một em mèo rất dễ chiều, có đồ ngon tất nhiên vui vẻ, không có đồ ngon cũng luôn hài lòng, thỉnh thoảng sẽ nghịch ngợm, lúc buồn chán thường nằm ngửa chân lên trời cầu chủ nhân lại đây chơi đùa, lúc thèm sữa đặc biệt khả ái, hai chân trước cọ cọ vào thảm, trên mặt tràn đầy thỏa mãn, còn có thể chảy nước miếng, có đôi khi nằm trên người Trình Hiến lên cơn thèm sữa, khiến cho Trình Hiến dở khóc dở cười. Thỉnh thoảng lại vọc vọc móng vuốt Đoàn Tử, Đoàn Tử sẽ làm bộ muốn cắn hần, thế nhưng tay hần đến bên mép rồi Đoàn Tử lại vươn đầu lưỡi liếm.

Sau Đoàn Tử biến thành người, vẫn thích cọ cọ vào người chủ nhân, vẻ mặt thỏa mãn vẫn giống hệt như lúc vẫn còn là mèo.

Hần cũng không biết, thật ra hần là đang nghĩ gì, Đoàn Tử là miêu yêu a, thế nhưng hần hoàn toàn không e ngại gì, thậm chí còn nghĩ... Như vậy rất tốt.

Đoàn Tử, nhanh lên một chút trở về đi, chủ nhân nhớ người.

21. Chương 21

Cùng đại ca ra ngoài là một việc vừa xấu hổ lại vừa nguy hiểm, xấu hổ là ở chỗ cứ hể ra ngoài là lại gặp cảnh trai gái già trẻ đều ngoái lại nhìn, nhất là nhìn đại ca, bây giờ không dễ để kiếm được một người đẹp trai như ca ta đâu.

Mà nguy hiểm là ở chỗ, xác suất gặp phải đạo sĩ trừ yêu của Bạch đại ca là vô cùng lớn.

“Này, người theo chúng ta thật lâu rồi đó.” Túi lớn túi nhỏ vừa mua hết thấy đều kín đáo đưa lại cho Đoàn Tử, Bạch lão đại quay đầu lại nói.

Đoàn Tử đang thắc mắc không biết đại ca rẽ vào ngõ nhỏ để làm chi, thì ra là có người theo dõi.

“Yêu quái chạy đâu ? !” Một thanh âm mềm nhũn lại cố tỏ ra mạnh mẽ khiến hai miêu yêu nghe vào hơi chấn động.

Đoàn Tử kéo kéo đại ca đang hăng hái dạt dào quan sát tiểu đạo sĩ, nhỏ giọng nói: “Đại ca, không nên nhìn chăm chăm trẻ vị thành niên như thế, sẽ bị coi là ông chú kì quái đó.”

Bạch đại ca nhả ra một nụ cười lạnh nhạt: “Ta không có hứng thú với con nít, không biết giặt quần áo cũng không biết làm cơm, như thế là hần hầu hạ ta hay là ta hầu hạ hần chứ?”

... Đại ca, người đang tuyển bảo mẫu sao.

Bạch tổng dừng một chút rồi lại mở miệng nói: “Bất quá . . . thì cũng có chút thú vị.”

Gì? Tiểu đạo sĩ mới từ trên núi xuống sao? Có biết thế giới đã thay đổi thế nào rồi không, người ăn mặc giống người bình thường cũng không che giấu được bản chất đạo sĩ của người đầu, thế giới loài người rất nguy hiểm a, người tốt nhất vẫn nên quay về tiên sơn đi thôi.

Tiểu đạo sĩ giận dữ, mười ngón tay bấu chặt, một thanh kiếm tuôn ra từ lòng bàn tay, Bạch đại ca chẳng thèm chấp, nhếch miệng vẩy tay: “Tán.”

Thanh kiếm trong tay tiểu đạo sĩ lập tức tiêu thất.

gia đại ca lại cười tủm tỉm nói: “Định.”

Tiểu đạo sĩ đại ra.

Bạch đại ca chậm rãi đi về phía tiểu đạo sĩ cười nói: “Sư phụ người có nói cho người hiện tại yêu quái rất lợi hại không? A, da thịt mịn màng như vậy không sợ bị yêu quái ăn sạch sẽ sao.”

“Hừ.” Tiểu đạo sĩ làm ra vẻ ứ sợ, nhưng đáy mắt lại hiện ra một mảnh kinh hoảng.

“Vẫn còn cố gắng bướng bỉnh sao.” Bạch đại ca cười đến hoa lá đầy cành, đi tới trước mặt tiểu đạo sĩ nún lấy cổ áo hần lôi xềnh xệch, “A Giản về nhà thôi, có người làm bữa khuya cho chúng ta rồi.”

Đoàn Tử nhăn nhó nhìn đại ca lôi người kia đi trước một đoạn, sao người chung quanh đều làm như không thấy vậy.

Cảnh tượng này, có chút quen thuộc a, Đoàn Tử nhúc nhích đầu, thấy lúc nào rồi ta?

Đại ca thật thích bắt người a...

Nuôi trong nhà

22. Chương 22

“Việc nhà từ nay giao cho người.” Bạch đại ca tha tiểu đạo sĩ về đến nhà liền tỉnh bơ mà nói.

“Yêu quái, buông!” Tiểu đạo sĩ giận dữ quát.

Bạch tổng nhướn mày: “Thả người? Thả người thì ai dọn dẹp nhà cửa, đạo sĩ tiền nhiệm của người làm ở đây mười năm vừa bị ta xóa trí nhớ rồi đuổi đi đó, hiện tại ở đây thiếu người làm, người ít lắm cũng phải làm đủ mười năm.”

Đoàn Tử ở bên cạnh gật đầu: “Đại thúc kia, ta thật thích hần, cá kho tàu hần làm đặc biệt ngon mà.”

Bạch đại ca cúi người nhẹ nhàng búng một cái lên trán tiểu đạo sĩ, một vết chu sa đỏ tươi xuất hiện giữa trán hần.

“Nếu người dám có hai lòng ta sẽ trực tiếp phá nguyên thần (đầu??!) của người, tốt nhất là nên chăm chỉ mà làm việc, nếu cố gắng ta sẽ giảm (tù) cho người hai năm.” Bạch đại ca nói chắc.

“Ta, ta còn phải học bài ni!” Tiểu đạo sĩ ương bướng.

“Cho phép học bài, buổi tối về công việc không giảm.” Bạch đại ca ôn nhu nói, “Bao ăn bao ở, nhưng không có tiền lương.”

“... Ta có thể từ chức không?” Tiểu đạo sĩ nhúc nhúc hỏi.

“Người nói xem?” Bạch đại ca cười đến sung sướng.

Tiểu đạo sĩ lặng thinh.

Đoàn Tử ở một bên cười trộm, chính mình bị đại ca chinh thì sẽ vô cùng khổ sở, thế nhưng thấy người khác bị đại ca thu gom thì lại là chuyện cực kì khoái trá.

Thế mới nói, mặc kệ là người hay là yêu, tâm lí hủ hê khi thấy người gặp họa là rất giống nhau a.

“Có quét nhà không?” Bạch tổng vấn.

“Sẽ.”

“Có rửa chén bát không?”

“Sẽ.”

“Tốt, thế có biết nấu cơm không?”

“Có... Một chút thôi.”

Bạch đại ca sờ sờ cằm, lấy từ tủ sách ra hơn mười cái thực đơn: “Ngày hôm nay bắt đầu luôn, xem như là một cuộc thi, nếu người không thông qua thì cứ chuẩn bị mà chết đi.”

Tiểu đạo sĩ: T^T, sư phụ, người nhanh lên một chút tối cứu ta a, yêu quái hảo hung.

.

Bắt cóc con người ta về làm ko công rồi còn đòi tổ chức cuộc thi, a thật còn đồ ~~

23. Chương 23

Ngày hôm nay đại ca bế quan tu luyện na, Đoàn Tử không có ai quản, liền xuyt! một cái với tiểu đạo sĩ đang lau nhà, rón ra rón rén ra cửa, nhẹ nhẹ nhàng nhàng đóng cửa, cửa vừa khép lại một giây, Đoàn Tử hồi phục nguyên hình chạy ào ào, mục tiêu —— nhà chủ nhân.

Đại ca bế quan ít nhất cũng phải hai ngày, không nhân lúc này chạy thì còn đợi lúc nào nữa, tuy rằng một hai ngày đại ca xuất quan cũng sẽ tới lỗi hấn về, đại ca, chừng nào người mới lại bế quan bảy tám năm a.

Thế nhưng được thấy chủ nhân một chút cũng tốt lắm rồi.

Lúc Đoàn Tử tới chủ nhân chưa về, Đoàn Tử ở dưới lầu lượn ra lượn vô vài vòng, thấy cửa sổ mở, vì vậy liền khó nhọc nhảy qua, thở phào nhẹ nhõm, ai.

Chủ nhân mau về, Đoàn Tử lôi áo sơ mi của chủ nhân ra mặc, sau đó lao thẳng tới tủ lạnh tìm đồ ăn, trời ạ, có sữa chua, Đoàn Tử sung sướng cầm một hộp vị ô mai, vẫn còn nhớ giáo huấn của chủ nhân nên ngó hạn sử dụng, a, vẫn còn mới mà.

Ăn sữa chua xem TV, không có thể giới động vật, Đoàn Tử không thể làm gì khác hơn là oán hận vừa cắn điều khiển từ xa vừa oán niệm, nhòm nhòm đồng hồ, chủ nhân cũng nên về rồi chứ nhỉ.

Tiếng mở cửa rất quen thuộc, Đoàn Tử nhảy dựng lên nhào tới đại môn bay vào lòng chủ nhân: “Chủ nhân, cuối cùng anh cũng về!”

Người bị ôm lấy thân thể cứng đờ, vịn vịn quay đầu nhìn Trình Hiến – vốn nhường cho khách vào nhà trước – nói: “Tiểu tử người cư nhiên lại có loại sở thích này.”

Đoàn Tử đẩy người kia ra: “Thế nào lại là người? !”

“Người biết ta?” Người nọ hiểu kỳ hỏi.

Đoàn Tử oán thầm, hẳn đương nhiên biết, là bạn của chủ nhân mà, thỉnh thoảng cũng tới chơi, bất quá hôm nay hẳn tới không đúng lúc rồi.

“Ta nói với hần chút.” Trình Hiến đẩy người kia ra rồi vào nhà trước.

Đoàn Tử nhìn chủ nhân, vẻ mặt chờ mong.

“Trở về là tốt rồi.” Trình Hiến vui mừng cười nói.

Đoàn Tử mắt nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng chủ nhân oa oa khóc lớn: “Đại ca thật đáng sợ, hần không cho em tới tìm anh! Là em trốn tới đó.”

Cậu bạn đứng một bên đau đầu xây dựng kịch bản thâm thù đại hận chín đời, chẳng lẽ là chuyện diễm tình thiếu gia nhà giàu yêu luật sư nhà nghèo sao?

“Khụ, người không cảm thấy nên giới thiệu một chút sao?” tên kia vỗ vai đập tan cảnh tượng ôm ấp ngọt ngào trước mặt.

“Bạch Giản, thường gọi là Đoàn Tử.” Đoàn Tử lẩm bẩm.

“Đoàn Tử, không phải là tên con mèo người nuôi sao?” hỏi xong hần nhìn quanh bốn phía, “Đoàn Tử đâu?”

“Đoàn Tử bị mèo anh bắt về nhà rồi.” Đoàn Tử xoa cằm nói.

“... Hiện tại tất cả ca ca đều hung như vậy sao?” cậu bạn nói.

Đoàn Tử gật đầu cái rụp: đại ca và vân vân, đều thật đáng sợ.

24. Chương 24

“Chủ nhân ~ nếm thử cái này ~” Đoàn Tử nịnh nọt múc một thìa sữa chua đưa đến bên miệng Trình Hiến, “A...”

Cậu bạn bật cười, nhìn mặt Trình Hiến càng ngày càng méo mó rốt cục không thể nhịn được nữa đầm tường cuồng tiếu, cười run rẩy cả người.

Đoàn Tử liếc xéo: “Còn cười? Dám cười nữa ta gọi điện kêu ca ca đến xử lí người đó!”

Tiếng cười ngưng bật.

“Chủ nhân, chúng ta mau mau đem gạo nấu thành cơm đi, như vậy ca ca sẽ không có cách.” Đoàn Tử ôm Trình Hiến cọt a cọt.

Cậu bạn co quắp nghiêm mặt buồn bã nói: “Chẳng phải Ngưu Lang và Chức Nữ có con rồi vẫn bị Vương Mẫu bắt về sao? Huống gì người cũng không có khả năng sinh con.”

Đoàn Tử trừng hần: “Không giống với, ta cũng không phải...” Đoàn Tử cảm giận định nói ta cũng không phải là người lại bị Trình Hiến che miệng, ô ô kháng nghị vài cái liền ngoan ngoãn ngồi im.

Trình Hiến hạ lệnh trục khách, muốn giải quyết riêng với Đoàn Tử, cậu bạn nhún nhún vai tỏ vẻ biết chính mình là người thừa ở đây, nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn quăng lại một nụ cười xấu xa, Trình Hiến điên trong người rồi, nhưng vì còn ôm miếu yêu trong lòng, đành nhịn.

“Chủ nhân chúng ta ăn cá đi.” Đoàn Tử cọt cọt vào người chủ nhân mềm giọng nói.

“Ta không thích ăn cá.”

“Vì sao?” Đoàn Tử xụ mặt.

“Thật có lỗi với cá.” Chủ nhân nghiêm mặt nói, trong lòng bồi thêm một câu: cá anh cũng rất hung mãnh. Thấy Đoàn Tử không lên tiếng, Trình Hiến lại hỏi: “Người thành thật nói cho ta biết, nếu làm sẽ có hậu quả gì?” Từ hôm bỏ câu phá hỏng chuyện tốt, còn nói sẽ bắt lợi đối với việc tu hành của Đoàn Tử, Trình Hiến vẫn luôn bồn chồn.

“Còn tùy trường hợp...” Đoàn Tử nhỏ giọng, “Nếu luyện thứ công pháp không tốt có thể hấp thu tinh khí của con người, nếu...”

Đoàn Tử lại vội vàng chứng minh mình thuần khiết: “Em tuyệt đối không luyện thứ đó.”

Trình Hiến đương nhiên biết hắn không luyện, luyện sao có thể bị mèo hoang khi dễ, vừa nhìn đã biết là một yêu miêu hiền lành.

“Vậy người sẽ thế nào?”

Đoàn Tử nhỏ giọng lúng túng nói: “Không được tốt lắm.”

“Nói dối thì đừng nghĩ đến chuyện được ăn cá.” Chủ nhân uy hiếp nói,

Đoàn Tử thành thật: “Làm xong công lực sẽ không tăng được nữa, chỉ sống được vài chục năm thôi.”

Trình Hiến trầm mặc một lát, túm Đoàn Tử đẩy ra khỏi cửa: “Trở về đi, đừng ... tới tìm ta nữa.”

Đoàn Tử còn ngây ngốc, đại môn đã đóng lại.

Đoàn Tử thanh tỉnh, dùng sức gõ cửa hét: “A a a, hỗn đản bội tình bạc nghĩa, mở cửa a ! ! !”

25. Chương 25

Đoàn Tử rất ủy khuất, hắn thiên tâm vạn khổ mới trốn được nhà tới gặp chủ nhân lại bị tống ra khỏi cửa.

Làm sao bây giờ nì, trở lại cũng bị đại ca giáo huấn, bất quá cứ ở lại đây, xem ai phải nhường ai!

Đoàn Tử ngồi xổm cạnh cửa, trường hợp này phải làm gì đây...

Có cách.

Đoàn Tử hít sâu một hơi rồi nhảy dựng lên điên cuồng đập cửa: “Trình Hiến hỗn đản hỗn đản hỗn đản!”

Rống một chuỗi hỗn đản xong Đoàn Tử đau cả đầu hoa cả mắt, chống tay vào cửa thở dốc. Cửa nhà đối diện đã hé mở, hàng xóm xung quanh lộ đầu ra xem náo nhiệt.

“Người ta vì anh mâu thuẫn với người nhà vậy mà anh lại không cần, anh không phải người! Oa, em đi chết đây!” Đoàn Tử oặt ẹo dựa tường rất giống oán phụ bị chồng ruồng bỏ.

Chủ nhân đứng trong cánh cửa mặt nhăn mày nhú, ai không phải người a, người mới không phải người, cả nhà các người đều không phải người.

Bất quá, Đoàn Tử nói thế cũng không sai, mặc dù người khác nghe vào sẽ hiểu lầm ta là tra công bội tình bạc nghĩa tổn thương tình cảm mỹ niên thiếu.

Thối đời là thế a.

Trình Hiến không thể nhịn được nữa, mở cửa kéo tai họa vào nhà dạy dỗ lại, đuổi hắn đi thế này chẳng khác nào hại chết người khác.

“Chủ nhân.” Đoàn Tử trên mặt lộ ra nét cười nhu thuận, thanh âm mềm nhẹ dễ nghe, làm cho người khác muốn giận mà không được, đành thở dài không nói lời nào.

Đoàn Tử thấy sóng gió qua đi, lại bạo gan cộc cộc: “Chủ nhân chúng ta ... đi.”

Trình Hiến run rẩy, rốt cuộc hắn đã tạo nghiệt gì a.
Vì vậy hai người không ai nhường ai, vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

26. Chương 26

Mọi thứ lại trở lại như ban đầu.

Bạch đại ca vẫn đang bế quan, không biết chuyện đệ đệ trốn nhà rong chơi (cũng có khi biết mà làm ngơ cũng không chừng...), Đoàn Tử vui mỗi ngày mừng vui hoan hỉ đợi chủ nhân về nhà liền nhảy bổ vào, cọt một cái, cắn một cái, thỉnh thoảng còn hôn chu~ một cái, chủ nhân có đôi khi còn đỏ mặt...

“Chủ nhân chủ nhân, em trộm cá xào chua ngọt của đại ca, em làm cho chủ nhân ăn được không?” Đoàn Tử ngồi xổm bên cửa bếp canh lúc chủ nhân đi qua mở lời mời mọc.

Trình Hiến liếc mắt, tỏ vẻ hoàn toàn khinh thường khả năng bếp núc của Đoàn Tử.

“Có được hay không?” Đoàn Tử chớp chớp mắt mè nheo hỏi.

A, khả năng nấu nướng thì chưa chắc, nhưng khả năng lấy lòng của miêu yêu nhà hắn thì thật khó để chống đỡ a.

Hai lần giao đấu chủ nhân đều đại bại, đành đưa nồi niêu xoong chảo ra, đồng thời tự tay làm cá, hắn hoàn toàn hoài nghi việc Đoàn Tử biết phải lấy hết ruột cá ra trước khi nấu. Hắn không muốn đang ăn lại phát hiện một đồng lòng lèo tèm phổi chưa được làm sạch đâu.

Đoàn Tử chăm chú nhìn chủ nhân mổ bụng cá chép, còn lòi ra được cả trứng cá.

Đoàn Tử bủn môi nói: “Chủ nhân, anh hại người ta tuyệt tử tuyệt tôn na.”

Chủ nhân yên lặng nghĩ người không hại ta tuyệt tử tuyệt tôn chắc.

“Bất quá nhìn ngon quá...” Đoàn Tử liếm liếm môi.

“...”

Đoàn Tử lóng ngóng cầm nồi, nơm nớp lo sợ chuẩn bị khởi công.

“Mặc tạp dề trước đã.” Trình Hiến cầm lấy một cái tạp dề caro mặc cho Đoàn Tử, Đoàn Tử mặc tạp dề vào trông thập phần mê người, chủ nhân thầm nghĩ lần sau nhất định phải mua tạp dề dành cho mèo cho Đoàn Tử mặc xem sao.

Không được, như vậy lực sát thương sẽ tăng thêm 50% cho mà coi.

Trong lúc chủ nhân miên man suy nghĩ, Đoàn Tử khua chân múa tay, đã chế ra được món cá xào chua ngọt.

“A ~” Đoàn Tử gấp một miếng đưa tới bên miệng chủ nhân, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Chủ nhân ngó lom lom vào thứ đen đen phủ đầy hạt tiêu trên đôi đũa trước mặt mình.

Nếu là tâm ý của Đoàn Tử, không muốn nhận cũng phải nhận.

Ôm tâm lý (có thể) trở thành liệt sĩ bất cứ lúc nào, chủ nhân há mồm nuốt miếng cá chua ngọt vào, thầm nghĩ uống thuốc ngay lập tức hẳn là còn kịp.

“Ăn ngon không?” Đoàn Tử hỏi vồn vã.

“Không tồi, ăn được lắm.” Trình Hiến uyển chuyển nói.

Đoàn Tử vui tươi hơn hớn chính mình ăn một miếng.

TvT

“Anh gạt em.” Đoàn Tử mắt nước mắt lưng tròng kết tội.

“...” Mới vào nghề muốn làm ngon cũng khó mà.

27. Chương 27

Cơm nước xong xuôi Đoàn Tử ngồi xem TV, tiện thể quần chân chủ nhân nhà mình.

Vì vậy, cảnh tượng cuối cùng là Đoàn Tử nằm gọn ghẽ trên chân chủ nhân xem TV.

“Gần đây ít khi thấy người biến thành mèo a.” Chủ nhân nói.

Đoàn Tử gồi mặt lên đùi chủ nhân, nghe hắn nói liền ừ ừ khua khua ngắc đầu: “Lẽ nào anh thích nhân thú?”

Nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Đoàn Tử chủ nhân liền sửa miệng.

“Như bây giờ là tốt rồi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Tử xuất hiện một nụ cười thỏa mãn, lại dụi lại cọ.

Chủ nhân: buông tha chân của ta đi mà.

Knock knock, có tiếng gõ cửa, Đoàn Tử giật nảy mình, néo áo chủ nhân nói: “Nếu như là ca ca thì nói là em không có tới đây nà!” Nói xong bò lên cửa sổ chuẩn bị nhảy xuống.

“Đứng lại.” cửa bật mở, Bạch tổng đứng ở cửa nói vọng vào.

Đoàn Tử đang chuẩn bị nhảy xuống nháy mắt đã hóa đá, cứng ngắc quay đầu ... Cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó: “Đại ca ~ “

“Thì ra người vẫn nhớ ta là đại ca của người a.” Bạch đại ca chột nói.

Đoàn Tử càng sợ thêm, chân cũng đã bắt đầu run lên.

“Còn không xuống cho ta.”

Đoàn Tử nơm nớp lo sợ nhảy xuống, na từng bước tới bên chủ nhân, túm chặt không chịu buông.

“Đại ca, ta và chủ nhân là thật tâm yêu nhau a.” Đoàn Tử lại bắt đầu đọc lời thoại.

Bạch đại ca vẫn duy trì biểu tình nhếch mép cười ruồi nhìn rất là kinh.

“Cho nên, cho nên...” Đoàn Tử bay tới ôm đùi Bạch Phồn, “Ca, người cho ta được như ý đi.”

“Làm người thỏa mãn? Cho người sống vài chục năm với con người rồi hàng năm đến tiết thanh minh ta lại phải đi tảo mộ cho người. Nghĩ hay nhỉ.”

“Không cần người viếng mồ mả cho chúng ta...” Đoàn Tử nhỏ giọng.

Chủ nhân cười: “Nếu không chúng ta nói chuyện lại đi.”

Bạch đại ca biến sắc, hừ một tiếng, hắn đã từng lãnh giáo kỹ thuật quỷ biện của Trình Hiến, hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, vung tay một cái, Trình Hiến lại hôn mê.

Ai, người và yêu quái hiển nhiên không thể nói lí lẽ được rồi, vì yêu tinh cái lên có thể làm con người hôn mê a.

“Cho người hai lựa chọn, một, theo ta đi; hai, ta lôi người đi.” Bạch đại ca nói.

“Đại ca, ta muốn ăn cá chua ngọt.” Đoàn Tử đảo mắt nói.

“Đã lâu không luyện công, trở về phải luyện nhiều mới được.” Bạch đại ca cười vang vọng mấy tòa nhà.

“Gi?”

Kết quả, Bạch tổng túm áo Đoàn Tử lôi về nhà.

28. Chương 28

Đi tới cửa, Bạch đại ca thấy có điều bất ổn, nói thầm: “Có người lạ vào nhà.”

Đoàn Tử nhắc nhở: “Gần đây không phải có thu nạp một tiểu đạo sĩ sao.”

“Không phải hửn.” Bạch đại ca hừ một tiếng, mở cửa.

Bài trí nội thất của nhà họ Bạch tương đối quý dị, thợ thông bồn cầu thường xuyên bị nội thất nhà này dọa cho chết khiếp, đến cái bàn cái ghế cũng phải làm bằng đá mới chịu, chẳng lẽ nhà này từ thời nguyên thủy xuyên tới?

Thế nhưng, chỉ cần thấy qua gương mặt vô cùng đẹp của Bạch tổng liền ngây ngất, đến lúc nghe Bạch tổng hừ lạnh một tiếng mới vỡ mộng, sửa được bồn cầu rồi là cuốn gói đi gấp cả tiền cũng không dám lấy.

Đoàn Tử thở dài nói: đại ca, người có thể không nhét rác vào bồn cầu nữa không?

Đại ca mỉm cười: người nói cái gì?

Đoàn Tử nhắm chặt mắt lắc đầu quây quây.

Bạch đại ca có sở thích tổng rác rưởi rau củ gì đó vào bồn cầu, dẫn đến thảm cảnh bồn cầu nhà hửn hai ba ngày lại tắc một lần na.

Cửa mở, Đoàn Tử thò đầu đánh giá xem kẻ nào to gan dám chui vào nhà bọn họ, nhòm mãi cũng nhòm ra được một mĩ nam tử đang gật đầu cười cười chào hửn.

Đoàn Tử rút đầu trở lại.

“Thật đẹp trai a.” Đoàn Tử nhỏ giọng thì thào.

Bạch đại ca chẳng thèm để ý đến hửn, bước thẳng đến bên sofa, ngồi xuống.

“Muốn dùng chút trà không?” Nam nhân mỉm cười hỏi.

Tiểu đạo sĩ đứng một bên nháy mắt với hai anh em, nhưng vẻ mặt lại chẳng có chút sợ hãi nào.

“Đừng có chạm cái tay bẩn của người vào chén nhà ta.” Bạch đại ca lạnh lùng nói.

Nam nhân dùng ánh mắt vô tội phản đối ngay: “Ta rửa tay rồi na.”

“Người có ngâm toàn thân vào axit sulfuric cũng không sạch được!”

Nam nhân nhún nhún vai: “Được rồi, được rồi, ngày hôm nay ta chỉ muốn đến đưa đồ nhi trở về, sẽ không quấy rối, hôm nào sẽ mang lễ vật tới sau.”

Bạch đại ca không thèm phân tranh: “Người rõ rồi chứ?”

Nam nhân tiếp tục chớp mắt tỏ vẻ vô tội: “Rõ cái gì?”

Bạch lão đại trợn mắt gân xanh: “Người còn không rõ?”

Nam nhân cười tủm tỉm nói: “Ta thực sự không rõ.”

Bạch đại ca cắn gặm chỉ vào đại môn: “Ý của ta là người mang theo người của người rồi cút đi!”

Nam nhân bất đắc dĩ thở dài: “Tính tình của người thật đúng là càng ngày càng nóng nảy.”

Bạch tổng lạnh lùng nói: “Ta nóng hay không nóng chẳng liên quan gì đến người cả.”

“Theo ta thì nửa đời sau nhất định có quan hệ.” Nam nhân cười cười, sau đó, trước khi Bạch Phồn kịp phản bác đã ôm đồ đệ xuất môn, loảng xoảng một tiếng, cửa lớn liền đóng lại.

Bạch gia đại ca hít sâu, hít sâu, rồi lại hít sâu phát nữa, trên má lộ ra một lúm đồng tiền.

“Đoàn Tử, chúng ta dọn nhà.”

29. Chương 29

“Dọn nhà?” Đoàn Tử kinh ngạc nói.

“Đúng, dọn nhà.”

“Dọn đi đâu? Nhà cửa bây giờ đắt đỏ như vậy, đừng nói dọn tới sơn động rừng rú cây cối mấy nghìn tuổi đấy nhé.” Đoàn Tử quẹt miệng dò hỏi.

“Tạm thời thuê nhà đã.” Bạch tổng bất đắc dĩ nói.

“Tới nhà chủ nhân ta đi.” Đoàn Tử vẻ mặt mong chờ đưa ra kiến nghị, “Vẫn hơn là thuê nhà đi, người xem hiện tại giá phòng cao như thế, mà cũng không có nhiều phòng cho thuê đâu.”

“Chúng ta có thể mua.” Bạch đại ca lo lắng nói.

Đoàn Tử trầm mặc, lưỡng miểu biệt quá kiểm thuyết: “Đại ca, hai chúng ta đều không có việc làm, làm gì có tiền, đừng nói là người có tiền gửi ngân hàng, theo ta biết thì sổ tiết kiệm làm gì còn đồng nào.”

“...” Bạch đại ca nhìn Đoàn Tử.

“...” Đoàn Tử nhìn lại Bạch đại ca.

“Cũng tốt, đỡ cho người hai ba ngày lại phải chạy đến ‘Nhà chủ nhân’ của người nữa.” Bạch đại ca ngúc ngắc vừa nói, vừa nghiêng răng.

Đại ca, ta biết người thiếu tiền nên mới chịu xuống nước, Đoàn Tử yên lặng nghĩ thầm, sống với nhau lâu như vậy chẳng lẽ ta không rõ người đang suy nghĩ cái gì sao. Còn có a, người và đạo sĩ kia có quan hệ gì? Sao từ trước đến nay ta chưa từng gặp hắn? Người thành thật khai ra vì sao mới thấy hắn là người đã ngoắt đuôi bỏ chạy ngay như vậy, hừ.

Vì vậy Đoàn Tử vui vẻ thu dọn đồ đạc kéo đại ca chạy tới nhà chủ nhân, trước khi đi Bạch Phồn còn để lại một tờ giấy: người thích thì cứ đến, ta đi trước!

Buổi chiều cùng ngày Trình Hiến về đến nhà liền thấy, hai người đứng trước cửa nhà hắn.

Đoàn Tử thương cảm nhảy tới ôm chủ nhân, cọt: “Chủ nhân, anh không ngại nuôi thêm một con mèo chứ.”

Đoàn Tử ca ca cười như hoa nở, thể nhưng trong mắt hàn khí dâng lên ngập trời, theo cái kiểu người không đồng ý ta cũng không ngại giết người cướp nhà đâu đấy.

Giai cấp vô sản thật đáng sợ.

Hàng xóm đối diện nhìn qua khe cửa, tấm tắc, em trai còn chưa đủ, kéo cả anh trai đến nữa mới chịu, tề nhân chi phúc a.

Trình Hiến bảo nổi trong lòng.

Cái gì là tề nhân chi phúc, họa vô đơn chí thì đúng hơn.

30. Chương 30

Mèo em rủ tới mèo anh, vì vậy hiện tại Trình Hiến nuôi hai con mèo, còn thêm một con bồ câu thường xuyên tới xin cơm.

“Chua quá.” Bạch đại ca gấp xong miếng cá chua ngọt liền cho ý kiến.

“Chủ nhân, phải sửa đổi nga.” Đoàn Tử cười tủm tỉm.

“Rõ.”

“Rau cũng phải thêm đường.” Bạch đại ca chìa chìa dũa vào đĩa rau, nói.

“Đại ca thích đồ ngọt.” Đoàn Tử chớp chớp mắt nói với chủ nhân.

“Hảo.”

“Không dùng trà Long Tĩnh.” Bạch đại ca nhấp hớp trà, buồn bã nói.

“Đại ca hơi ám ảnh với từ Long Tĩnh.” Đoàn Tử nhỏ giọng nói. Bởi vì tên đạo sĩ kia tên là Long Tĩnh Thành.

“... Được.”

Trình Hiến mang tiếng là chủ nhân, nhưng xem ra hai anh em nhà mèo mới giống chủ.

“Đại ca, sao ngươi lại ghét tên đạo sĩ kia như thế?” lúc chủ nhân không có ở nhà, Đoàn Tử hỏi ca ca lúc cả hai đang ngồi xem TV, thỉnh thoảng tu luyện, không có việc gì thì sẽ tán gẫu.

“Hắn rất phiền.” Bạch đại ca cầm điều khiển chuyển từ kênh 1 đến kênh 100, rồi lại đảo lại một vòng từ 100 về 1, vẫn chưa chọn được tiết mục nào để xem.

“Phiền thế nào?”

“So với ngươi còn phiền hơn.”

Đoàn Tử méo miệng: “Phiền theo kiểu gì.”

“Chết cũng không chịu buông.” Bạch tổng lười biếng nói.

Đoàn Tử : hắn thâm mến ngươi? Thâm mến ngươi? Thâm mến ngươi? ... Hắn thực sự là quá bất hạnh rồi.

“Hắn là con người, sống vài chục năm thôi mà, bám dai lắm cũng có ngày chết thôi.” Đoàn Tử lại nói.

Ánh mắt Bạch đại ca thoáng u ám đi vài phần: “Ta bị hắn ám ba đời rồi !”

Miệng Đoàn Tử kéo thành hình chữ O, một câu nói mắc trong cổ họng nói không được.

Đại ca, ngươi thật xấu xa.

Hại người ta chết ba đời, độc ác a.

Linh hồn Đoàn Tử vì quá choáng mà thoát xác bay phất phơ vật vờ, thì ra số phận đạo sĩ kia bi thảm như vậy a, ba kiếp rồi vẫn nhớ mãi không quên ca ca của hắn a, ôi chao, hắn cũng không uống Mạnh bà thang sao?

Một em bồ câu đen xì bay tới đậu bên cửa sổ, vỗ vỗ cánh rồi lại đập đập chân quăng ra cho Bạch lão đại một phong thư.

“A Ngốc nhuộm tóc sao?” Đoàn Tử nói.

Đoàn Tử ca ca đọc thư xong tím xanh cả mặt.

“Làm sao vậy?” Đoàn Tử nơm nớp lo sợ hỏi.

Bạch đại ca nhe răng cười: “Hảo, rất hảo.”

“Ta rất tốt a...” Đoàn Tử bị dọa phát hoảng, Bạch Phồn thật nhiều năm rồi không cười một điệu cười nhìn kinh như vậy a.

“Ta muốn đi xa vài hôm, ngươi xem sao rồi tính.”

Đoàn Tử thoáng cái giật mình, đi xa vài hôm? Đó chính là mặc hấn muốn làm gì thì làm sao?

“Nếu lúc ta về ngươi và tên chủ nhân kia có quan hệ mờ ám gì ta sẽ giết hấn đó.” Đoàn Tử ca ca không quên uy hiếp.

Đoàn Tử đảo mắt.

Nếu ta và chủ nhân thực sự nấu gạo thành cơm ngươi chắc chắn không có cách phá.

31. Chương 31

Bạch đại ca bị một phong thư điệu hổ ly sơn, Đoàn Tử mừng quá hét lớn bay tới tử lạnh kiếm sữa chua tự chúc mừng, bất hạnh phát hiện toàn bộ sữa chua đã quá hạn.

Đoàn Tử đã có kinh nghiệm đau bụng tiêu chảy nên đành quẹt miệng tiếc nuối, không ham đồ hỏng, mà nhanh nhẹn cầm điện thoại bấm lia lịa một dãy số.

“Là Đoàn Tử sao?” Thấy điện thoại di động báo số nhà mình, chủ nhân hỏi.

Điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp mà cuốn hút của chủ nhân, Đoàn Tử một trận nhộn nhạo, cười khúc khích: “Chủ nhân, chủ nhân, ca ca em đi rồi, chúng ta tự do rồi!”

“Àn?”

Một giọng nói âm hiểm vọng lên từ sau lưng, Đoàn Tử hoảng hốt buông tay, điện thoại liền rơi trên mặt đất.

“Rất muốn ta đi sao.” Đoàn Tử ca ca cười tủm tỉm hỏi.

Đoàn Tử thở dốc.

“Đại ca không phải đã đi rồi sao.” Đoàn Tử chột dạ.

“Ngươi là tiếc nuối sao ta chưa chết, phải không.” Bạch gia đại ca cười dịu dàng, thế nhưng lại khiến Đoàn Tử sợ đến chảy mồ hôi hột.

“Ca ca hiểu lầm ta rồi.” Đoàn Tử vờ mặt cầu xin.

“Nga?”

Đoàn Tử hít sâu, thoáng cái đã gục dưới chân Bạch Phồn gào khóc: “Đại ca ngươi xem, vì tình nghĩa huynh đệ lâu nay mà toàn thành cho ta cùng chủ nhân đi!”

Không hề có bạo lực như suy đoán.

Bạch Phồn chỉ thở dài, chậm rãi ngồi xuống sờ sờ đầu Đoàn Tử, nói: “A Giản, ngươi còn nhỏ, ta không muốn thấy vài chục năm sau ngươi hối hận không kịp, làm người có gì tốt, không thể tránh khỏi sinh lão bệnh tử, thế giới loài người so với thế giới của yêu quái tàn khốc hơn nhiều.”

“Nhưng ta thích chủ nhân nhiều lắm.” Đoàn Tử lẩm bẩm.

“Vậy ngươi có nghĩ tới việc nếu ngươi chết ta sẽ làm sao không? Ta chỉ có duy nhất một đệ đệ là ngươi thôi.”

Đoàn Tử không hé răng, ngươi còn có đạo sĩ ca ca, người ta đã chờ ngươi ba kiếp rồi đó, ngươi sẽ không cô đơn, chúng ta cũng đã sống lâu như vậy rồi, mà sống lâu thì cũng có gì tốt chứ?

“Ngươi tự giải quyết cho tốt.” Bạch đại ca vào nhà, cầm lấy thanh đao của mình.

Đại ca, thì ra người quay về lấy đao a...

A, người ~ người ~ người ~ người muốn làm gì?

“Đại ca, người...” Đoàn Tử sợ hãi nói.

Bạch đại ca cười đến ôn nhu: “Ta muốn giết một người, ngoan .”

“Ai?”

” Long Tĩnh Thành!” Bạch đại ca nghiêng răng nghiêng lợi gọi ra một cái tên, dáng cười đầy mặt đàng đàng sát khí vác đao xuất môn.

Đoàn Tử choáng váng, thương cảm cho đạo sĩ ca ca, người mới xuống núi không được bao lâu chẳng lẽ lại bị ca ca đuổi cùng giết tận sao? Không nên a, ta còn trông cậy vào người thu phục ca ca để ta có thời gian thu phục chủ nhân mà.

Không được thua đấy, đạo sĩ đại ca.

32. Chương 32

“Chủ nhân, em lo cho đại ca.”

Ăn xong cơm tối, một người một yêu xem TV, chủ nhân cầm một cái lông chim chơi giỡn với Đoàn Tử đang nằm gối đầu trên đùi mình, Đoàn Tử biến thành hình người, ngẩng mặt dùng miệng đớp đớp lông chim, nhân tiện bớt chút thời giờ nói mấy câu.

“Ân?”

“Đạo này đạo sĩ thiếu về số lượng, nhưng chất lượng thì ngày càng được nâng cao a, phù chú thời nay được yểm vào đạn rồi, vạn nhất sảy tay, em sợ đại ca gặp chuyện không may.” Đoàn Tử nhỏ giọng nói.

Đoàn Tử, người học được tiếng lóng từ bao giờ thế? Mới mấy tiếng đồng hồ trước người nhảy nhót hát ca gọi điện bảo vui vẻ vì ca người đi, hiện tại đã bắt đầu nhớ, quả nhiên, vẫn là anh em a.

“Không phải người nói đạo sĩ kia không có ý xấu sao, chắc sẽ không có việc gì đâu.”

Đoàn Tử mệt mỏi: “Tính mạng của ca em thì không sao, nhưng cơ thể thì chưa chắc na.”

“...”

Đoàn Tử nhồm người dậy vất vẻo lên người chủ nhân nháy mắt mấy cái, nói: “Nhân lúc đại ca đi vắng, chúng ta nấu cá đi!”

Bỗng nhiên cửa bị nện sầm sầm, bên ngoài có một cô gái la hét ầm ĩ: “Anh, mở cửa!”

Đoàn Tử và chủ nhân hai mặt nhìn nhau.

Đoàn Tử cắn răng thầm hận: nữ nhân này không ở nhà hảo hảo sinh hài tử còn tới đây làm gì? Phá chuyện tốt của ta sao ? !

Trình Hiến thở dài đi mở cửa cho em gái, không quên dùng ánh mắt ra hiệu Đoàn Tử biến lại thành mèo. Đoàn Tử lằm bằm vài tiếng không vui, nhưng vẫn ngoan ngoãn biến hình.

Cửa vừa mở, một cô gái chừng hai mươi tuổi ỳnh oàng tiến vào: “Anh, em và A Hiến cãi nhau.”

Trình Hiến bất đắc dĩ nói: “Chuyện thường ngày ở huyện thôi mà.”

“Anh, em gái anh và em rể anh cãi nhau to đó.” Trình Ngọc lằm bằm nói.

“Có thể mà cũng làm ầm ĩ cả lên.” Trình Hiến nói tới nói lui, cuối cùng vẫn để em gái vào nhà.

“Đoàn Tử a.” Trình Ngọc thấy Đoàn Tử nằm chơi trên sofa liền vui tươi hơn hớn hỏ tới bế Đoàn Tử lên.

“Phụ nữ có thai nên tránh xa mèo một chút.” Trình Hiến đoạt lại Đoàn Tử, khẩn trương nói.

Trình Ngọc nhú mày: “Anh lo xa quá.” Nói xong sấn sổ ôm lấy Đoàn Tử vào lòng, phần chân vuốt ve, “Đến đến đến, chỉ nhu nhu.”

Đoàn Tử kêu rên, đừng tưởng rằng có thai là ta không dám cào người!

“Em và Vương Hiến làm sao vậy?” Trình Hiến hỏi.

“Cãi nhau thôi.” Trình Ngọc miễn cưỡng nói, véo véo cằm Đoàn Tử.

“Lại làm gì sai?” Trình Hiến hỏi, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

“Mười lăm ngày, tròn mười lăm ngày em không được đụng tới máy vi tính rồi! Tiểu thuyết của em, chương mới của em, từ ngày mang thai không được xem qua!” Trình Ngọc giơ tay quào quào trong không khí, vẻ mặt bị phẫn.

“Phụ nữ có thai, nên có trách nhiệm với em bé.”

Trình Ngọc buồn bã nói: “Chẳng phải cha đứa trẻ mới là người phải có trách nhiệm với nó sao?”

Đoàn Tử : ...

Chủ nhân: ...

33. Chương 33

Trình Ngọc ngồi vọc máy tính ở nhà Trình Hiến hai tiếng thì bị Vương Hiến tới bắt về nhà, trước khi đi còn chưa chịu từ bỏ mà vẫn liên tục kêu rên: “Tiểu máy tính a, ta yêu người thật lòng người biết chứ, ta thật hối hận vì đã kết hôn a, sớm biết ta đã sống với người cả đời hưởng hạnh phúc rồi!”

“Vất vả cho chú rồi.” Trình Hiến nói với em rể.

Vương Hiến chỉ còn biết lắc đầu: “Đã quen rồi a.”

Đợi đôi vợ chồng kia đi khỏi, Đoàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đại ca nói đúng, con người thật đáng sợ.” Đoàn Tử lẩm bẩm.

“Ta cũng là con người đó.” Trình Hiến ôm lấy Đoàn Tử nói.

“A, trong loài người thì phụ nữ có vẻ đáng sợ hơn, các nàng xem ra rất có hứng thú với lông động vật, cứ thấy thứ gì thấy bông bông là muốn sờ, đi ngang qua những thứ làm bằng lông là ngó đăm đăm không dứt mắt ra được, thấy em mèo em chó nào là hai mắt sáng quắc, bay vào hết ôm lại vuốt.” Đoàn Tử than thở.

“...”

“Nhưng mà Đoàn Tử thích chủ nhân nhất na!” Đoàn Tử cười ngọt ngào, đặt môi mình lên môi chủ nhân chu~ một ngụm.

Nụ hôn qua đi, Trình Hiến thản nhiên nói: “Không thể biến thành người trước khi hôn sao? Ta không quen việc hôn hít với một con mèo lắm.”

Đoàn Tử khóc lóc nỉ non: “Anh ghét em?”

“Không có.”

“Anh có!” Đoàn Tử lập tức lên án.

“Không có.”

“Em nói anh có là anh có!”

“Được rồi, xem như ta có đi.”

Đoàn Tử nhất thời mắt nước lưng tròng: “Xem đi, anh thừa nhận rồi đi, TV nói đúng lắm, đàn ông không có ai tốt!”

Trình Hiến mắc oan.

“Đoàn Tử, ít xem TV đi.” Xem thế giới động vật thì được, chứ phim tâm lý tình cảm nên miễn đi thì tốt hơn.

“Rảnh rồi sinh nông nổi a.” Đoàn Tử u oán nói, “Anh không chơi với em, nếu không xem TV em sợ rảnh quá hóa điên đó.”

Chủ nhân nhìn mặt Đoàn Tử: “Người dám?”

Đoàn Tử nịnh nọt cười: “Không dám.”

Thấy một con mèo lộ ra dáng cười nịnh nọt thật sự là khảo nghiệm lớn đối với trái tim nga, chủ nhân âm thầm nghĩ trong lòng.

34. Chương 34

“A ngốc, chủ nhân không chịu cùng ta làm.” Đoàn Tử phiền não không gì sánh được dựa vào cửa sổ oán giận.

A Ngốc lười biếng rửa lông, trả lời: “Đàn ông ấy à, đại thể chịu không nổi kích thích đâu.”

Đoàn Tử u oán: “Nhưng khả năng tự chủ của chủ nhân không giống đàn ông bình thường đâu.”

A Ngốc mắt trợn trắng: “Người không biết hạ được gì đó sao, viên thuốc màu lam ấy, đó chính là cứu tinh của đàn ông a.”

Đoàn Tử càng thêm u oán: “Dụ dỗ còn không được nói gì đến kê đơn hạ được, yêu tinh như ta thật là mất mặt quá đi.”

A Ngốc mỗ vào đầu hấn: “Vậy người múa thoát y vũ cho hấn xem đi!”

Đoàn Tử : “Người nghĩ ta chưa thử qua sao?”

A Ngốc thở dài: “Vô dụng, A Sỏa nhà ta hẳn thấy ta là nhào tới liền, người nên từ bỏ đi.”

Đoàn Tử tỏ ra khinh bỉ: “Khoe khoang, cái đồ khoe khoang.”

A Ngốc rung đùi đắc ý.

“Hừ, A Ngốc A Sỏa, các người không sợ sinh ra tiểu hài tử vừa ngốc vừa xấu hay sao?”

“Chúng ta đều là công a.” A Ngốc khinh bỉ nói với Đoàn Tử.

“Công? !” Đoàn Tử khiếp sợ nói, “Người ~ người ~ người ~ người...”

“Thế nào, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho bách tính đốt đèn sao?” A ngốc chính nghĩa mà nói.

Đoàn Tử hít sâu vài cái than thở: “Lần sau đem A Sỏa nhà người tới cho ta xem a, ta còn chưa thấy qua ni.”

“OK.”

“Ai, ta nên làm gì bây giờ ni?” Đoàn Tử bất đắc dĩ thở dài hỏi.

A Ngốc oai trứ đầu ra chủ ý: “Hai chữ, bán mammals.”

“Gi?”

Bồ câu bay đi. Đoàn Tử vẫn ghé vào bậu cửa ngắm trời mây, tiện thể tự hỏi thể nào là bán mammals.

Có lẽ đeo tai và đuôi mèo vào cũng không phải là một lựa chọn tồi đâu.

————— Cho dù ngắn nhe vậy thôi nhưng cũng cần có một đường ranh giới na —————

Hôm nay chủ nhân về nhà, vừa mở cửa ra đã bị dọa cho chết khiếp.

Trên bàn là năm món ăn làm từ cá: cá chua ngọt ——— đen thui lùì na; cá hấp ——— chắc chắn Đoàn Tử quên làm ruột rồi; cá kho tàu ——— nhìn màu sắc đã biết là không an toàn rồi; cá chiên giòn ——— nói nhẹ nhàng một chút thì cái này là nhìn có triển vọng nhất; canh cá chép ——— được rồi, người không cho đậu phụ vào ta có thể tha thứ, nhưng tại sao hành mùi rau rĩa một chút cũng không có thể này?

Trên bàn còn có hoa, còn có nến, cạnh cửa còn có một mỹ thiếu niên mặc áo sơmi đeo tai mèo, đuôi mèo, cung kính: “Chủ nhân, hoan nghênh về nhà!”

Thế giới này càng ngày càng đáng sợ, hấn nghĩ mình về nhầm nhà chứ.

35. Chương 35

“Có đói bụng không?” Đoàn Tử thân thiết hỏi.

“Chút chút.”

Trên tay lập tức xuất hiện một đôi đũa.

“Ăn ngon không?” Đoàn Tử lòng tràn đầy chờ mong hỏi.

“Có tiến bộ.” Chủ nhân diện vô biểu tình ăn xong, bình tĩnh đáp.

Đoàn Tử nhăn mi: “Em biết khó ăn, anh đừng nuốt, nhổ ra đi.”

“...” Vậy người nấu những thứ này ... để làm gì?

“Nếu không thể ăn đồ ăn, vậy anh ăn tạm em đi.” Đoàn Tử đoạt lại đôi đũa, nói tha thiết.

“...”

Mắt thấy mặt chủ nhân không vui, Đoàn Tử ưỡn ẹo, ngồi phất lên đùi chủ nhân, cạ vào cổ chủ nhân, không quên ngoe nguẩy đuôi quanh đùi chủ nhân: “Chủ nhân, chủ nhân, anh thực sự không thích em sao?”

Chủ nhân thở dài: “Đoàn Tử người biết mà, ta không muốn...”

“Không muốn hại em đoản mệnh có đúng hay không?” Đoàn Tử từ cậu nhóc dụ ngoan nằm trong lòng bỗng biến thành tên côn đồ giật giật cổ áo chủ nhân.

Chủ nhân không trả lời, chỉ nhìn sâu vào mắt Đoàn Tử.

Tất cả khí thế của Đoàn Tử bỗng chốc tiêu tan, lảm nhảm trông cổ họng: “Em không muốn sống mấy trăm năm, sống mấy nghìn năm, em chỉ muốn sống cùng anh, mặc kệ là già đi, chỉ cần sống cùng anh thôi. Nếu em thấy anh già, rồi thấy anh chết, nhất định em sẽ rất đau, em không muốn sống lâu hơn anh, nghĩ cũng không muốn nghĩ na.”

Hai người rơi vào trầm mặc, hồi lâu, chủ nhân bỗng nhiên ôm chặt Đoàn Tử, nhỏ giọng nói: “Đoàn Tử.”

“Àn.”

“Ta rất thích người.”

Đoàn Tử ôm lại chủ nhân còn chặt hơn nữa, hạnh phúc ngập tràn.

“Thế nhưng người có thể buông tay ra không, ta sắp bị người siết chết rồi.”

Lúc này Đoàn Tử mới buông tay, nhìn chủ nhân bằng đôi mắt chan chứa tình cảm, đá mắt mèo long lanh, đúng là không thể bình tĩnh được nữa, nâng mặt chủ nhân, nói mãnh liệt: “Chủ nhân ta yêu người chết mất!”

Đoàn Tử quá sốt sắng, cọ qua cọ lại, làm rách cả quần áo. Chủ nhân không tránh được, than thở: “Quần áo là để cởi, không phải để xé a.”

Đoàn Tử dùng đuôi cong cong gãi lỗ tai: “Em sợ anh đổi ý thôi.”

“Cho người 30s suy nghĩ nhé.” Chủ nhân nhướn mày.

Đoàn Tử chớp chớp con mắt, chu~ miệng.

“Xem ra người không muốn nghĩ thêm đâu nhỉ.”

“Uhm.”

Hai người kéo nhau vào phòng ngủ xôi thịt.

36. Chương 36

Tối giường, hai người nhìn nhau không nói, Đoàn Tử nháy mắt mấy cái gục vào ngực chủ nhân thắc mắc: “Anh đè em hay để em đè anh?”

“...” Chủ nhân chỉ biết ôm trán.

“Quên đi, em không có kinh nghiệm, vẫn là anh đến đi.” Đoàn Tử lẩm bẩm mấy tiếng, thập phần thuận theo ôm lấy chủ nhân, thả lỏng.

Thiếu niên nằm trên giường, trên người chỉ có một cái áo sơmi mỏng manh, dài ngang hông, những cái cúc gài một cách hơi gợt, để lộ cái xương quai xanh tinh tế mẽ người. Đoàn Tử hai mắt nhắm chặt, lông mi hơi rung rung, toát ra một vẻ cố gắng trấn định.

Hắn đúng là vẫn còn sợ.

Chủ nhân ôn nhu cúi xuống hôn lấy môi Đoàn Tử, Đoàn Tử cẩn cẩn dục dục mở một mắt nhìn lên, nhìn thấy nụ cười của chủ nhân, lại nhắm tịt lại, lông mi rung động còn lợi hại hơn.

Cởi từng chiếc cúc một, ngón tay lành lạnh của chủ nhân chạm vào da thịt trơn nhẵn của Đoàn Tử. Nụ hôn nóng cháy chậm rãi di chuyển, nhẹ nhàng mút lấy hai điểm trước ngực Đoàn Tử, Đoàn Tử rên rỉ, nghĩ thầm hẳn dù sao cũng là yêu tinh, sao lại phải bị động thể này, liền đỏ mặt đẩy Trình Hiến ra.

“Ân?” thanh âm mang theo giọng mũi biểu thị sự bất mãn của chủ nhân.

Đoàn Tử chỉ dám nhỏ giọng nói: “Anh nặng quá...”

Như hiểu được sự khó chịu của Đoàn Tử, chủ nhân cười cười, ôm lấy Đoàn Tử để hắn ngồi trên người mình, hôn môi. Đầu lưỡi của Đoàn Tử có chút thô ráp hơn người thường, khi quần lấy sẽ có một loại khoái cảm kì dị, liếm lộng trong miệng lại càng thích thú khác thường.

Đoàn Tử bị hôn đến mù mị, hai tay ôm cổ chủ nhân, thở dốc, cả hai đều cảm giác được hạ phúc của đối phương bắt đầu rục rịch.

Đoàn Tử cúi đầu nhìn thấy, sắc mặt vốn hồng hào lập tức đỏ bừng, đánh bạo vươn móng vuốt sờ thử, lại bị nhiệt độ kinh người của nó làm hoảng sợ mà rút tay lại. Thấy chủ nhân tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, trong

mắt ngập trời tức khiến Đoàn Tử vừa thẹn vừa quẫn, khẽ cắn môi giã dựa khỏi gông cùm của chủ nhân, đánh bạo cúi xuống ngậm lấy phần nóng bỏng kia vào miệng.

Chủ nhân rên một tiếng, dường như thở dài: “Đoàn Tử, thu răng của ngươi lại.”

Đoàn Tử ậm ừ, làm như liếm kem mà tiến hành, kỹ thuật vô cùng thâm thúy. Chủ nhân bất đắc dĩ lôi Đoàn Tử ra, nói: “Ngươi còn ‘Liếm’ tiếp Trình gia sẽ tuyệt tử tuyệt tôn đó.” (=))))

Đoàn Tử nghe vậy rất uể oải, hai lỗ tai sụp xuống.

Một nụ hôn ẩm ướt rơi vào vành tai Đoàn Tử, rót những lời thì thầm vào tai hắn.

“Ngươi chỉ cần mở chân ra là tốt rồi.”

Đoàn Tử trước mắt sáng ngời, bay qua đầu giường giắt tung ngăn kéo, lục lọi như đang tìm kiếm thứ gì đó. Cái móng không gì che đậy nhếch lên, còn có thất lưng thon gầy của thiếu niên, chủ nhân nhìn vào dục hỏa càng tăng lên, thâm nghĩ thì ra mình cũng cảm thú như thế.

“Cái này.” Đoàn Tử ngồi chồm hổm trên giường hiến vật quý, chìa một tuyp KY cho chủ nhân, phía sau cái đuôi ngoe nguẩy không ngừng. Khả ái đến mức khiến người ta muốn vật ngã ra giường làm tới chết.

Ôm chặt Đoàn Tử để hắn nằm gọn trong lòng mình, chủ nhân bóp lọ KY lấy ra một ít ở tay rồi tìm kiếm phía sau Đoàn Tử, cảm Đoàn Tử tựa vào vai chủ nhân, hai tay không biết làm sao đành nơi nơi sờ loạn.

Cảm giác bị dị vật xâm nhập khiến Đoàn Tử nhú nhú mảy, cổ nhăn nhin. Nơi vốn khép chặt kia hơi hơi bị nới ra, ngón tay ở bên trong ngo ngoe, như đang lần mò cái gì. Hơi thở ẩm nóng của Đoàn Tử phả ra bên gáy chủ nhân, thiếu chút nữa làm hắn cầm giữ không được.

Ngón tay từ một biển hai, Đoàn Tử khó chịu giắt giắt thất lưng, bị thanh âm khàn khàn của chủ nhân kiềm giữ, áp lực tình dục khiến Đoàn Tử sợ hãi, cánh tay ôm lấy chủ nhân càng chặt hơn.

Bị mở rộng mang đến đau đớn bỗng nhiên dừng lại, Đoàn Tử kêu A một tiếng, ngón tay đang hoạt động trong cơ thể hắn dừng phải nơi mẫn cảm nào đó, khiến phân thân đã xù xuống của Đoàn Tử lại đứng thẳng lên, thân thể xao động bất an.

Chủ nhân ý xấu nhiều lần đụng đụng nơi đó, Đoàn Tử nhin không được giã dựa cầu xin tha thứ: “Đừng chạm nơi đó a.”

“Ấn?” Đáp lại Đoàn Tử chính là sự tham nhập của ngón tay thứ ba.

“Đau ~ đau.” Đoàn Tử gào đau cả chuỗi, thân thể giã dựa lung tung, phát hỏa.

Nơi mẫn cảm bị trạc lộng, Đoàn Tử thất lưng mềm nhũn, dựa vào người chủ nhân không dám động, nào ngờ ngón tay kia nhân cơ hội càng vào sâu thêm, thậm chí bắt đầu cào cào chỗ mẫn cảm, Đoàn Tử rên rỉ một tiếng, nói không rõ là do thoải mái hay là do khó chịu, chỉ biết rất hỗn loạn.

“Đừng đụng, anh, anh lên đi.” Đoàn Tử lẩm bẩm.

Nghe vậy Trình Hiến làm sao nhin được thêm, giắt hai chân thon gầy của Đoàn Tử ra, tiểu huyết ắn sâu liền lộ ra, nơi vừa bị đùa giỡn hơi phồng hồng, co rút co rút như mời gọi.

Nâng thất lưng Đoàn Tử, chủ nhân một tắc một tắc thẳng tiến vào trong cơ thể Đoàn Tử, Đoàn Tử cố gắng hít thở, nhăn mặt đau đớn nhưng quyết cắn chặt môi không rên nửa lời, đá mắt mèo thật to ngập nước, sắp khóc òa đến nơi.

Mới đi vào phân nửa đã bị tắc lại, Đoàn Tử đau quá nắm chặt trái giường, môi cắn chảy cả máu, chủ nhân yêu thương hôn lên môi hắn, ôn nhu mở khớp hàm đang nghiêng chặt, liếm lộng đầu lưỡi, giảm bớt bất an cho hắn.

“Nhin một chút.” Vừa dứt lời, chủ nhân động thân một cái, toàn bộ tiến nhập vào trong Đoàn Tử.

Đoàn Tử nhin không được hét ra, nước mắt chứa đầy trong mắt từng giọt rơi xuống.

“Đau, đau quá.” Đoàn Tử nghẹn ngào, thương cảm hề hề cào cào chủ nhân, “Đau.”

Mềm nhẹ những nụ hôn ôn nhu vẫn rơi vào trên mí mắt Đoàn Tử, như là an ủi đau đớn, Đoàn Tử cũng không nao loạn, chỉ nhìn chủ nhân, yên lặng nhìn.

Nơi riêng tư bị lấp đầy, dần dần đau đớn cũng không bén nhọn như trước, Đoàn Tử chậm rãi gạt đầu, có ám hiệu, chủ nhân cố trụ thất lưng hắn chậm rãi trừu tống.

Cảm giác giống như bị xé rách, Đoàn Tử đau không chịu nổi, mặt nhăn như cái bánh bao.

Chủ nhân không quên chiếu cố tới phân thân uể oải của Đoàn Tử, xoa nắn cho tới khi nó dựng thẳng lên, trước sướng sau khổ khiến Đoàn Tử hỗn loạn, trong miệng lẩm bẩm chẳng rõ là nói gì.

“A!” Không biết chạm vào đâu, Đoàn Tử bỗng nhiên kêu to, tiểu huyết đột nhiên co chặt lại, ngậm chặt thứ đó của người kia lại, sinh đau.

“Đoàn Tử, thả lỏng chút nào.” Chủ nhân một bên an ủi Đoàn Tử, một bên tiếp tục thâm nhập, có ý định xuyên thẳng chỗ mẫn cảm đó của Đoàn Tử, khiến cho Đoàn Tử vừa đau vừa thích, nức nở lên.

Thấy Đoàn Tử sắc mặt đỏ hồng, hai mắt mơ màng, Trình Hiến biết hắn thích, lập tức không áp chế thú tính của mình nữa, mạnh mẽ ra vào mật huyết Đoàn Tử.

Thanh âm giao hợp dâm mỹ hòa quện với tiếng rên rỉ thở dốc nhẹ nhàng của Đoàn Tử, mang đến sóng tình triều động.

“A a, ân... Ân, ngô...” tiếng rên rỉ từ trong miệng Đoàn Tử tràn ra, bàn tay nắm ga giường thêm chặt, thở dốc, hai chân vòng lấy lưng chủ nhân yêu kiều vặn vẹo.

Trước sau đều truyền đến khoái cảm khắc cốt ghi tâm, chạy dọc theo cột sống rồi lan tràn ra quanh thân, khiến lý trí tan vỡ, Đoàn Tử nức nở vài tiếng, trước mắt một mảnh sương mù.

Trừu tống vẫn không hề gián đoạn như là muốn đem linh hồn vò nát, Đoàn Tử cảm giác tựa hồ có cái gì tan ra, máu và thịt của cả hai như đang hòa vào nhau.

Chỗ mẫn cảm nhiều lần bị cọ trún, Đoàn Tử hạ phúc căng thẳng, than nhẹ một tiếng liền tiết ra, nhất thời xấu hổ không biết làm sao đành dùng tay che mắt lại, không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhân.

Bắn xong, tiểu huyết lại càng co chặt cắn lấy phân phân chủ nhân, giống đang cố sức mút vào, chủ nhân hít một hơi thật sâu, đè Đoàn Tử lại mạnh mẽ ra vào, Đoàn Tử đang hưởng thụ dư vị cao trào lại bị lấn qua lần lại, vừa thoải mái vừa đau đớn, cắn tay tay ô ô khóc, thân thể như bị đâm vỡ.

Chỉ nghe chủ nhân hừ một tiếng, cũng bắn ra, tinh dịch nóng hổi bắn đầy nội bích mẫn cảm, khiến Đoàn Tử run rẩy vài cái, tổn thương a.

Đoàn Tử ngồi phịch trên giường thở dốc, tay cũng không muốn động chỉ muốn nhắm mắt lại, hảo hảo ngủ một giấc, thế nhưng chủ nhân không dễ dàng buông tha hắn như vậy, làn hơi thở ấm nóng vẫn rơi xuống ngực hắn, rơi vào nhũ thủ béo mập, tinh tế liếm lộn mút vào, Đoàn Tử nhẹ nhàng rên rỉ, loay hoay xoay động.

“Thoải mái sao?” Chủ nhân hỏi.

“Ân.” Đoàn Tử híp mắt, thanh âm hoàn toàn thỏa mãn.

“Tiếp tục na?”

“Hả?”

.

A, thật không có nhân đạo, không, là miêu đạo.

37. Chương 37

Lúc này người kia của nhà họ Bạch, Bạch Phồn, đang hùng hổ vác đại đao chạy tới nhà địch.

Vừa vặn là lúc hoàng hôn, mặt trời sắp khuất dạng sau đường chân trời, một mảnh nắng cuối cùng hắt lên lan can, nhuộm nam nhân kia vào một biển màu sắc mà Bạch Phồn ít khi được thấy.

“Người đến muộn.” Long Tĩnh Thành nói.

“Kẹt xe.” Bạch Phồn lạnh lùng.

“Xem ra người cũng bắt đầu làm quen với cuộc sống của con người rồi.” Long Tĩnh Thành lại nói.

“Không liên quan đến người.” Bạch Phồn rút đao ra, quăng vỏ đao sang một bên, “Người có cam đoan về sau sẽ không xuất hiện trước mặt ta nữa?”

“Nếu người có thể thắng.” Long Tĩnh Thành cười nói, ngược nắng khiến Bạch Phồn không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng có chút xa lạ.

“Người không phải là đối thủ của ta, đời trước không phải, đời này cũng không phải, dù sao người cũng chỉ là con người.” Bạch Phồn nửa lạnh lùng nửa thương tiếc nói, “Đời này tư chất của người không tệ, hai mươi năm sau khả năng ta sẽ không phải là đối thủ của người, thế nhưng hiện tại, người tu hành còn chưa đủ đâu.”

Long Tĩnh Thành cười nhẹ, đứng thẳng lưng, nắm chặt tay phải, một trường đao liền xuất hiện trên tay hắn. Lưỡi đao tản ra thứ tà khí yêu dị khiến Bạch Phồn không khỏi chấn kinh.

“Bây giờ thì sao?” Long Tĩnh Thành tự tiểu phi tiểu hỏi.

Bạch Phồn hít sâu một hơi: “Vẫn không thay đổi được gì.” Lời còn chưa dứt, Bạch Phồn vận khí, đại đao trong tay tuôn ra dòng điện xanh tím như sấm sét, lưỡng đao giao chiến, hắn chủ yếu phòng thủ, trong nháy mắt đã bị áp chế.

Không được, tiếp tục như vậy sẽ thua.

Nam nhân trước mặt trước sau như một luôn lộ ra nụ cười trào phúng, ma khí từ trên người hắn tuôn ra, ép Bạch Phồn gần như không thở nổi, trong vòng một trăm chiêu, Bạch Phồn thua, gan bàn tay vỡ tan xuất huyết, đại đao của hắn bị trường đao đánh gãy, rơi loảng xoảng trên mặt đất. Trường đao của Long Tĩnh Thành đã đặt trên cổ hắn.

“Ta thắng.” Long Tĩnh Thành cười, dáng cười lạnh lẽo khát máu mà Bạch Phồn chưa thấy bao giờ.

Nam nhân này, không đúng, có chỗ nào đó bất thường. Bạch Phồn mở to hai mắt, nụ hôn rơi trên môi hắn không có ôn nhu, chỉ có cướp đoạt và tàn độc, trong miệng mơ hồ mùi máu tanh, Bạch Phồn dùng sức đẩy Long Tĩnh Thành ra, nhưng ngược lại lại làm bản thân té ngồi trên mặt đất.

“Không, người không phải là Long Tĩnh Thành, hắn không giống thế này, không giống!” Bạch Phồn ngẩng đầu, không khống chế được hét lớn.

“Trong mắt người Long Tĩnh Thành vĩnh viễn chỉ là một nam nhân nhu nhược, xa xa nhìn người, yêu người, nhưng lại chưa từng dám đi tranh đoạt, ta chán ghét, hi vọng vào những điều vô vọng thì chẳng khác nào tự tra tấn bản thân.” Nam nhân nâng trường đao dí vào ngực Bạch Phồn, trong mắt phát ra màu đỏ rực giận dữ.

“Ta không thể sống dài dằng dặc như người, thế nhưng ta có thể khiến người phải sống cuộc sống ngắn ngủi như ta.”

Bạch Phồn ngây ngốc nhìn nam nhân, hắn giống như một kẻ điên, sớm không chế không được ma chướng trong tâm mình.

“Ha ha, đạo sĩ gì a, đã sớm sa đoạ thành ma quỷ rồi, yêu tinh như ta xem ra vẫn còn sạch sẽ hơn.” Bạch Phồn cười lạnh.

“Yên tâm, rất nhanh người cũng sẽ giống ta thôi, ô uest.” Long Tĩnh Thành thu hồi đao, ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve mặt Bạch Phồn, thanh âm mềm nhẹ quý dị, “Người biết ta chờ đợi ngày này bao lâu rồi không? Tròn ba kiếp rồi.”

Bạch Phồn một tát đánh gạt tay hắn, lại bị Long Tĩnh Thành chế trụ. Hơi thở của hắn phảng phất trên mặt Bạch Phồn đích, như đang tổn thương: “Tặng người một lễ vật.”

Thất mai Cửu Long tỏa hồn đình đâm vào yếu huyệt Bạch Phồn, trong nháy mắt linh khí trong cơ thể toàn bộ đều bị phong ấn, Bạch Phồn không rên một tiếng, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Long Tĩnh Thành.

“Yêu ta? Hận ta? Đều không sao cả, chỉ cần có thể lưu lại người, cái giá nào cũng được...”

Nụ cười của Long Tĩnh Thành như lẩn khuất giữa vô hạn sương mù, Bạch Phồn chợt phát hiện, đối với nam nhân này, căn bản, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn đã từng là một đạo sĩ tư chất kém cỏi, trăm yêu trừ ma hết lần này tới lần khác gặp gỡ Bạch Phồn, bị nô dịch mười năm sau mới được tự do. Mỗi một kiếp hắn luôn nỗ lực bước tới gần người kia, mỗi một lần đều bị vô tình cự tuyệt, đời người có thể dài được bao nhiêu? Hắn ngã xuống rồi chết đi, trước khi chết luôn luôn cô độc, nhưng vẫn không muốn để người kia thấy dáng hình suy sụp của mình, có thể, yêu tinh kia chưa bao giờ bận khoăn hay quan tâm, trong lòng người kia hắn vĩnh viễn chỉ là một đạo sĩ vô dụng.

Đến kiếp này tư chất của hắn hơn hẳn những kiếp trước, nhưng tâm ma trong hắn cũng sinh sôi không kiểm soát nổi, hắn vùng vẫy hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng phải chịu rơi vào tay giặc.

Hắn biết, hắn muốn giữ người kia lại, chỉ muốn có người kia.

Cho dù là cùng nhau già đi, cùng nhau chết, cũng vẫn tốt hơn là phải đi một mình trong vạn kiếp luân hồi, quay đầu lại chỉ có cô độc và mất mát.

Thành quỷ thì cứ thành quỷ đi, chỉ cần có thể giữ người lại, cái gì ta cũng có thể mang ra đổi.

38. Chương 38

Đoàn Tử vô cùng hạnh phúc, tuy rằng thất lưng, xương sống, PP (P = pìgu= Butt có lẽ thế ^^) đều đau, thể nhưng chủ nhân tự mình dứt cháo cho hắn, Đoàn Tử lưng dựa vào một cái gối, tay ôm một cái, dưới móng chèn thêm một cái nữa, từng miếng từng miếng xử lý bát cháo. Cười híp cả mắt.

Chủ nhân dứt xong vuốt ve mặt Đoàn Tử, Đoàn Tử vươn đầu lưỡi, liếm liếm lòng bàn tay chủ nhân.

Cảm giác ấm nóng trong Lòng bàn tay khiến chủ nhân thở dài: “Đoàn Tử, chơi với lửa là một ý tưởng sai lầm đó.”

Đoàn Tử cười hì hì, cọ vào ngực chủ nhân, không chút sợ hãi.

“Đại ca muốn chia rẽ chúng ta cũng không có cách.” Đoàn Tử híp mắt vẻ mặt thỏa mãn nói.

Trình Hiến vân vê mớ tóc lộn xộn của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Người không hối hận?”

Đoàn Tử ừ một tiếng: “Em thích chủ nhân.” Giọng điệu mềm nhẹ chất đầy tin tưởng, không khỏi làm Trình Hiến ngửa ngáy. Hắn biết, đời này chịu thiệt chính là hắn.

Cuộc sống lại quay lại nhịp điệu như trước. Trình Hiến mỗi ngày về nhà, vừa mở cửa đã bị Đoàn Tử nhào vào lòng cào lấy cào để.

“Hôm nay phải ăn cơm rang Dương Châu.” Đoàn Tử gọi món ăn nói.

“Hảo.” Chủ nhân thay quần áo xong liền vào bếp làm cơm, Đoàn Tử theo thường lệ ngồi xổm trước cửa chớp chớp mắt kiên nhẫn chờ đợi.

Ban ngày, lúc chủ nhân không ở nhà, Đoàn Tử cô đơn buồn chán đến chết, trước đây thỉnh thoảng mới biến thành người còn đỡ, hiện tại ngay cả lúc nấu cá hán cũng hận không thể bám dính lấy chủ nhân suốt ngày, đối với tám tiếng đồng hồ chia lìa trong một ngày thập phần bất mãn.

Đoàn Tử muốn tìm một việc gì đó để làm, không muốn suốt ngày ngồi xem TV, hừ, đều là lỗi của TV, thị lực hình như giảm xuống rồi.

“Chủ nhân, em muốn ra ngoài làm việc.” Đoàn Tử nhỏ giọng nói.

“Người? Có bằng cấp không?”

Đoàn Tử bị đả kích, nhưng vẫn xốc lại tinh thần cố cãi vài câu: “Em là công dân đủ mười tám tuổi của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa...”

Trình Hiến quay đầu lại mỉm cười: “Chúng mình thư nhân dân đâu?”

Đoàn Tử im bặt, hán chính là một kẻ không có hộ khẩu a.

Chủ nhân thấy tâm tình Đoàn Tử sa sút chỉ thiếu nước phiêu ra hai em tiểu u linh, thả dũa ra, sờ sờ đầu Đoàn Tử: “Ta giúp ngươi làm hộ khẩu, muốn đặt tên gì nào?”

Đoàn Tử nghĩ thầm, tên hán là Bạch Giản, thế nhưng... có nên theo họ chủ nhân không ta??.

“Bạch Đoàn Tử thì sao?” Trình Hiến hỏi, vẻ mặt chăm chú.

Đoàn Tử vẻ mặt hắc tuyến.

“Vẫn là Bạch Giản đi, nữ danh là Đoàn Tử.” Trình Hiến nhu nhu đám tóc rối bời của Đoàn Tử.

“Ân!”

39. Chương 39

Cuộc sống gia đình của Đoàn Tử cũng xem như tạm ổn, chủ nhân về nhà sẽ làm cơm, Đoàn Tử chính là sâu gạo của chủ nhân. Chủ nhân thường thường còn mua đồ chơi về cho hán, tỷ như hôm nay, thấy chủ nhân lấy dung dịch thổi bong bóng xà phòng từ trong cặp ra, Đoàn Tử thấy choáng trong người, hán rất muốn biết lúc chủ nhân mặc tây trang, đi giày da đen bóng, bước vào hàng quán vỉa hè ở cổng trường mua loại đồ này sẽ có tâm trạng gì.

“Đoàn Tử, lại chơi cái này.” Chủ nhân ngày hôm nay tâm tình có vẻ rất tốt, thay quần áo xong liền cùng Đoàn Tử chơi đùa.

Đoàn Tử biến thành hắc miêu ngồi chồm hổm trên mặt đất chớp chớp đôi mắt hổ phách, vừa thấy chủ nhân thổi ra bong bóng liền tràn đầy vui mừng, đặc ý chạy nhảy, cố gắng đánh vỡ đám bong bóng.

Đoàn Tử thầm nghĩ mình là miêu yêu mà cũng bị mấy thứ trò chơi ngốc nghếch này làm mê đắm thì thập phần xấu hổ, hết như việc hán không thể nào chối từ sức quyến rũ của cuộn len tròn tròn, hay là kẹo bạc hà mèo, đó chính là bản năng của loài mèo rồi, thực sự là đáng buồn na.

Nhìn thấy một quả bong bóng bay cao cao, Đoàn Tử nhảy lên tát một cái làm nó vỡ tan, sau đó đặc ý dạt ngồi rung đùi, chủ nhân thấy thế cũng rất vui vẻ.

Kỳ thực, loại nam nhân đi làm về, cởi tây trang ra, có thể cùng mèo chơi đùa sáng khoái, khụ, cũng thật khả ái đi.

Có một hôm chủ nhân mua kẹo bạc hà mèo về (anh google dịch ra thành catnip = cây bạc hà mèo có mùi lôi cuốn loài mèo, ọan Rùa bê nguyên vào chứ bản thân chưa từng nghe+thấy thứ này na), còn chưa bóc, Đoàn Tử đã bay đến níu lấy cái hộp không chịu buông, trên mặt lộ ra nụ cười si ngốc, hận không thể ngủ mê phan thấy cái hộp ngay tức khắc.

“Miêu bạc hà!” Đoàn Tử bóc khăn cấp, nhón ra một chút trên tay, liếm a liếm.

“Ha ha, hắc hắc...” Đoàn Tử khúc khích cười xong lại bắt đầu lăn lông lốc trên mặt đất, ôm một lọ miêu bạc hà mà lăn, hai mắt mê lỵ, hình như còn nhìn thấy ảo giác.

“Đoàn Tử ? Người không sao chứ?” Chủ nhân lần đầu tiên mua miêu bạc hà cho Đoàn Tử, trước còn tưởng rằng sức quyến rũ của miêu bạc hà đối với miêu yêu cũng không lớn lắm, xem ra hẳn đoán sai rồi.

Đoàn Tử miễn cưỡng đứng lên sau một hồi lăn lộn trà trộn trên mặt đất, quần áo xộc xệch hết cả, lộ ra làn da trắng ngần dưới lớp áo sơ mi.

“Đoàn Tử ?” Đột nhiên bị Đoàn Tử ôm chầm lấy, chủ nhân khó hiểu kêu lên.

Đoàn Tử dán vào người hân ngọc ngoạn, vẽ mặt phiêu phiêu sung sướng, hết cọ lại cấn.

Bị . . .

A Ngọc ~”~

40. Chương 40

“Anh trai, chúng em đến thăm anh đây!” ngày nghỉ hiếm hoi mới có được lại bị tiếng đập cửa ầm ầm phá hỏng, Đoàn Tử nằm trên giường, nắm lấy áo chủ nhân không buông.

“Đoàn Tử, buông tay, ta đi mở cửa.” Chủ nhân giật giật tay Đoàn Tử thấp giọng nói.

Đoàn Tử miễn cưỡng nâng một mí mắt lên lăm bắm: “Đừng ồn, theo đồng hồ sinh học thì ban ngày là thời gian nghỉ ngơi của em, so với ngày nghỉ pháp định còn có hiệu lực hơn đó.”

Chủ nhân dở khóc dở cười, mân mê đôi môi xinh đẹp của Đoàn Tử, nói: “Biến thành mèo trước đã, rồi muốn ngủ thế nào thì ngủ.”

Đoàn Tử nguẩy nguẩy mông, biến hình.

Lúc này chủ nhân mới đi mở cửa, để em gái và em rể vào nhà.

“Mở có mỗi cái cửa mà lâu như vậy, anh trai không giấu tiểu tình nhân trong nhà chứ.” Trình Ngọc nhướn mày... Ngồi xổm xuống vỗ vỗ đại cẩu Cáp Bì nhà mình, nói, ” Cáp Bì, kiểm tra kiểm tra!”

Cáp Bì lượn lờ quanh phòng, Trình Hiến nhăn mi: “Đừng dọa Đoàn Tử đó.”

Một vài giây sau, trong phòng chủ nhân truyền đến tiếng mèo kêu thê thảm, một bóng đen trực tiếp lao ra, lao thẳng vào trong lòng chủ nhân, meo meo ~ meo meo ~ kêu to.

“Ta nói rồi, đừng có mang Cáp Bì tới nhà.” Trình Hiến bắt đắc dĩ thở dài, vuốt lông cho Đoàn Tử.

“A Hiến, tới đây.” Trình Ngọc lôi kéo đàn ông của mình che chắn trước người.

Em rể bắt đắc dĩ, hai nam nhân trên mặt lộ ra biểu tình thông cảm, nhất lượt thở dài.

“Ngày sinh dự kiến của A Ngọc là khoảng nửa tháng nữa.” Vương Hiến thấy vợ mình vẽ mặt hạnh phúc lao thẳng tới mấy vi tính, khởi động xong là lao ngay vào mạng, lắc đầu nói.

“Ân.” Chủ nhân xoa Đoàn Tử, Đoàn Tử bị Cáp Bì gài trong gang tấc dọa cho không dám nhắm mắt, chỉ có thể trừng mắt cảnh giác. Cáp Bì hoàn không biết sống chết dùng đầu lưỡi liếm láp Đoàn Tử, lập tức trúng một trảo của Đoàn Tử.

“Chắc chúng em không thể chăm sóc Cáp Bì trong một thời gian, anh trai có thể nhận nuôi vài ngày không.” Trình Ngọc không quay đầu lại, nói, rồi lại lập tức lăm bắm một mình, “Mở không ra? Lẽ nào bị cua đồng (1 từ lóng của dân Tung Cua, có nghĩa là H scene, thường gặp trong đối thoại ở diễn đàn hoặc những nơi đọc online không cho phép đăng H) rồi? NND lão nương không thể để người cắt xoẹt như vậy được!”

Trình Hiến thấy đuôi đau đau, Đoàn Tử đang xem đuôi hẳn là miêu bạc hà mà cào mà cẩu, rất là hùng hổ.

“Ta đã có Đoàn Tử rồi.” Chủ nhân lập tức tỏ thái độ.

“Đoàn Tử cũng cần Cáp Bì.” Trình Ngọc tức giận, “Không thể nào, thật không xem được sao, khốn!”

“Ta phải bàn bạc với Đoàn Tử một chút.” Trình Hiến chăm chú nói.

“Bàn bạc khi gió a!” Mở không ra trang web yêu thích khiến Trình Ngọc bạo phát, gắt gao nhòm như muốn ăn tươi nuốt sống Đoàn Tử.

“Thôi khỏi bàn bạc cũng được, cũng được thôi.” Trình Hiến trên mặt bất đắc dĩ hòa vi quý, “Là em quên mở modem thôi.”

Trình Ngọc thở phào nhẹ nhõm: “Chẳng lẽ mới vài ngày không vào đã bị cua đồng sao, thật may là không phải.”

Trình Hiến không rõ lắm nhưng cũng ừ một tiếng: “Anh không mua cua đồng.”

Trình Ngọc hừ lạnh: “Em cũng không thích nó.”

“Gần đây em luôn bắt anh mua cua đồng, anh tưởng em thích ni.” Vương Hiến mờ mịt hỏi.

“Em chỉ cảm thấy cảm giác bề từng cái càng của nó xuống rất vui vẻ thôi.”

“...” hai nam nhân nhìn nhau, nhất cẩu nhất miêu tròn tròn mắt, nhìn.

41. Chương 41

Cuối cùng, Cáp Bì vẫn gửi lại nhà Trình Hiến, chủ nhân cố nén đau đớn do bị mèo cào tiến em gái em về, cửa nhà vừa đóng Đoàn Tử biến vèo một cái thành người túm áo chủ nhân trách móc: “Anh làm thế em sống làm sao a? !”

Cáp Bì gâu một tiếng, kì quái nhìn một con mèo đen thoát cái đã biến thành người, nghiêng nghiêng đầu khó hiểu.

Trình Hiến xách túi đồ dùng cá nhân của Cáp Bì được đặt ở bên cửa lên nhìn, nhận nhận: “Rau trộn.”

“Chó là sinh vật em ghét nhất!” Đoàn Tử kêu ngạo nói, ngứa mắt khi thấy Cáp Bì rụt lui phía sau chủ nhân tò mò nhìn hẳn.

“Đoàn Tử a, tốt xấu gì cũng là miêu yêu, sao lại ghét một con chó chứ?” Chủ nhân xoa đầu Đoàn Tử.

Đoàn Tử cả giận nói: “Ai nói miêu yêu thì không sợ được chó, đây là bản năng, là bản năng đó!”

“Người hiện tại là người mà, chỉ có người đánh chó nào có chó đánh người ni, đừng sợ.”

“Thế nhưng chó cắn người a.” Đoàn Tử không nghe theo, bám riết không tha.

Chủ nhân sờ sờ cằm, lấy một cái mặt nạ từ ngăn kéo ra đưa cho Đoàn Tử .

“Để làm chi?” Đoàn Tử hiếu kỳ nói.

“Cho Cáp Bì đeo.” Chủ nhân nghiêm mặt đáp

“...”

.

Trong nhà có thêm một con chó ngốc, thế là cuộc sống trở nên thế này, Putte (chắc là tên của em Cáp Bì) thích Đoàn Tử , mỗi ngày đều vui vẻ bám dính phía sau Đoàn Tử, không hổ là động vật quý hiếm.

Tình huống như vậy, thường xuyên phát sinh.

“A!” Đoàn Tử vừa lơ là không để ý chút xíu liền bị quật ngã, Cáp Bì hoan hỉ ra sức liếm mặt Đoàn Tử, Đoàn Tử kêu thảm thiết, “Chó điên, tránh xa xa ra một chút! Đừng liếm, đừng liếm mà, ô oa oa...”

Đoàn Tử khóc lớn, biến thành mèo cuộn cuộn chạy vào WC, rồi lại biến thành người nhanh nhanh xả nước tắm rửa kì cọ toàn thân.

Hắn bị một con chó khi dễ a.

Ngoài phòng tắm, Cáp Bì đang đứng, thè thè lưỡi rất hưng phấn, muốn chờ Đoàn Tử ra để chơi tiếp, Đoàn Tử nhắm mắt nhắm mũi chạy, vào phòng ngủ khóa cửa rồi sống chết không chịu mở, chờ chủ nhân về nhà mới dám mò ra.

Bên ngoài mèo hoang hảo hung, trong nhà chó điên lại háo sắc, miêu yêu như hắn quả thật là thất bại mà.

42. Chương 42

“Chủ nhân, đuổi Cáp Bì đi đi mà.” Đoàn Tử một tay ôm ngực một tay vịn tường, yếu đuối cầu xin.

Mỹ niên thiếu, mày liễu cau lại, mặt hoa khở sở, hơi thở hỗn loạn tràn mùi đàn hương, chỉ thiếu nước bật khóc, thế mà chủ nhân làm ngơ tất cả ngồi xồm vuốt vuốt cái lỗ tai của Cáp Bì, Cáp Bì vui vẻ cuồng liếm lên mặt chủ nhân, một người một cấu thân mật quá sức chịu đựng.

Đoàn Tử (ba chấm) thất bại, lập tức thay đổi chiến thuật, một tay chống nạnh một tay chỉ vào Cáp Bì căm giận nói: “Có nó thì không có em, có em thì không có nó!”

Chủ nhân bắt đắc dĩ cào cào lông Đoàn Tử, lo lắng: “Thân là chính thất mà không biết khoan dung.”

“Anh nạp cầu ngọc làm thiệp mừng hồng bắt em thuận ý làm tỷ tỷ!” Đoàn Tử bi phẫn nói.

“Tỷ tỷ?”

Đoàn Tử lỡ lời, hừ một tiếng: “Trên TV không phải thiệp nhỏ đều gọi bà cả là tỷ tỷ sao? Được rồi, con đề cũng không được, không được là không được!”

Thấy Đoàn Tử ăn dấm chua, chủ nhân vui vẻ, ôm lấy Đoàn Tử hưng hăng hôn một trận, Đoàn Tử thở hồng hộc cho hắn một quyền: “Mau rửa mặt, em không muốn phải hôn gián tiếp với chó điên này đâu, bừn muốn chết.”

Chủ nhân nhận lệnh, đi rửa mặt. Đoàn Tử oán hận trừng mắt với Cáp Bì, nghĩ thầm kiểu gì cũng phải tổng cổ thẳng này khỏi nhà, cho dù hắn mang thai đứa nhỏ cũng thế! (ghen quá hóa rõ a)

Đoàn Tử, người đứng là đồ phụ.

Cáp Bì vô tội nhấp nháy đôi mắt ngập nước, thực sự là ngây thơ khả ái thuần khiết rực rỡ na...

Chủ nhân đang chỉnh lý văn kiện, Đoàn Tử loảng xoảng đẩy cửa ra, chạy ào vào khóc lớn: “Anh xem, anh xem, Cáp Bì cắn em, nó cắn em nè!” Nói xong nhanh nhẹn vén tay áo lên để lộ mấy cái dấu răng, “Nhất định là nó muốn cắn đứt móng vuốt của em!”

Chủ nhân nhìn vài dấu răng nhọt nhọt trên cánh tay trắng nõn của Đoàn Tử: “Nhìn là biết người tự cắn rồi.”

Đoàn Tử mở lớn mắt ngạc nhiên nói: “Sao anh biết?” Nói xong lập tức che cái miệng láu táu, oán hận trừng mắt liếc chủ nhân rồi thở phì phì đẩy cửa, đi thẳng.

Chủ nhân nghĩ thầm Đoàn Tử mà giận thật thì nguy, liền đi theo, lặng lẽ theo đuôi hắn tới phòng khách, lại thấy Đoàn Tử đang lo sợ bất an ngồi cách Cáp Bì ba bước, nói với sang: “Người, người cắn ta, mau tới cắn ta, nhưng đừng quá nặng a.” nói chưa hết câu thì đã lui được thêm một đoạn, xem ra là thực sự sợ bị Cáp Bì cắn chết.

Cáp Bì không phụ sự mong đợi của mọi người, ngốc cho đến giây phút cuối cùng, phi thân lấy thịt dè người áp chế Đoàn Tử, cuồng liếm một trận trên mặt hắn, Đoàn Tử oa oa khóc lớn, lần thứ hai biến thành mèo chạy trốn chết.

Chủ nhân ôm tường mà cười, Đoàn Tử đứng trong nhà vệ sinh ôm một cục hận: hỗn đản a, ai giúp ta đánh đuổi con chó chết tiệt này đi nhanh cái!

Đấu với Cáp Bì.

43. Chương 43

Bị khi dễ thì bị khi dễ, ngày vẫn cứ thế mà trôi qua. Đoàn Tử đã liên tục ba ngày tích cực suy nghĩ làm thế nào để đối phó với chó điên đồng thời mỗi bữa đều đòi ăn thịt chó.

“Đến đây, Cáp Bì, bên này, bên này.” Đoàn Tử nặn ra một nụ cười méo mó dụ dỗ chó điên.

Cáp Bì nghiêng đầu thè lưỡi, ba chân bốn cẳng chạy về phía Đoàn Tử, Đoàn Tử phi thân ra khỏi bếp, rầm một cái đóng cửa lại, bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm ủy khuất của Cáp Bì, Đoàn Tử chống nạnh cười to, hừ, chó điên dám đấu với ta, tốt xấu gì ta cũng sống lâu hơn ngươi mấy trăm năm! Ngốc, nghĩ ta không trị được ngươi sao?

Đoàn Tử an lòng, thỏa mãn ngồi xem TV.

Trong TV là một đoạn hội thoại rất là , Đoàn Tử một bên xé khăn tay một bên hít mũi, con mắt sưng đỏ đôi môi run rẩy.

“Ngươi lại xem cái loại phim ảnh sến súa này rồi.” Bỏ câu A Ngốc đứng trên bệ cửa khinh bỉ sở thích của Đoàn Tử.

“Ngươi tới làm gì?” Đoàn Tử đang cao hứng, bị chọc giận nên rất bực bội.

“Aigu, cuộc sống gia đình tạm ổn là quên luôn ca ca sao?” A Ngốc dậm chân đập cánh rung đùi đắc ý nói.

“Hắn ở đâu?” Đoàn Tử vừa nghe nói tới ca ca liền nghiêm túc, nhào tới cửa sổ tra vấn A Ngốc.

“Hắn và ai đó đang chơi SM na.”

“Gi?”

“Ca ngươi bị giam.”

“Gi? ? ! !” Đoàn Tử gắt gao túm lấy A Ngốc, “Giam? Ai có bản lĩnh giam hắn?”

“Long Tĩnh Thành, uy, không mau buông lỏng ta ra thì ta chết thật đó, đây là phi lễ, phi lễ a!” A Ngốc hét lớn.

“Là đạo sĩ kia sao.” Đoàn Tử buông tay nâng cằm suy tư, “Thắng được không?”

A ngốc thở dài: “Phải thắng.”

Đoàn Tử liếm liếm môi, miễn cưỡng nói: “Vậy để thêm hai ba ngày nữa đi, thắng một lần cũng là thắng, thắng hai lần cũng là thắng, để hắn hưởng thụ thêm một chút đi.”

“Sao lại có loại đệ đệ như ngươi nhỉ?” A Ngốc cả giận nói.

“Sao lại có loại bạn bè như ngươi nhỉ?” Đoàn Tử trả lời.

“Ta đánh không lại hắn...” A Ngốc nhỏ giọng nói, “Đạo sĩ kia rất lợi hại đó.”

“Ta thì thắng được hắn chắc?” Đoàn Tử liếc mắt nói.

Một mèo một bồ câu cùng nhau gật đầu: “Việc này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn a.”

44. Chương 44

Chủ nhân trở về, giải cứu Cáp Bì bị nhốt trong bếp ra, sau đó nghiêm khắc răn dạy Đoàn Tử về hành vi khi dễ “tiểu thiếp”.

Đoàn Tử ủy khuất, mắt ngập nước nghiêng đầu 45°: “Chủ nhân, anh thay đổi.”

“A?” Chủ nhân đang vuốt lông Cáp Bì, nghe Đoàn Tử u oán liền ngẩng đầu nhìn hấn.

Đoàn Tử cắn tay áo, mắt nước mắt lưng tròng: “Em chỉ biết, đàn ông đều như thế, có được rồi sẽ không còn quý trọng, anh thích Cáp Bì phải không, anh sẽ vứt bỏ em phải không, anh được mới nổi cũ, oa, em không muốn sống!”

Đoàn Tử che mặt khóc thảm, lúc đi ngang qua còn hung hăng đạp một cái vào đuôi của Cáp Bì, rồi mới chịu bò lên bệ cửa sổ, bày ra một bộ dạng hiên ngang lắm liệt: “Anh, đừng can em, để em chết!”

Chủ nhân vẻ mặt hắc tuyến: vì sao mỗi lần thấy Đoàn Tử làm ầm ĩ hấn lại có cảm giác đang phải xem một bộ phim tình cảm diễn tình ngập trong nước mắt, hấn còn cảm thấy tình tiết này có chút giống với phim bộ hôm qua Đoàn Tử mới xem.

“Đoàn Tử, mau xuống.” Chủ nhân dụ dỗ.

Đoàn Tử ngoảnh mông, kiêu ngạo: “Không cần!”

Cáp Bì hiếu kì ngồi xem kịch vui, tựa hồ rất có hứng thú với động tác ngoảnh mông của Đoàn Tử, liền nhảy lên cái bàn đặt cạnh cửa sổ, dụi dụi vào mông Đoàn Tử.

Đoàn Tử thảm kêu một tiếng, phi thân qua cửa sổ. Ý nghĩ cuối cùng trước khi rơi xuống đó là: Chủ nhân, sao anh không làm rào bảo vệ chứ ? !

“Đoàn Tử, Đoàn Tử, người không sao chứ?” Tuy chỉ là lần hai nhưng chủ nhân vẫn bị dọa cho xanh mặt, nhào người qua cửa sổ hỏi Đoàn Tử đang nằm sõng soài trên bãi cỏ.

Đoàn Tử từ từ nhắm hai mắt, mệt mỏi nói: “Em chết đây!”

Thấy hấn còn có thể trả lời, chủ nhân cũng yên tâm, xuống lầu đi tới bãi cỏ đỡ Đoàn Tử dậy, Đoàn Tử oán niệm: “Đuổi chó điên đi, đuổi đi anh.”

Chủ nhân thở dài: “Đoàn Tử, người chịu được mà...”

Đoàn Tử rống to hơn: “Em mới không cần nhân thú!”

Chủ nhân thở dài: “Cáp Bì chỉ là...”

Đoàn Tử : “Có Cáp Bì sẽ không có em!”

Chủ nhân bất đắc dĩ: “Ta bàn bạc lại với Trình Ngọc đã, thực sự không được thì sẽ gửi nuôi.”

Đoàn Tử lập tức mở to mắt mè, chớp chớp: “Thực sự?”

“Thực sự.”

Đoàn Tử nhảy dựng lên, ôm cổ chủ nhân hôn chụt: “Chủ nhân I love you!”

Hừ, muốn đầu với ta, sớm hay muộn cũng bị ta đuổi ra khỏi nhà, hậu cung từ này sạch bóng quân thù rồi đi? Đoàn Tử nhe răng cười, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai, thấy bóng dáng ủ rũ của Cáp Bì, trong lòng mừng rỡ, không uống công hấn ngã một cú.

45. Chương 45

Cáp Bì đầu không lại một kẻ đã thành tinh như Đoàn Tử, Đoàn Tử “nhận súng giết người”, lập kế đuổi tân hoan khỏi nhà, cả ngày mừng rỡ, cười khúc khích không ngớt, dùng tình yêu dào dạt để báo đáp chủ nhân.

Thấy Đoàn Tử vẻ mặt hả hê cộng thêm việc hắn thường xuyên quần lấy chân mình khiến chủ nhân chịu không nổi, áp dụng phương pháp giáo dục trên giường. Đoàn Tử là yêu, vốn không biết thế nào là xấu hổ, công phu dụ dỗ nhất định là hạng nhất. Chủ nhân lại tuổi trẻ tài cao, đúng là nhân sinh hạnh phúc, không X lúc này chẳng lẽ lại chờ đến lúc khom già mà tiếc nuối hay sao?

Khụ, đây là điều ngọt ngào trong sự phiền não a.

Đoàn Tử là trạch miêu, đã có trạch nam, trạch nữ, tự nhiên cũng có loại sinh vật tên là trạch miêu, thân là trạch miêu đại môn không ra nửa bước, thỉnh thoảng Đoàn Tử cũng có ý muốn ăn sữa chua, ba lúc này Đoàn Tử cũng phải đấu tranh giữa sự thèm muốn là tính chây lười, thỉnh thoảng thèm muốn áp đảo chây lười, thỉnh thoảng chây lười lại áp đảo thèm muốn, cho nên thèm muốn và chây lười có thể xem là hổ công a.

Ngày hôm nay thèm muốn dẹp xong chây lười, Đoàn Tử tìm quần jean mặc vào, vợ luôn cái áo sơmi của chủ nhân chuẩn bị ra ngoài mua sữa chua. Trước khi đi còn đứng trước gương soi qua soi lại, thầm nghĩ quần áo chôm của chủ nhân mặc vào không hợp tí nào, Đoàn Tử không vui, không được, sao hắn lại không có quần áo ni? Kim ốc tàng kiều thì đúng rồi, nhưng cũng không thể không cho “Kiều” quần áo để mặc a.

Bất mãn lại bất mãn, hắn cũng không có cách nào để hô biến ra quần áo, chỉ có thể xắn ống quần và tay áo lên, ỳnh oàng ra ngoài —— mua sữa chua.

Siêu thị gần nhất cũng phải ra tiểu khu mới có, Đoàn Tử từng có kinh nghiệm đi bụi, cho nên cũng khá là rành về đám mèo hoang khu này, hắn biết siêu thị là địa bàn làm ăn của một con mèo hoang rất hung dữ, Đoàn Tử chính là bị con mèo này khi dễ đến nỗi uất ức chạy về nhà.

Cẩn thận nhìn quanh, rất sợ gặp phải con mèo vằn đó, Đoàn Tử khẩn trương chạy vào khu đồ ướp lạnh, nhặt đầy một sọt sữa.

Nhìn con số trên hóa đơn, Đoàn Tử sờ sờ túi tiền, móc ra đến đồng xu cuối cùng, vẻ mặt cầu xin oán niệm nói: “Thiếu tiền rồi...”

“Lấy bớt đồ ra là được rồi.” Thu ngân viên rất ôn nhu với Đoàn Tử.

Đoàn Tử vẻ mặt đau khổ, bắt đầu quần quýt suy nghĩ phải trả lại thứ gì.

“Ta giúp ngươi thanh toán đi.” Người xếp hàng phía sau Đoàn Tử nói.

“Người tốt.” Đoàn Tử mắt sáng như sao.

Nam nhân đeo kính đen cười đến thập phần ôn nhu.

46. Chương 46

“Ngươi tên gì?” nam nhân mang kính đen hỏi.

“Đoàn Tử.”

“Là nickname?”

“Àn.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Đoàn Tử chăm chú nhìn số building, cuối cùng nói: “Tới nhà của ta rồi.”

“Ngươi ở nơi này a.” Nam nhân trầm ngâm.

“Hay người vào nhà ta chơi rồi chốc nữa ta lại tiễn người về.” Đoàn Tử ân cần nói.

Nam nhân mỉm cười: “Tốt.”

Vì vậy, hôm nay chủ nhân về nhà, liền thấy trong nhà có một nam nhân xa lạ. Đoàn Tử vừa thấy chủ nhân về, nhất thời bay tới hoan hô: “Chủ nhân, anh đã trở về!”

Khuôn mặt gã khách khê vạm vạc trong thoáng chốc.

“Em đói bụng.” Đoàn Tử ôm thắt lưng chủ nhân, làm nũng.

Chủ nhân bất đắc dĩ sờ sờ đầu Đoàn Tử: “Vị này là ai?”

“Là ông chú cho em mượn tiền.”

Ông chú? Chủ nhân và gã khách đều sửng sốt, người kia sờ sờ mặt mình như để kiểm tra, cười khổ: “Ta cũng không biết thì ra ta đã già đến mức đó.”

Đoàn Tử nhúc nhúc: “Ta sai rồi, xét tuổi tác mà nói...” Nói còn chưa hết miệng đã bị chủ nhân bưng kín, Đoàn Tử ô ô hai tiếng, hung hăng trừng mắt.

Đoàn Tử, người đã ba trăm bảy mươi tuổi như người mà dám kêu người ta là ông chú sao? Dù có giả bộ cũng không thể quá đáng như vậy a.

“Đoàn Tử gây phiền phức cho người rồi.” Chủ nhân nói.

“Không có, Đoàn Tử rất khả ái.” Nam nhân mỉm cười.

Đoàn Tử cười khúc khích, không nghĩ tới đến tuổi này rồi còn có người khen hắn khả ái, có thể thấy được sức quyến rũ của hắn thực sự là vô địch.

Tiến khách về rồi chủ nhân mới giáo huấn Đoàn Tử vì cái tội tùy ý dẫn người lạ về nhà, vạn nhất dẫn về một người xấu thì phải làm sao, Đoàn Tử lẩm bẩm rằng tốt xấu gì hắn cũng là miêu yêu, miêu yêu a, chỉ có người sợ yêu nào có yêu phải sợ người.

Chủ nhân liếc xéo hắn một cái, mèo hoang người cũng đánh không lại còn đòi.

Đoàn Tử ủy ủy khuất khuất nức nở: “Người ta, người ta là con mèo đã trưởng thành, làm sao có thể có hành vi đánh nhau dã man như cái lũ con nít đó được.”

Chủ nhân nổi da gà, rung mình một cái, bỏ lại Đoàn Tử, đi nấu cơm.

Đoàn Tử chớp chớp mắt ý đồ biểu hiện sự khả ái vô địch thiên hạ của mình, thế nhưng chủ nhân chẳng thèm liếc mắt, mặc tạp dề rồi đi thẳng vào bếp. Mị nhân vút cho người mù xem, ức chế a.

47. Chương 47

Hôm nay, Đoàn Tử muốn chứng minh cho chủ nhân thấy mình là một đứa trẻ ngoan, nên tự động cầm quần áo cho vào máy giặt, giặt sạch. Giặt xong phát hiện thứ gì đó hồng hồng ở góc túi, lôi ra, thì ra là tiền.

Đoàn Tử rên rên rí rí chạy lên sân thượng phơi tờ tiền ướt sũng.

Giặt quần áo xong, Đoàn Tử không có việc gì làm, chán đến chết lẩn lộn trên sofa, nghĩ thầm chính mình rất có tiềm năng trở thành oán phụ ở nhà chờ chồng, không được, nhất định hắn phải tìm việc a, tiếp tục như thế hắn sẽ thành kẻ ăn bám a, tuy rằng hắn đã ăn bám bảy năm nay, nhưng mà bây giờ hắn có thể biến thành người rồi thì hắn là nên thực hiện nghĩa vụ của loài người, hảo hảo làm việc.

Thầm thì. Bỏ câu A Ngốc sà xuống sân thượng ria cánh, phát hiện nhân dân tệ, hưng phấn rung đùi đắc ý chuẩn bị trộm đồ bỏ trốn.

Đoàn Tử đúng lúc phát hiện tình hình nguy hiểm liền bay qua nhéo A Ngốc đoạt lại tiền của mình.

“Người tới đây làm gì, không phải giao cho người theo dõi Long Tĩnh Thành rồi sao.” Đoàn Tử bất mãn nói.

“Ta tới để mật báo, hẩn đi khỏi, hiện tại chính là thời cơ tốt để cứu Bạch Phồn a.” A Ngốc tự mãn nói.

Đoàn Tử do dự một chút, gật đầu: “Được rồi, người dẫn đường, chúng ta đi cứu người.”

Hai người tay không bắt giặc, thực sự rất thiếu chuẩn bị.

“Ở đây sao?” Đoàn Tử chỉ vào tiểu khu sát vách hỏi.

“Thầm thì.” Bỏ câu đậu trên vai hẩn, gật đầu.

Người qua đường đều nhìn Đoàn Tử với ánh mắt thương cảm, một người bình thường sẽ không nói chuyện với bồ câu như thế, hơn nữa quần áo thiếu niên mặc chẳng hợp với hẩn gì cả.

“Tầng mấy?”

Bồ câu mổ hai phát lên mặt hẩn. Đoàn Tử nghiêm túc nhìn tòa nhà, tìm một nơi khuất nẻo biến thành mèo, nhẹ nhàng nhảy vào.

Nơi này là bếp, không có người, Đoàn Tử nhảy xuống cẩn thận tìm từng phòng, vào tới phòng khách phát hiện một người ngồi bắt chéo chân sục sục xem TV.

Đoàn Tử sững sốt mất một lúc, dùng móng mèo dụi mắt, xác định người đang dùng khăn tay vừa lau nước mắt vừa hỉ mũi chẳng có chút hình tượng kia chính là ca ca.

“Ca... Ca... Ca ca.” Đoàn Tử run run gọi.

Bạch Phồn nháy đôi mắt to tròn ngập nước, xoa xoa cái mũi hồng hồng, yếu ớt hỏi: “Người là ai.”

48. Chương 48

Đoàn Tử trong nháy mắt biến thành mỹ thiếu niên, gục xuống bên người Bạch Phồn dùng sức lay động: “Người người người đừng có nói giỡn a!”

Bạch Phồn khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngập nói: “Tráng sĩ trước nên mặc quần áo vào a.”

Đoàn Tử há mồm đớp đớp chẳng nói được lời nào.

“Không được, người theo ta về, mất trí nhớ có thể từ từ chữa trị.” Đoàn Tử cố sức lôi kéo, muốn dắt Bạch Phồn về nhà.

Bạch Phồn bỗng nhiên hét lớn: “Không, người là yêu tinh a, người người người người vừa rồi rõ ràng người còn là mèo mà!”

Đoàn Tử nhất thời bực bội: “Người cũng là miêu yêu a!”

“Ta rõ ràng là người!”

“Người là yêu.”

“Là người!”

“Là yêu!”

A Ngốc đứng trên cửa sổ mặt mày co quắp, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Là nhân yêu.”

“Nói chung người phải theo ta về.” Đoàn Tử ỷ mạnh hiếp yếu, lần đầu tiên dám lớn tiếng mắng mỏ ca ca, cảm giác vô cùng bay bổng.

“Không!” Bạch Phồn quay đầu khẳng định chắc nịch.

A Ngốc đứng một bên nhận xét: “Tình cảnh này có chút quen thuộc nhé, thế nhưng hình như đã đổi vai rồi a...”

“Hắn sẽ không theo người về.”

Đoàn Tử cả kinh quay đầu lại, Long Tĩnh Thành không biết trở lại lúc nào đang lạnh lùng nhìn hắn. Bạch Phồn nhìn thấy hắn lại thập phần vui vẻ, đẩy Đoàn Tử ra, chạy đến bên người Long Tĩnh Thành đòi ôm.

Long Tĩnh Thành nhìn hắn với nhãn thần thập phần ôn nhu, thậm chí hôn một cái lên mặt hắn. Bạch Phồn mừng rỡ cọ tới cọ lui, trên mặt là một nụ cười rạng rỡ mà Đoàn Tử ít được thấy.

“Ta sẽ không khó dễ người, người đi đi.” Long Tĩnh Thành nói.

Bạch Phồn suy nghĩ một chút, chạy vào phòng ngủ kiểm bộ quần áo đưa cho Đoàn Tử. Đoàn Tử đang cầm y phục về mặt thê lương.

“Ca ca, người không cần ta nữa sao?” Đoàn Tử vẻ mặt lã chã chực khóc.

“Ta không phải là ca ca của người, ta thực sự không nhận ra người.” Bạch Phồn lúng túng nói.

Đoàn Tử quảng quần áo sang một bên nhào tới bên người Bạch Phồn khóc lớn: “Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi, ca ca người đừng không cần ta a, ô ô...”

Bạch Phồn luống cuống tay chân ôm lấy Đoàn Tử đang không ngừng khóc lóc, mãi đến lúc Đoàn Tử bị Long Tĩnh Thành chịu không nổi cảnh khóc nháo túm lấy, tiện tay vứt vào một cái qua cửa sổ.

Đoàn Tử biến vèo thành mèo mới không bị bẹp chết, meo meo meo meo kêu gầm trời, tới khi bị tiểu hài tử nghịch ngợm ném đá trêu chọc mới ủy ủy khuất khuất rời đi.

Hắn bị ca ca ruồng bỏ

49. Chương 49

Ủ rũ về nhà, Đoàn Tử mệt mỏi tắm rửa qua loa, ngã vật ra sofa giả chết.

Chuông cửa kêu, Đoàn Tử oán giận đi mở cửa, chủ nhân chưa tan sở, hơn nữa anh ấy có chìa khóa, hiện tại gõ cửa chẳng lẽ là người thu tiền ga sao.

Cửa mở, đứng ngoài cửa chính là ông chú cho hắn mượn tiền hôm trước.

“Quái thú.” Đoàn Tử kêu lên.

“... Là ca ca thôi.” Người kia cười khở.

“Quái ca ca.” Đoàn Tử sửa lại.

“Người có thể bỏ chữ đầu đi được không?”

Đoàn Tử rũ mắt, ca ca, Bạch Phồn không cần hắn nữa a T^T.

“Được rồi, quái ca ca thì quái ca ca a, không mời ta vào?” Người kia hỏi.

Đoàn Tử lúc này mới nhích người nhượng hắn vào cửa.

“Ta mua sữa chua cho người.” Người nọ đưa ra một túi sữa chua đủ vị đưa cho Đoàn Tử. Đoàn Tử thoáng cái hưng phấn hẳn lên, ôm sữa chua tới bên tủ lạnh, đồng thời hoả tốc pha một ly trà cho khách.

Ông chú đeo kính cầm tách trà mân mê một chỗ, bỗng nhiên nói: “Đoàn Tử, người là miêu yêu à.”

Đoàn Tử một miệng nước trà lập tức phun ra, dậm ngực dậm chân khụ khụ.

Quái thú cười nói: “Ta không có ý định bắt người, người khẩn trương cái gì?”

“Người người người, đạo sĩ?” Đoàn Tử sợ đến co cả người lại.

“Ân.”

... Từ lúc nào đạo sĩ trở thành nghề hot vậy?

“Lần trước trong siêu thị ta đã chú ý đến người rồi, người tu hành chưa lâu nên không thể che dấu yêu khí, vừa nhìn liền biết.” Quái thúch trầm ngâm một lát, trên mặt lộ ra tiểu ý khiến Đoàn Tử đỏ mặt, “Hơn nữa công lực của người không thể tăng thêm được nữa rồi.”

Đoàn Tử ừ một tiếng, hết sức chuyên chú nhìn ly trà, không hề lên tiếng.

“Chỉ cần người không hại người ta sẽ không bắt người, đạo này làm yêu quái cũng không dễ dàng.” Quái thúch thần nhiên nói.

“Vậy người có thể cứu người hay không?” Đoàn Tử hỏi.

“Cứu người? Còn phải xem là ai nữa a.”

“... Người có thể cứu cứu ca ca ta hay không?” Đoàn Tử nhỏ giọng hỏi.

“Ca ca người?”

“Ân, hắc cũng là miêu yêu, thế nhưng bị một đạo sĩ bắt đi.” Đoàn Tử vừa nghĩ tới ca ca ngực đã đau đau.

“Ôi chao, nếu như là miêu yêu bắt đạo sĩ đi thì ta còn muốn quan tâm đó.” Kính mắt thúch cười nói.

Đoàn Tử quệt miệng ủy khuất nói: “Thế nhưng đạo sĩ kia là người xấu, hắc thích ca ca nên bắt nhốt ca ca, còn cưỡng X hắc, còn xóa kí ức của hắc, không nên đối xử như thế với động vật a! Mà ta lại đánh không lại hắc.”

Kính mắt thúch sờ sờ cằm nói: “Nghe qua đã biết là tà ma ngoại đạo, bắt quá người xác định là ca ca chứ không phải tí tí đi?”

“Ca ca ta rất đẹp, còn có, người mau thanh lý môn hộ đi.” Đoàn Tử gật đầu như rang lạc.

“Ta thế nhưng có thu phí đó.” Kính mắt thúch nói.

Đoàn Tử sờ sờ túi, lấy ra tờ nhân dân tệ suýt nữa bị bồ câu A Ngốc cướp đi: “Tùng này có đủ không? Có thể mua được rất nhiều sữa chua đó.”

Kính mắt thúch nhìn chăm chăm hồi lâu vào tờ tiền nhăn nhúm, nhìn tờ tiền nhăn nhúm mà lại cười rất tà mị mới sợ, sau đó lại nhìn nhân thần tràn ngập mong chờ của Đoàn Tử, cuối cùng không đành lòng từ chối tâm ý của hắc nên đành cầm tiền: “Được rồi, thu tiền rồi thì hôm nào ta cùng người đi một chuyến.”

50. Chương 50

Đoàn Tử suy nghĩ rất nhiều phương án hành động, kiểu như nửa đêm lên vào; cho A Ngốc làm nội gián; hạ chiến thư anh dũng cứu huynh, thế nhưng trăm triệu lần Đoàn Tử cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như này:

“Chỗ này?” Kính mắt thúch thúc đẩy gọng kính hỏi.

Đoàn Tử gật đầu.

Kính mắt thúch thần nhiên ấn chuông cửa: “Có người ở nhà không? Thu tiền ga đây.”

Đoàn Tử : ...

Cửa mở, Bạch Phồn chớp chớp mắt nhìn hai người ngoài cửa: “Ôi chao, người là cái kia tiểu yêu tinh, người làm việc cho công ty ga sao?”

Đoàn Tử vô lực, xấu hổ khụ khụ mấy cái.

Quái thú cười tủm tỉm nhu nhu đầu Đoàn Tử: “Đúng vậy, hần mới tới, đặc biệt ngoan a.”

“Các người vào đi.” Bạch Phồn cảnh giác mời.

Cứ như vậy công khai bước vào.

“Long Tĩnh Thành đâu?” Đoàn Tử khẩn trương nhìn đông nhìn tây hỏi.

“Hần có việc ra ngoài rồi.” Bạch Phồn trả lời.

Kính mắt thúc gật đầu: “Tốt lắm.” Nói xong quay người đánh vào gáy Bạch Phồn, Bạch Phồn phù phù ngã xuống đất.

“Đi.” Kính mắt thúc nâng Bạch Phồn lên, nói.

Đoàn Tử khó nói vắn vẹo: “Bất cóc không tốt đâu.”

Quái thú nhả nhận quay đầu lại tà mị cười: “Chúng ta là giải cứu con tin mà.”

Đoàn Tử bị dáng cười của kính mắt thúc làm lạnh gáy, lập tức chạy đến bên cửa: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, Long Tĩnh Thành mà về là tôi.”

“Người gọi hần là gì?” Kính mắt thúc đột nhiên hỏi.

“Long Tĩnh Thành.”

“Tên này có chút quen a.” Kính mắt thúc sờ sờ cằm, ôm Bạch Phồn đi, hai người lén lút nhét người vào xe, hoả tốc đưa về nhà.

“Như vậy cũng không an toàn a.” Đoàn Tử lẩm bẩm, “Đạo sĩ kia không quá ba ngày sẽ tới nhà tìm.”

Kính mắt thúc trầm ngâm, ôn nhu cười nói: “Ta miễn phí mời bảo kê cho người là được.”

51. Chương 51

Vì vậy, lúc chue nhân về, trong nhà lại có thêm hai người nữa.

“Đây là...”

“Ca của em, và người đã cứu ca của em.” Đoàn Tử vừa bấm ngón tay đếm, vừa nói.

Chủ nhân chỉ thản nhiên nga một tiếng, thay quần áo vào bếp làm cơm, ngày hôm nay phải nấu nhiều một chút, thật nhiều người a.

Chủ nhân đối với cuộc sống càng ngày càng li kì của mình càng lúc càng bình thản.

Bạch Phồn yếu ớt tỉnh dậy từ sofa, dụi mắt lẩm bẩm: “Đói bụng.”

Lần đầu tiên thấy bộ dạng mơ hồ mớ ngủ của đại ca, nội tâm Đoàn Tử nảy sinh một loại ý muốn bảo hộ: “Ta làm bánh ngọt cho người nga.”

Nói xong liền lấy ngay một khối bánh cất dưới sofa ra, mở bọc ăn cần đưa ra trước mặt Bạch Phồn.

Bạch Phồn ngô một tiếng, cào cào lên miếng bánh, giống như đang thử, rồi sau đó, ngoạm một miếng to.

Đoàn Tử cảm thấy nhân sinh thật viên mãn.

“Nước.” Bạch Phồn ăn xong bánh ngọt lại đòi hỏi.

Đoàn Tử vui vẻ bưng nước cho Bạch Phồn, thầm nghĩ đại ca như bây giờ thực quá khả ái a.

Bạch Phồn ăn no uống đủ, bắt đầu hỏi: “A Long đâu?”

Kính mắt thúc thúc bình tĩnh nói: “Hắn đi bắt quái xa nhà, nhờ ta chiếu cố người vài ngày.”

“Gạt người, rõ ràng là người bắt cóc ta!” Bạch Phồn cãi.

Quái thúc đẩy gọng kính: “Ai nha, xem ra không lừa được người, ngoan ngoãn chờ hắn tới cứu đi, nếu không thì, hắc hắc. . .” Kính mắt thúc thúc cười tà mị.

Bạch Phồn nhất thời rụt sâu vào trong lòng ghế sofa.

“Người muốn làm gì?”

“Hài tử không nghe lời thì phải hảo hảo điều giáo.” Nói xong, kính mắt thúc thúc cầm điều khiển từ xa mở TV, xoát xoát chuyển tới kênh thiếu nhi, “A, xem TV chút đi, đợi ăn cơm.”

Nói xong chạy lên sân thượng hút thuốc.

Đoàn Tử thấy một con sói xám xấu xí trên TV, không thích, nhìn qua Bạch Phồn, hiển nhiên ca ca cũng mặt nhăn mày nhu, Vì vậy Đoàn Tử lại xoàn xoạt chuyển kênh, hai người nằm một cục xem phim tình cảm lâm li bi đát đắng chát chua cay .

Chủ nhân làm xong cơm tối, thấy hai thiếu niên ôm lấy nhau, thút tha thút thít dùng khăn tay hỉ mũi, viền mắt đỏ bừng.

“Thực đáng thương, đáng thương quá mà, gã đàn ông đó thật đáng chết.” Đoàn Tử khóc rống nói.

“Ấn, xấu lắm, XXX hảo thương cảm.” Bạch Phồn cũng sịt mũi không ngừng.

Hai người nảy sinh cùng cảm xúc khi xem phim mà thành tri kỷ, ôm lấy nhau gào khóc.

Chủ nhân bỗng nhiên nhận ra, quả nhiên cả hai là đồng loại.

52. Chương 52

Cơm nước xong xuôi Đoàn Tử kéo kính mắt thúc thúc sang một bên hỏi: “Kí ức của ca ca có thể khôi phục không?”

Kính mắt thúc thúc nói: “Có thể, hắn bị phong ấn, cởi ra là tốt rồi.”

Đoàn Tử rất khổ não, ca ca như vậy cũng thật khả ái, thể nhưng không thể vì thể mà phong ấn ca ấy cả đời, hơn nữa đợi Long Tĩnh Thành phát hiện đến cửa đòi người, nói không chừng Bạch Phồn sẽ nhào ngay vào lòng người ta một hai đòi về.

Không được, không thể để đại ca bị đạo sĩ lưu manh kia nhúng chàm được.

“Vẫn là khôi phục kí ức cho hắn đi, không thì thật đáng thương...” Đoàn Tử nói.

“Đi.” Kính mắt thúc thúc liền đáp ứng.

Đại môn rầm một phát mở lớn, Long Tĩnh Thành chậm rãi tiến vào, nhìn thấy Bạch Phồn bình yên vô sự ngồi trên sofa, rốt cục cũng mỉm cười: “Bạch phồn, lại đây.”

Bạch Phồn không hề cảnh giác vui vẻ chạy tới, giữa đường bị Đoàn Tử ôm lấy, Đoàn Tử hô to: “Ca ca người không nên tin hắn, hắn chính là đầu sỏ gây nên thất thân + mất trí nhớ của người a!”

Bạch Phồn cả giận: “Có các người mất trí thì có!” Nói xong ngao ngao cắn một ngụm vào tay Đoàn Tử, Đoàn Tử ôm tay đau đau lui về phía sau.

“Sư đệ, biệt lai vô dạng a.” Kính mắt thúc thúc nói chậm rãi.

“Sao người lại ở chỗ này?” Long Tĩnh Thành trầm giọng hỏi.

“Ai nha, đừng nói như vậy mà, dù sao cũng vài kiếp rồi chúng ta không gặp mặt, sự đệ còn có thể nhớ chuyện của mấy kiếp trước, xem ra bí môn bị mất chín phần mười là rơi vào tay đệ rồi.” Kính mắt thúc thúc cười nói.

“Đàm Vô Kỵ, bớt lo chuyện người khác, đừng nói người không nhúng chân, hiện tại cần gì phải làm bộ làm tịch.” Long Tĩnh Thành phản bác.

Đàm Vô Kỵ cười cười, nhẹ nhàng như không: “Hiện tại không nói chuyện này, chuyện Bạch Phồn phải làm sao bây giờ?”

“Ta muốn dẫn người đi.”

Đàm Vô Kỵ lắc đầu, móc ra một tờ Mao chủ tịch (chắc giống Bác Hồ ở quê ta a) hồng hồng: “Tiểu tử này thuê ta làm bảo kê, ta không thể mặc kệ hắn, như vậy đi, chúng ta đấu một trận, người thắng thì ta để người đưa Bạch Phồn đi, ta thắng người phải. . . đưa một thứ cho ta, thế nào?”

Long Tĩnh Thành cười nhạt: “Sư huynh thật giỏi tính toán, không nghĩ tới người cũng muốn đoạt bí môn.”

Đàm Vô Kỵ mỉm cười: “Trên đời này ai chân chính vô muốn vô cầu?”

Thấy Long Tĩnh Thành chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Đàm Vô Kỵ nói tiếp: “Ngày mai, buổi chiều, năm giờ, ta đứng ở sân thượng tòa nhà Thế Kỷ chờ người.”

Long Tĩnh Thành hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Bạch Phồn kéo tay hắn hỏi: “Người phải đi sao?”

Long Tĩnh Thành khẽ vuốt gương mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Chờ ta thêm một ngày.”

Bạch Phồn suy nghĩ một chút, vẻ mặt không muốn: “Đâu phải là một ngày, là một ngày một đêm.”

“Hảo.” Long Tĩnh Thành ôn nhu tươi cười, trong mắt là lưu luyến và thương cảm.

Hắn dự cảm sự yên bình này sẽ chẳng kéo dài được lâu, mỗi một ngày bên nhau đều thật quý giá, Bạch Phồn đối với hắn rất nặng, rất nặng, nặng tới nghìn cân, mặc dù hắn vui vẻ gánh vác, nhưng rồi sẽ có một ngày hắn kiệt sức.

Hắn chỉ hy vọng, những ngày ấm áp hạnh phúc dài lâu một chút, lâu thêm một chút.

Bạch phồn...

53. Chương 53

Bạch Phồn ngồi trên sofa, Đàm Vô Kỵ đặt tay lên trán Bạch Phồn, trong tay tản ra thứ bạch quang ôn nhuận. Bạch Phồn bất an ngọ nguậy, vùng xung quanh lông mày nhăn tít.

Đoàn Tử kéo kéo cánh tay chủ nhân nhỏ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, em hảo khẩn trương.”

Chủ nhân sờ sờ đầu Đoàn Tử, muốn làm hắn tư giãn, sợi tóc mềm mại tạo cảm giác đặc biệt trơn mượt.

Bất đồng tính cách, bất đồng số phận, Đoàn Tử yếu đuối, dễ nói dễ lừa, dễ nuôi dễ ăn, là loại yêu tinh ngốc; Bạch Phồn lại rất phức tạp, nhân cường thể ngạnh, có chút kì quặc, cũng rất kiêu ngạo.

Sau đó chủ nhân cảm thán, kẻ nào yêu trúng Bạch Phồn, thực sự là đáng thương.

Bạch quang đột nhiên bùng lên, toàn bộ phòng khách như đang chìm trong thái dương, chói lòa khiến người ta không mở mắt ra được, rồi vàng sáng từ từ dịu lại sau tiếng niệm chú của Đàm Vô Kỵ.

Đội tất cả bình thường trở lại, Bạch Phồn phút chốc mở mắt ra, con ngươi sâu thẳm, lạnh lùng.

“Ca ca?” Đoàn Tử thử nhẹ giọng kêu lên.

Bạch Phồn hít một hơi thật sâu nói với Đàm Vô Kỵ: “Ngày mai, chính ta sẽ đi.”

Đàm Vô Kỵ lắc đầu: “Không thể được, ta đã thông tri các sư môn khác rồi.”

“Người!”

Đàm Vô Kỵ nhún nhún vai: “Dù sao Long Tĩnh Thành cũng từng là môn đệ của ta, hẳn gia nhập ma đạo tự nhiên chúng ta phải thanh lý môn hộ, một mình ta cũng không nắm chắc sẽ thắng được hẳn.”

Thấy Bạch Phồn sắc mặt không thỏa mãn Đàm Vô Kỵ nói thêm: “Ta đảm bảo sẽ nhường người phát cuối.”

Bạch Phồn không nói chuyện, mặt mày căng thẳng quay vào phòng.

Đoàn Tử có điểm ngại ngần vì sắc mặt âm trầm của đại ca, không thể làm gì khác hơn là kéo chủ nhân nhỏ giọng luyên thuyên biểu thị bất an, chủ nhân sờ sờ đầu hẳn, dẫn hẳn đi ra ngoài, thuận tiện mang đồ ăn ra.

Đoàn Tử vẫn lo lắng, lại cùng quái thúc thúc Đàm Vô Kỵ râm ran một lát.

“Các người thực sự sẽ giết Long Tĩnh Thành sao?” Đoàn Tử hỏi.

“Sẽ phong ấn. Bất quá bị phong ấn rồi sớm muộn gì cũng chết.” Đàm Vô Kỵ nói.

Đoàn Tử xoa cằm, cũng nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì. Lúc đầu hẳn cũng có chút cảm thông với y, nói thế nào y cũng đã chờ Bạch Phồn ba kiếp.

Nhưng mà, dù có như thế y cũng không thể khi dễ Bạch Phồn, Đoàn Tử cảm giận nghĩ.

Lại nhưng mà, nếu như hẳn phải chết thì ...

Đoàn Tử yên lặng nghĩ thầm, nếu như, hẳn thích chủ nhân, chủ nhân lại không thích hẳn, đó là một chuyện rất thống khổ a, hẳn thật sự không dám nghĩ đến, chứ đừng nói là phải nhìn thấy sắc mặt lạnh như băng, nghe giọng nói vô tình như nước, còn bị chủ nhân trốn như trốn tà.

54. Chương 54

Bạch Phồn đóng cửa trong phòng nửa ngày, Đoàn Tử lo lắng cho ca ca, chạy tới yêu cầu chủ nhân làm đồ ăn, chủ nhân bị hành vi nhõng nhẽo của Đoàn Tử lấn qua lấn lại, hết cách, lần thứ hai xuống bếp nấu bữa khuya.

Đoàn Tử bưng một mâm bánh chẻo tới gõ cửa, không có động tĩnh. Vì vậy, đánh bạo tự mở cửa, Bạch Phồn đang đứng trước cửa sổ, biết có người vào cũng không quay đầu lại.

“Ca ca?” Đoàn Tử nhỏ giọng gọi.

Bạch Phồn quay đầu lại nhìn hẳn một chút, vươn tay: “Đưa cho ta.”

Đoàn Tử ngoan ngoãn đưa bánh chẻo lên, đứng một bên liếc Bạch Phồn ăn.

“Ca ca, người dự định...” Đoàn Tử khe khẽ hỏi.

Bạch Phồn không trả lời hẳn, khuôn mặt lạnh nhạt không chút cảm xúc, âm u đến dọa người.

“A Giản, người thích cuộc sống hiện tại không?” Bạch Phồn bỗng nhiên hỏi.

Đoàn Tử gật đầu.

Bạch Phồn sờ sờ đầu hẳn, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Cái tên Đoàn Tử, cũng không sai.”

Mắt Đoàn Tử sáng rực lên.

“Đi ra ngoài đi, ta muốn ngủ.” Bạch Phồn nói.

Đoàn Tử chứng hứng, Bạch Phồn một khi khôi phục trí nhớ liền không còn đáng yêu nữa, hắn muốn một ca ca mắt đỏ mũi sứt sứt cùng hắn ngồi xem phim buồn cơ.

Đoàn Tử ủ rũ ra ngoài, chạy vào phòng chủ nhân, nhảy lên đùi chủ nhân ngồi, chủ nhân đang ngồi đọc sách trong phòng bị Đoàn Tử giật dỗi không biết làm sao, đành hỏi: “Làm sao vậy?”

Đoàn Tử liếm mép: “Không biết.”

Chủ nhân dở khóc dở cười.

Làm chủ nhân thật ra cũng rất là khổ sở, không những phải chiều cổ cơm ăn nước uống hàng ngày cho mèo yêu, còn phải chiều cổ tới tinh thần thể trạng của em ấy, phải luôn đảm bảo em ấy được vui vẻ khoái trá, lúc rảnh rồi phải cùng chơi đùa, không rảnh cũng phải bớt thời giờ để chơi đùa, mèo yêu có thể cáu kỉnh, chủ nhân nhất định không được cáu kỉnh, chủ nhân phải phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em mèo lại chẳng hề phải quan tâm đến cái nghĩa vụ này...

Nói theo kiểu này, thì nuôi mèo là một cuộc làm ăn thua lỗ a.

Thế nhưng, Trình Hiến lại nghĩ chính chính rất may mắn, bởi vì mèo hắn nuôi đang bắt đầu học làm một số việc nhà, đồng thời rất tích cực muốn ra ngoài tự kiếm tiền, đáng tiếc, mèo ngoan không có bằng cấp thì chẳng làm được gì trong cái xã hội này cả.

Đoàn Tử dụi dụi trong lòng chủ nhân, tìm một vị trí thoải mái để dựa vào, cùng nhau đọc sách, thế nhưng, mới nhìn được vài giây, đã bị mở chữ loằng ngoằng trên quyển sách luật thôi miên, rất nhanh, liền ngủ.

Nhiệt độ cơ thể của mèo cao hơn con người, ôm vào lòng có cảm giác như đang ôm cái lò sưởi, Đoàn Tử ngủ không yên giấc, thỉnh thoảng dùng đầu cọ vài cọ vào hõm cổ của chủ nhân.

55. Chương 55

Buổi chiều ngày kế, chủ nhân còn chưa về mà kính mắt thúc thúc Đàm Vô Kỳ đã đi, Bạch Phồn xuống bếp nấu một bát mì, ăn xong cũng chuẩn bị đi, Đoàn Tử đứng một bên thấp thỏm bất an, nhìn đại ca nhà mình, kinh hãi hỏi: “Phải đi rồi?”

“Ân.” Bạch Phồn buông đũa, rút khăn tay ra lau lau miệng.

“Sẽ trở về chứ?” Đoàn Tử lại hỏi.

Bạch Phồn ánh mắt như dao liếc qua, trên mặt vẫn là nụ cười tươi tắn như hoa: “Người nói cái gì?”

Đoàn Tử lập tức đổi giọng: “Đại ca, người về sớm một chút nha.”

“Ân.”

Bạch Phồn đứng dậy, sờ sờ đầu Đoàn Tử, thay giày mở cửa chuẩn bị xuất phát.

“Ca ca.” Đoàn Tử bật dậy gọi tên Bạch Phồn.

Bạch Phồn tay đặt trên nắm cửa, quay đầu lại nhìn hắn, trên mặt một mảnh bình tĩnh, gần như tĩnh mịch.

“... Kỳ thực, hắn cũng thật đáng thương a.” Đoàn Tử lúng túng nói.

Bạch Phồn lạnh lùng nói: “Hắn đáng đời.”

Đại môn đóng lại. Đoàn Tử đứng ngây ngốc một hồi mới tỉnh lại.

Long Tinh Thành, hắn sẽ không toi mạng như vậy chứ... Kính mắt thúc thúc thông tri sư môn, ngày hôm nay tất nhiên là đã chuẩn bị để vây hãm hắn, nghe nói ma quỷ sẽ không có kiếp sau, như vậy thì...

Hắn và Bạch Phồn ba kiếp dây dưa sẽ chấm dứt như vậy sao.

Đoàn Tử ủ rũ lần hai vòng trên sofa, trong lòng phiền muộn, vì vậy mở TV chuyển kênh lòng vòng, phát hiện một bộ phim dài tập hay ho.

Lại nghĩ tới lúc Bạch Phồn chưa khôi phục trí nhớ cùng hắn xem phim, khi đó thật hạnh phúc a.

Đoàn Tử vừa xem vừa mân mê khăn tay, chết tiệt, phim hôm nay lại đặc biệt diễm tình nà.

Đoàn Tử lẩm bẩm một mình.

Ngủ gật Bạch Phồn, IQ không cao đến EQ cũng thấp, người nhất định sẽ hối hận! Đoàn Tử cắn khăn tay nhân tiện khoe khoang tài cào rách sofa của mình, oán hận nghĩ đến ca ca.

Chủ nhân đã trở về, yên lặng không nói, nhìn vết rách mới trên sofa, rồi lại nhìn sang Đoàn Tử vẫn đang trong cơn giận, nghĩ thầm từ khi nuôi Đoàn Tử hắn quyết định không mua sofa làm bằng da thật nữa thật là đúng đắn. Cầm miếng gỗ luyện móng đưa cho Đoàn Tử : “Cào vào đây nga.”

Đoàn Tử nhận lấy, cào cào, chủ nhân quan sát một hồi, nhận định Đoàn Tử thuộc loại thích ngược đãi thứ khác chứ không phải loại thích hành hạ bản thân, mới thả lỏng, thay đồ, đi nấu cơm.

56. Chương 56

Chuyện của đại ca Đoàn Tử... Nếu như viết ta sẽ viết ở ngoại truyện, nếu không viết được thì mọi người cứ tự do mà suy diễn...

—————che mặt—————

Đêm đó, Bạch Phồn trở lại, gõ cửa, Đoàn Tử không đợi chủ nhân dậy, chân trần nhảy từ giường xuống, chạy đi mở cửa.

Ngoài hành lang, là Bạch Phồn, đang đứng mông lung dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, như thật như ảo, hắn lắng lắng một hồi, mới nói: “Ta phải đi.”

“Đi đâu?” Đoàn Tử khẩn trương hỏi lại.

Bạch Phồn trầm mặc hồi lâu, mở miệng nói: “Không biết.”

“... Thế lúc nào trở về?” Đoàn Tử lại hỏi.

Bạch Phồn lắc đầu, vươn tay sờ sờ đầu Đoàn Tử, lúc này Đoàn Tử mới chú ý hắn cầm một cái bình sứ, chỉ lớn cỡ một bàn tay.

Đoàn Tử lúng túng, nhỏ giọng hỏi: “Người khác đâu?”

Hồi lâu không có thanh âm, Bạch Phồn đưa tay ra, mở rộng, trong lòng bàn tay là cái bình sứ kia.

“Hắn đã chết?”

Bạch Phồn không trả lời hắn, chỉ nhẹ giọng nói: “Về sau phải tự chăm sóc mình, phải nghe lời, không được gây phiền phức cho Trình Hiến.”

Lời này nghe vào giống như là đang trấn trối, Đoàn Tử khó chịu nhin không được cầu xin: “Người không nên đi có được hay không? Ở lại đây, chúng ta cùng nhau hảo hảo sống.”

“Ta có chút chuyện, suy nghĩ cẩn thận rồi thì sẽ trở lại.” Bạch Phồn nói, nói xong xoay người đi xuống lầu.

Đoàn Tử chạy theo nắm lấy góc áo hắn lấp bắp: “Vậy, vậy ta chờ người trở về.”

Bạch Phồn bỗng nhiên xoay người ôm lấy Đoàn Tử, tựa cằm vào hõm cổ Đoàn Tử, ép tới mức Đoàn Tử sinh đau. Đoàn Tử vừa định kháng nghị một tiếng đã bị dịch thể nóng hổi rơi trên cổ làm sợ đến một cử động nhỏ cũng không dám.

Qua chốc lát, Bạch Phồn bỗng nhiên buông tay, không quay đầu lại đi thẳng xuống lầu, Đoàn Tử đứng im như tượng trên hành lang, bần thần nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa của Bạch Phồn, cuối cùng, là một mảnh yên ắng.

Hắn từng bảy năm không gặp Bạch Phồn, cũng rất ít khi nhớ tới, là bởi vì yêu tinh sống rất lâu, bọn họ có thật nhiều, thật nhiều cái bảy năm. Thế nhưng hiện tại, hắn và Bạch Phồn cũng có sinh lão bệnh tử như con người, thời gian của bọn họ đã không còn là vĩnh viễn nữa, lần ly biệt này không biết bao giờ mới được gặp lại.

Đoàn Tử ủ rũ đích trở vào, chủ nhân tựa người bên cửa: “Ta lấy nước rửa chân cho người.”

Đoàn Tử gật đầu, cọ cọ bàn chân bần bần vào tấm thảm, bị chủ nhân gõ vào đầu: “Thảm rất bẩn.”

Đoàn Tử ừ một tiếng, cúi đầu về mặt không có chút tinh thần gì cả.

Chủ nhân thở dài, ôm lấy Đoàn Tử ôn nhu nói: “Gần đây có chút béo ra a.”

Đoàn Tử khấn trương, lắc lắc cánh tay của chủ nhân nói: “Đừng, đừng cắt giảm bữa khuya của em mà.”

Chủ nhân nhéo mũi hắn cười: “Béo một chút mới tốt, béo nữa lại càng tốt, ôm vào mới thấy thịt.”

57. Chương 57

Ngày ngày lại cứ thế trôi qua, chỉ có nội tâm chủ nhân có chút thay đổi, vài lần hắn nghĩ có khi mình đã xuyên qua một thế giới tràn ngập yêu tinh quý quái, nhưng ngẫm lại thì hắn vẫn chỉ là một người bình thường, sinh sống trong một thế giới bình thường, duy nhất một điểm không bình thường chính là hắn nuôi một con miêu...yêu trong nhà mà thôi.

Đoàn Tử đối với sự kiện bỏ nhà ra đi của đại ca chỉ buồn bã đúng hai mươi phút, ưu điểm của Đoàn Tử chính là dễ dỗ, chủ nhân dứt sữa chua cho hắn, rồi ôm hắn ngủ một đêm là tâm trạng hoàn toàn bình phục rồi.

Đương nhiên, bình thường này là bình thường của Đoàn Tử.

Đoàn Tử mỗi ngày vẫn không có việc gì làm ngoài việc xem TV, buồn chán thì lấy ít Mao chủ tịch ra ngoài chơi bởi chút chút, bên cạnh khu nhà của hắn có một tiệm trà sữa mới mở, mua một tặng một, Đoàn Tử nghĩ có tiện nghi mà không chiếm là đại, vì vậy dung dăng dung dề đi mua trà sữa.

Chủ quán là một cô gái có vẻ vừa mới tốt nghiệp đại học, nhìn rất khả ái, nhìn thấy Đoàn Tử liền tùm tùm cười hỏi: “Tiểu đệ đệ muốn mua gì?”

Đoàn Tử ngó trái ngó phải, đột nhiên thấy thông báo tuyển người, chỉ chỉ vào cái kia hỏi: “Các người nhận người sao?”

Cô gái đáp: “Tiểu đệ đệ đã đủ mười tám tuổi chưa?”

Đoàn Tử chắc chắn gật đầu: “Đủ đủ.”

“Thế đã có kinh nghiệm làm việc chưa?”

Đoàn Tử lắc đầu, hắn sống hơn ba trăm năm ngoại trừ ăn ngủ tu luyện và vui chơi, cái gì cũng chưa làm, xấu hổ, xấu hổ a.

“Àn, cái này cũng không quan trọng, người không đi học nữa phải không? Ở đây làm việc từ mười giờ sáng tới bảy giờ tối nga.” Cô gái cười nói.

“Có...có cần học bạ không?” Đoàn Tử khấn trương hỏi, nghe nói hiện tại muốn đi làm thì phải có bằng cấp, trời xanh có mắt, sách giáo khoa tiểu học hắn cũng chưa từng sờ qua a.

“Nghe hiểu được khách nói gì là được rồi.” Cô gái lại cười cười, nhìn vẻ mặt quẫn bách của Đoàn Tử cũng không muốn làm khó hắn.

“Ta có thể chứ?” Đoàn Tử đẩy lên lòng tin, hỏi.

Cô nương sờ sờ cằm, ngó một tiếng: “Ban đầu tiền lương không cao, tháng đầu tiên thử việc, tiền lương 900, đừng ngại ít nga, tỷ tỷ ta hiện tại cũng rất bận rộn. Sang tháng thứ hai sẽ được trích phần trăm, một tuần có một ngày nghỉ, đồng ý chứ?”

Đoàn Tử hai mắt sáng quắc, hoàn toàn không biết tiền lương phải thương lượng thế nào, chỉ biết gật đầu, không có học vấn như hắn tìm được việc làm trong thời buổi này cũng không dễ dàng đi.

Chủ quán thoả mãn gật đầu: “Tốt lắm, ngày mai bắt đầu làm việc, người tên là gì?”

“Bạch Giản, người có thể gọi là Đoàn Tử cũng được.”

“A, Đoàn Tử, tên này rất khả ái. Ta là Tạ Uyển, xem ra hơn người vài tuổi, gọi ta tỷ tỷ là được.”

Đoàn Tử thấy gọi tỷ tỷ cũng không sao, dù sao hắn cũng là một lão yêu quái có khuôn mặt trẻ thơ a.

Cứ như vậy, Đoàn Tử tìm được công việc đầu tiên trong đời.

58. Chương 58

Tìm được việc, Đoàn Tử cảm thấy mỹ mãn về nhà, quyết định tự chúc mừng một phen, từ tủ lạnh tìm ra hai quả trứng gà xanh và một ít cơm nguội, chuẩn bị làm cơm rang.

Mấy ngày nay Đoàn Tử học nấu cơm, tuy rằng kỹ thuật còn vụng về và cũng chỉ làm được vài món, nhưng tốt xấu gì cũng đã vinh quang thăng chức từ một em mèo vô công rồi nghề thành một người nội trợ (dù chưa) đảm đang.

Lúc chủ nhân trở về, Đoàn Tử đã làm xong cơm, thơm nức nở cả gian bếp.

“Đoàn Tử hôm nay làm cơm sao?” Chủ nhân kinh ngạc nói.

Đoàn Tử vừa nghe tiếng liền bỏ lại tất cả nháo nhào vào lòng chủ nhân cọt: “Hôm nay em tìm được việc làm!”

“Nga?”

“Làm cho quán trà sữa!” Đoàn Tử ngẩng mặt nắm tay của chủ nhân nói.

“Xa nhà không?” Chủ nhân lo lắng hỏi thăm.

“Không xa, khu bên cạnh thôi, đại tỷ tỷ rất tốt, không cần học bạ.” Đoàn Tử thỏa mãn cười.

Chủ nhân thăm thì: “Nếu như người muốn học ta cũng có thể thuê gia sư a...”

Đoàn Tử rũ mắt, vẻ mặt đau khổ: “Mới không cần, em muốn kiếm tiền.”

Trình Hiền cười cười, nhu nhu đầu Đoàn Tử. Hắn đi làm bảy năm, đang ở đỉnh cao sự nghiệp, kiếm tiền nuôi một đại thiếu gia cũng không có vấn đề gì, chứ đừng nói là chỉ nuôi thêm một em mèo, ngô, tuy rằng ăn nhiều, nhưng lại rất dễ dụ, dễ nuôi.

Đoàn Tử hít hít mũi, nhăn mặt nghiêm trang hỏi: “Mùi gì ấy nhỉ?”

Chủ nhân bất đắc dĩ nói: “Cơm rang.”

“A a a a —————!”

Cứu vớt thất bại.

Vì vậy, tới giờ ăn tối, chủ nhân và Đoàn Tử đối nhìn nhau rồi nhìn đĩa cơm rang đen thui, cuối cùng Đoàn Tử ừ ừ nói: “Coi như hết, ăn vào có khả năng bị ngộ độc thức ăn.”

“...”

“Em, em đi làm sủi cỏ.” Đoàn Tử lại móc một túi sủi cỏ đông lạnh từ tủ lạnh ra, chạy đi nấu.

Cơm tối của hai người hôm nay là một nồi sủi cỏ dai dai lỏng lỏng.

Đoàn Tử gõ đũa hát vang: “Tim ~ em ~ làm ~ bằng ~ pha ~ lê, vỡ ~ ra ~ sẽ ~ giống ~ như ~ sủi ~ cỏ ~ a ~”

Tiếng ca quấy nhiễu thê lương, khiến chủ nhân cả kinh một lúc, cuối cùng gấp một miếng sủi cỏ đưa đến miệng Đoàn Tử, Đoàn Tử ngo ngo hai tiếng, nhai nhai xong mới nói: “Kỳ thực sủi cỏ vẫn còn hơi dai.”

Chủ nhân uống một ngụm canh sủi cỏ —— cả nồi lỏng lỏng nước chẳng thấy sủi cỏ đâu —— nghĩ một đàng nói một nẻo: “Canh uống vẫn ngon hơn.”

Đoàn Tử giả hoạt nháy mắt mấy cái, đổ toàn bộ canh trong bát mình sang cho chủ nhân: “Vây em nhường cho anh uống.”

“...”

59. Chương 59

Ngày kế, Đoàn Tử bắt đầu đi làm, bởi vì không biết làm gì nên Tạ Uyển dặn hẩn tới sớm một chút, để huấn luyện.

“Cái này là hồng trà, cái này là trà xanh, khách muốn thêm trà tức là thêm hồng trà, muốn thêm sữa tức là muốn thêm trà xanh, ngày hôm nay người theo ta học đã, có một tỷ tỷ nữa sẽ tới, cô ấy có kinh nghiệm, có thể dạy người.” Tạ Uyển nói.

Đoàn Tử gật đầu, đi theo Tạ Uyển học tập. Cuối cùng nghe Đoàn Tử thành thật, chưa từng uống qua trà sữa, chủ quán bản năng làm mẹ tăng cao, kín đáo đưa cho hẩn một ly trà trân châu.

Đoàn Tử hút hút, lại thấy mình hút vào trong miệng thứ gì đó mềm mềm, liền nhổ ra nhìn là cái gì, kết quả thấy một viên tròn tròn màu đen.

“Cái này ăn được không?” Đoàn Tử u buồn hỏi thăm.

Tạ Uyển đang vội vàng làm trân châu, nghe Đoàn Tử hỏi liền quay đầu nhìn, thấy hẩn mặt nhăn mày nhíu hỏi, còn giờ giờ mấy viên trân châu vừa nhổ ra trong tay, nhất thời cười to không ngừng.

“Có thể ăn, ăn ngon là đằng khác a.” Tạ Uyển hồng hồng.

“Thế nhưng nó xấu xí quá à.” Đoàn Tử nghiêng đầu thắc mắc.

Tạ Uyển ghen cười dạy Đoàn Tử làm trân châu, sau đó từng bước hướng dẫn chứng minh trân châu là có thể ăn, tuyệt đối có thể ăn, tuy rằng có chút đen đen xấu xấu...

Từ nay về sau, Đoàn Tử từ một người cuồng sữa chua biến thành một người cuồng trà sữa.

Mười giờ, nhân viên kia cuối cùng cũng tới, vừa thấy Đoàn Tử liền nhảy qua nhéo nhéo mặt hẩn, chất vấn Tạ Uyển kiếm đâu ra mỹ thiếu niên này.

Tạ uyển buông tay vờ như vô tội, là mỹ thiếu niên tự vác xác tới, thực sự không liên quan tới nàng a.

Phụ cận khu nhà chủ nhân ở có hai trường cao trung, buổi trưa tan học rất ồn ào náo nhiệt, Đoàn Tử nhìn hai người vội vàng vàng mình lại chơi không nhân nhả thì thập phần xấu hổ, Tạ Uyển vốn cho hẩn đứng quầy gói trà cho khách, kết quả bởi vì khuôn mặt khả ái liền bị đuổi ra canh cửa đón khách, toàn là các

cô gái trẻ tuổi, Đoàn Tử nhất thời nghĩ, mình đã không theo kịp thời đại nữa rồi, khi hấn còn nhỏ, các cô nương vẫn còn rất e ấp che che dấu dấu tình cảm, thỉnh thoảng thấy mỹ thiếu niên mỹ thanh niên đều chỉ dám cầm quạt che mặt, liếc mắt, sau đó nhanh chân rời đi.

“Xin chào, có thể cho ta số điện thoại không?”

Đoàn Tử vừa ngẩng đầu, nhìn vị khách trước mặt nháy mắt mấy cái: “Người nói cái gì?”

Khách nhân ho khan một tiếng, chớp lấy hộp trà sữa trả tiền rồi chạy trốn chết.

Đoàn Tử nhìn bóng lưng người kia, nghĩ nghĩ ba giây, người kia, là nam mà.

Đoàn Tử nheo nheo mắt mình yên lặng nghĩ, thì ra hấn cũng có thể dọa người a. (ngốc)

60. Chương 60

Cuộc sống gia đình tạm ổn, Đoàn Tử dựa vào “Mỹ sắc” để thu hút khách hàng, mỗi ngày đều rất bận rộn, buổi tối còn có thể mang trà sữa về tặng chủ nhân, chủ nhân tuy rằng không thích, nhưng vẫn vui vẻ nhận hết.

Kính mắt thúc thúc thỉnh thoảng tới gõ cửa, mỗi lần đến Đoàn Tử đều túm lấy hấn hỏi tới hỏi lui tin tức của đại ca, làm cho kính mắt thúc thúc phải nhấc tay đầu hàng, nói hấn cảm thấy Long Tinh Thành đã được phóng thích, lần trước ca hấn còn viết thư hỏi cách thanh tẩy ma khí, xem ra tình hình cũng tốt lắm.

Đoàn Tử lúc này mới thoáng yên lòng, thầm mong lễ mừng năm mới năm nay có thể nhìn thấy ca và Long Tinh Thành a.

A Ngốc và A Sỏa thỉnh thoảng cũng tới gõ cửa nhà, A Sỏa bởi vì chủ nhân mất tích nên trở thành bồ câu vô gia cư, theo A Ngốc bay vu vơ vờ vạt, cuộc sống gia đình của hai em bồ câu cũng xem như tạm ổn. Đoàn Tử rất hiếu kỳ, hai người bọn họ một trắng một đen, không biết đẻ trứng bồ câu ra có phải sẽ lại vẫn vẹn đen trắng như áo tù không... A, mà, cả hai đều là chim trống, sinh không ra tiểu bồ câu a...

Tay nghề bếp núc của Đoàn Tử dưới sự dạy dỗ của chủ nhân có bước nhảy vọt,... ít nhất ... cũng không rang cơm cháy gói sủi cải vớ nát nữa. Đường nhiên, người nào đó muốn nhìn Đoàn Tử mặc tạp dề cũng là một trong các nguyên nhân của đợt tập huấn nấu nướng này, dụng tâm hiểm ác đáng sợ a, hiểm ác a.

Nhỏ giọng nói: Đoàn Tử mặc tạp dề thật đáng yêu.

Nói tóm lại, Đoàn Tử là vật cưng đạt tiêu chuẩn, dọn được nhà, nấu được cơm, đóng cửa phòng còn có thể dè, dễ dụ ăn sạch sẽ, lại ham kiếm tiền, chỉ cần cho hấn một cái TV bắt được nhiều kênh phim truyện, cùng với số lượng lớn khăn tay.

Hôm nay chủ nhân nghỉ làm, cùng Đoàn Tử xem TV, hai người tranh nhau xem thời sự hay là xem phim, cuối cùng Đoàn Tử bắn ra sát khí dọa dẫm chủ nhân, chủ nhân đầu hàng, chọn xem phim, Đoàn Tử thút tha thút thít, chủ nhân nổi da gà.

Chủ nhân yên lặng nghĩ, mèo thật đúng là một loại sinh vật đa sầu đa cảm, cần được yêu thương, hiện tại bọn họ cũng xem như là đồng loại, tuy vẫn có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng tất cả đều có thể lấp đầy.

Hơn nữa chủ nhân đã bảy năm nuôi mèo, tự tin đối với tập tính của loài mèo có nhiều hiểu biết, nhất là đối với Đoàn Tử. Đoàn Tử đã từng là mèo, hiện tại mèo yêu, thỉnh thoảng mèo yêu bắt đầu cọ cọ, khiến tâm can chủ nhân bắt đầu rục rịch rộn rạo, làm một người yêu mèo như chủ nhân hoàn toàn không chống lại được sức quyến rũ của mèo yêu.

Rốt cuộc là ai ăn ai thì vẫn còn chưa nói chính xác được.

Chỉ biết, cuộc sống tươi đẹp chính là đây.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-tinh-nha-ta>